Kumar

ନଂ 502
ତା 12.8.60

ମାସିକ

ଡିଟେକଟିଭ

ସମ୍ପାଦକ

କାହ୍ନୁ ଚରଣ ଓ ଅନିଲ କୁମାର

୧ମ ବର୍ଷ ୭ମ ସଂଖ୍ୟା	ଜୁଲାଇ, ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୬୦	ପ୍ରତ୍ୟେକର ମୂଲ୍ୟ ୭୫ନୂ:ପ, ଛମାସକୁ ୪ଟଙ୍କା ବର୍ଷକୁ ୮ଟଙ୍କା

ସମ୍ପାଦକୀୟ—

କଳା ଓ କଳାକାର

କଳାହିଁ ଦେଶ ସମୃଦ୍ଧିର ମାନଦଣ୍ଡ । ଯେଉଁ ଦେଶର କଳା ଯେତେ ସମୃଦ୍ଧ ସେ ଦେଶ ସେତେ ଉନ୍ନତ । କଳାର ସାଧକ କଳାକାର । କଳାର ଉନ୍ନତିହିଁ କଳାକାର ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । କିନ୍ତୁ ଦୁଃଖର ବିଷୟ କଳାକାରକୁ ଦେଶ ଚିହ୍ନେନି, ଜାତି ଚିହ୍ନେନି —ଅବହେଳାକୁ ଜୀବନ ପଥର ପାଥେୟ କରି ଆଗେଇ ଚାଲେ କଳାକାର । ବାଧା, ବିଘ୍ନର ଝଡ଼ଝଞ୍ଜାକୁ ହସି ହସି ସ୍ୱାଗତ କରେ ସେ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦେଶର କଳାକାର ଯେ ସବୁ ସମୟରେ ଅବହେଳିତ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହର ଅବକାଶ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୁଗରେ କଳାର ଗୁରୁତ୍ୱ ଉପଲବ୍ଧି କରି ରୁଷିଆ ପ୍ରଭୃତି ଦେଶ ସମୂହ ଶିଳ୍ପୀ ଓ କଳାକାରମାନଙ୍କୁ ଯଥେଷ୍ଟ ସମ୍ମାନ ଦେବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟିତ ଥିବା ସ୍ଥଳେ ମଧ୍ୟ ବୋରିସ୍ ପାଷ୍ଟରନାକଙ୍କ ଭଳି ମହାନ କଳାକାର ସେ ନିଜ ଦେଶରେ ଅବହେଳିତ ଏହାର ସ୍ପଷ୍ଟ ସୂଚନା ମିଳୁଛି । ଅଣ୍ଟନ ଚେକଭଙ୍କର ଗତ ବାର୍ଷିକୀ ପାଳିତ ହୋଇ "ସୋଭିଏତ୍‌ଦେଶ"ରେ

ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଅନେକ ଆଲୋଚନା ହେଉଥିବା ବେଳେ ନୋବେଲ
ପୁରସ୍କାରର ଅଧିକାଂଶ ପାଣ୍ଡୁଲିପିକାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁରେ ଗୋଟିଏ ବାକ୍ୟ
ସୁଦ୍ଧା ତହିଁରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେନାହିଁ, ବରଂ ଆମ ଦେଶର
"ଧର୍ମଯୁଗ" "Careers and courses" "ଙ୍କାର" ପ୍ରଭୃତି
ପତ୍ରିକାମାନଙ୍କରେ ତାଙ୍କର ଜୀବନୀ ପ୍ରକାଶିତ କରାଯାଇ ଯଥେଷ୍ଟ
ସମ୍ମାନ ଦିଆ ଯାଉଛି—ରେଜଭଙ୍କର ଶତବାର୍ଷିକୀ ପାଳନ କରାଯାଇ
ଏଇ ଅଠର କଳାକାରଙ୍କୁ ସମ୍ମାନିତ କରାଇବା କିଣ୍ଟସ୍ଥ ଉଚିତ ତାହା
ସହିତ ଭକ୍ତିଅଛି ପତ୍ର ପତ୍ରିକାମାନେ ସ୍ୱଦେଶରେ ପାରନାଷ୍ଟଙ୍କୁ
ସମ୍ମାନିତ କରାଇବା ଉଚିତ ବୃଟହିଁକି ?

ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଦେଶ ତୁଳନାରେ ଭାରତର କଳାକାର ଅଧିକ
ଅବହେଳିତ । ଭାରତର କଳାକାର ତା'ର ସୃଜନଶକ୍ତି ବଳରେ
କଳାକୁ ଜୀବନ୍ତ କରେ । ମାତ୍ର ତା' ପ୍ରତିଦାନରେ
ପାଏ କ'ଣ ? ଜୀବନ ସାରା କଳାର ସାଧନା କରି ଶେଷ ଜୀବନରେ
ଖୋଳ ଉପାସର ଶିକାର ହୁଏ । ପୃଥିବୀର ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଭାରତୀୟ
ମଲ୍ଲଯୋଦ୍ଧା ଗାମାଙ୍କର ଶୋଚନୀୟ ମୃତ୍ୟୁ, ଏହାର ସୁସ୍ପଷ୍ଟ ପ୍ରମାଣ—

କଳାରେ ଗୌରବପୂର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍କଳର କଳାକାର ଯେ କୌଣସି
ଦେଶ ବା ପ୍ରଦେଶର କଳାକାର ଅପେକ୍ଷା ଯେ ଅଧିକ ଅବହେଳିତ
ଏଥିରେ ଦ୍ୱିଧାର କାରଣ ନାହିଁ । ଉତ୍କଳର ଅନ୍ୟତମ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
କଳାକାର କବି ସୋମନାଥଙ୍କର ମର୍ମନ୍ତୁଦ ଜୀବନୀ ପ୍ରତ୍ୟେକ
ଉତ୍କଳୀୟ କଳାକାର ଜୀବନୀର ପ୍ରତିଛବି ।...ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଅମର
ତୁଳିକାର ମଞ୍ଜୁଳ ସ୍ପର୍ଶରେ ଓ ଯେଉଁମାନଙ୍କ ନିହାଣ ମୁନରେ
ଉତ୍କଳର କଳା ଜୀବଦାନ ପାଉଛି ସେମାନଙ୍କୁ ଓଡ଼ିଶା ସରକାର କି
ଓଡ଼ିଆ ଜାତି ସମ୍ମାନ ଦେଉଛି କି ? କଳାକାର, ଚିତ୍ରଶିଳ୍ପୀ
ଭଗବାନ୍ ମହାରଥୀ ଓଡ଼ିଶାଗଡ଼ ଗୃହଜ ଭଜନ୍ତ ବିହାରକୁ,
ଗୋପାଳ କାନୁନ୍‌ଗୋ ଓ ଶ୍ରୀ ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ସିଂହ ପେଟ ପୋଷି

ପାଇଁ ଗୃହକର୍ମ କରୁଛନ୍ତି । ନାଟ୍ୟକାର ଶ୍ରୀ ଗୋପାଳ ଛୋଟରାୟ ଓ ଶ୍ରୀ ଭଞ୍ଜକିଶୋର ପଟ୍ଟନାୟକ ପ୍ରଭୃତି ଉପଯୁକ୍ତ ସମ୍ମାନ ପାଇ ପାରୁନାହାନ୍ତି ।

ଜୀବନ ସାରା ଅଭିନୟ କରି କଳାର ସାଧନା କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ କଳାକାରମାନେ "ଅନ୍ନପୂର୍ଣ୍ଣା" ଓ "ଜନତା" ପ୍ରଭୃତି ପେଷାଦାର ରଙ୍ଗମଞ୍ଚମାନଙ୍କରେ ଆଶ୍ରୟ ନିଅନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ଦୁଃସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ଦୁଃଖ ଆସେ । ସ୍ଥାୟୀ ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ ଯଥା"ଅନ୍ନପୂର୍ଣ୍ଣା A ଗ୍ରୁପ୍ ଓ "ଜନତା"ର ଶିଳ୍ପୀମାନେ ପେଟ ବିକଳରେ ଗାଁ ଗାଁ ଘୁରି ବୁଲନ୍ତି । ଓଡ଼ିଶାର କଳାକାରମାନଙ୍କର ଏଭଳି ଦୁଃସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା ବାସ୍ତବିକ ଚିନ୍ତା ଓ କ୍ଷୋଭର ବିଷୟ ।

କଳା ଓ କଳାକାରମାନଙ୍କର ଉନ୍ନତି ବିଧାନ ନିମିତ୍ତ ସରକାରଙ୍କର ବିଶେଷ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଆମ ସରକାର ଏଥି ପ୍ରତି ଉଦାସୀନ ଥିବାଭଳି ଜଣାଯାଏ । ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡେମୀ ଓଡ଼ିଶାର ମୌଳିକ ଗାଳ୍ପିକ,ଔପନ୍ୟାସିକ ଓ କବିମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନିତ ଓ ଉତ୍ସାହିତ ନକରି ଅନୁବାଦକମାନଙ୍କୁ ଅଧିକ ସମ୍ମାନିତ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମୌଳିକ ଓଡ଼ିଆ ପ୍ରାବନ୍ଧିକ, ଗାଳ୍ପିକ, ଔପନ୍ୟାସିକ, ନାଟ୍ୟକାର ଓ କବିମାନଙ୍କୁ ସର୍ବ ପ୍ରଥମେ ସମ୍ମାନିତ କରାଇବା ଉଚିତ । ଓଡ଼ିଶାର ଜନ ସାଧାରଣ କଳାର ଗୁରୁତ୍ୱ ଓ କଳା କାରର ମହତ୍ତ୍ୱ ଉପଲବ୍ଧି କରି କଳାକାରମାନଙ୍କୁ ବିଶେଷ ସମ୍ମାନିତ କରାଇବା ଉଚିତ । ଆଜିର ଓଡ଼ିଶାରେ ଯେଉଁ ଶହ ଶହ ଓଡ଼ିଆ କଳାକାର ବନଫୁଲ ଭଳି ମଉଳି ଯାଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର କଳାର ବିକାଶ ସାଧନ ଦିଗରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାରେ ଜନ ସାଧାରଣ ତଥା ସରକାରଙ୍କର ଯଥେଷ୍ଟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ରହିଛି ।

———

ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୂର୍ଚ୍ଛନା ସୃଷ୍ଟି କରି
ନୂଆ ରାଜଧାନୀରୁ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଛି
ନୂଆ ସାହିତ୍ୟ ପତ୍ରିକା

ମୂର୍ଚ୍ଛନା

ଓଡ଼ିଶାର ବହୁ ଲବ୍ଧ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଗାଳ୍ପିକ, ସମାଲୋଚକ, କବି ଓ ଲେଖକଙ୍କ ସାର୍ଥକ ସୃଷ୍ଟିରେ ସମୃଦ୍ଧ ଏହି ପତ୍ରିକାଟିକୁ ନିଶ୍ଚୟ ପଢ଼ନ୍ତୁ ।

—ପତ୍ରିକା ମଗାଇବା ଠିକଣା—

ସମ୍ପାଦକ 'ମୂର୍ଚ୍ଛନା'

Qr IV. No. 40. Unit
New Capital
Bhubaneswar.

ଆପଣ ଚିତ୍ର ଜଗତର ଖବର ରଖନ୍ତିନି ।
ତେବେ ଆପଣ ଏକ ଅମାର୍ଜିତ ଭୁଲ କରି ବସିଛନ୍ତି ।
ସେଇ ଭୁଲଟିକୁ ସୁଧାରିବା ପାଇଁ
ପଢନ୍ତୁ

"ଚିତ୍ରପୁରୀ"

ଏକମାତ୍ର ଓଡ଼ିଆ ସିନେମା—ସାପ୍ତାହିକ, ପ୍ରତି ଖଣ୍ଡର ମୂଲ୍ୟ ୫୦ ନୂ:ପ:
ବାର୍ଷିକ ଗ୍ରାହକ ପାଇଁ ଛଅଟଙ୍କା

"ଚିତ୍ରପୁରୀ"

କଟକ—୩

REGAR CO.

ଜାଣନ୍ତୁ !

ବୁଦ୍ଧିମାନ ବ୍ୟକ୍ତି ସର୍ବଦା 'ରିଗାର୍ କମ୍ପାନୀ'ର ଜୋତା ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି, କାରଣ ଏହା ଦେଖିବାକୁ ଯେପରି ସୁନ୍ଦର, ସେହିପରି ଏହାର ମୂଲ୍ୟ ସୁଲଭ ଓ ମଧ୍ୟ ଏହା ବହୁକାଳ ସ୍ଥାୟୀ । ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜୋତା ପାଇବାକୁ ହେଲେ ନିର୍ଭର ଯୋଗ୍ୟ ଚୀନାଙ୍କ ଜୋତା ଦୋକାନ "ରିଗାର୍ କମ୍ପାନୀ", ବକ୍ସିବଜାର, କଟକ—୧ରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରନ୍ତୁ ।

Do you know !!

Clever men always use Chinese shoes made by *REGAR CO*. They make high class Chinese boots and shoes, which are the best at the cheapest possible rate.

Please get your shoes from—
REGAR CO.
Buxibazar, Cuttack-1.

ମନେରଖନ୍ତୁ

ମନୋରଞ୍ଜନ ଫଟୋ ଷ୍ଟୁଡ଼ିଓ

ମନୋରଞ୍ଜନ କଳାରେ ସିଦ୍ଧ ହସ୍ତ ହୋଇଥିବାରୁ ଫଟୋ ଗୁଡ଼ିକ ଜୀବନ୍ତ ପରି ଉଠାଯାଏ । ଡେଭଲପିଙ୍ଗ, ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ ଏନ୍ଲାରଜିଂ, ବାଇଣ୍ଡିଂ ଆଦି ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଆମ ଷ୍ଟୁଡ଼ିଓର ବିଶେଷତ୍ୱ ଫୁଟି ଉଠେ ବୋଲି ଆମେ କହୁନା—କହନ୍ତି କଟକ ଓ କଟକ ବାହାରର ବଡ଼ ବଡ଼ ଛାତ୍ର, ଛାତ୍ରୀ, ଅଧ୍ୟାପକ, ଅମେଚର ଫଟୋଗ୍ରାଫର, ଅଭିନେତା, ଅଭିନେତ୍ରୀ ଓ ସାଧାରଣ ଜନତା । ଦୈନିକ ମାତ୍ର ଅଠଅଣା ଦେଇ ବଡ଼ ଧରଣର ଫଟୋ ଉଠାଇ ପାରିବେ । ରାଣୀହାଟ, କଟକ-୧ ରେ ଆମ ଷ୍ଟୁଡ଼ିଓକୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରନ୍ତୁ ।

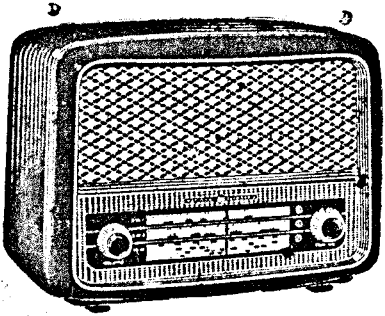

ନ୍ୟାସନାଲ୍-ଏକୋ

ମଡେଲ—୭୧୭
ଶୁଣିକରି ଆପଣ ଚରମ
ଆନନ୍ଦ ପାଇବେ !

ଛିଦପର ଚମତ୍କାର, ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ଗଠନର ମାଟିଆ ବେକେ-ଲାଇଟ କ୍ୟାବିନେଟ୍ ମଧ୍ୟରେ ମଡେଲଟି ଏ ଶ୍ରେଣୀର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ରେଡ଼ିଓ ହିସାବରେ ସ୍ଥାନ ପାଇଛି । ଆଜ ଆପଣ ନ୍ୟାସନାଲ- ଏକୋ ବିକ୍ରେତାଙ୍କ ପାଖରେ ଦେଖନ୍ତୁ, ଶୁଣନ୍ତୁ । ଆପଣ ଏହାକୁହିଁ ପସନ୍ଦ କରିବେ ।

ମଡେଲ ବି୭୧୭—୪ ଭଲଭ, ୩ ବ୍ୟାଣ୍ଡ

ଡ୍ରାଇ ବ୍ୟାଟେରୀ ରେଡ଼ିଓ

ମଡେଲ ଇଜ-୭୧୭-୫ ଭଲ୍ଭ ୩ ବ୍ୟାଣ୍ଡ ଏସି, ଡ଼ିସିରେ ଚଳିବ ମାଟିଆ ବେକାଲାଇ କ୍ୟାବିନେଟ

ମୂଲ୍ୟ—ଟ୨୫୦୯, ସ୍ଥାନୀୟ ଶୁଳ୍କ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର

ରେଡ଼ିଓ ଲାଇଟ, ତିନିକୋଣିଆ ବଗିଚା, କଟକ—୧

ପଢ଼ିଲେଣି !!

—ପ୍ରେମ ଆହୁଜା ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡ—

(୧ମ ସଂସ୍କରଣ ପ୍ରାୟ ଶେଷ ହେବା ଉପରେ)

ମୂଲ୍ୟ — ଟ ୧।୵

ଡାକରେ ଟ ୧। ଅଗ୍ରୀମ ପଠାଇଲେ ବହି ପାଇବେ ।

ଅଗ୍ରୀମ ନ ପଠାଇ ଚିଠି ଲେଖନ୍ତୁ ନାହିଁ ।

ଲେଖିଛନ୍ତି—ଶ୍ରୀ **ଧନେଶ୍ୱର ପଟ୍ଟନାୟକ,**

ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି—କିରଣ ପ୍ରକାଶନ

ତିନିକୋଣିଆ ବଗିଚା, କଟକ—୧

ଚଳଚିତ୍ର ଓ ରଙ୍ଗମଂଚ

ଚୌଦ୍‌ଭିଁକା ଚାନ୍ଦ୍‌—

ନିର୍ମାଣ—ଗୁରୁଦତ୍ତ ପ୍ରଡକ୍‌ସନ୍‌ସ୍‌

ନିର୍ଦ୍ଦେଶନା—ଏମ୍‌. ସାଦିକ୍‌

ମୁଖ୍ୟ ଭୂମିକାରେ—ଗୁରୁଦତ୍ତ, ୱାହିଦା ରେହମାନ୍‌, ରେହମାନ୍‌, ଜନିୱାକର ଓ ମିନୁ ମମ୍‌ତାଜ

ପ୍ୟାସ ଛବି ନିର୍ମାଣରେ ବହୁତ ଲାଭବାନ ହେବାପରେ, ଲାଭର ଲୋଭ ସମ୍ବରଣ କରିନପାରି ସେହିକଥା ବସ୍ତୁର ସମାନ୍ତରାଳରେ ଓ ସେହି କଳାକାରମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଗୁରୁଦତ୍ତ ନିର୍ମାଣ କରିଛନ୍ତି "ଚୌଦ୍‌ଭିଁକା ଚାନ୍ଦ୍‌"........

ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ରେହମାନ୍‌ ୱାହିଦାକୁ ଦେଖେ ଗୋଟିଏ ମେଳାରେ—ଓଢ଼ଣାଖୋଲି ତା'ର ପହିଁବାର ଅର୍ଥ ଅର୍ଦ୍ଧ ନାଲ୍‌ଓଠ ଦୁଇଟିକୁ ଦେଖି ଆକୃଷ୍ଟ ହୁଏ ସେ । କିନ୍ତୁ ପରଦାର ଅନ୍ତରାଳରେ ପ୍ରକୃତ ପ୍ରେମିକା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଭୁଲ୍‌ରେ ସେ ଭଲପାଇ ବସେ ଆଉ ଜଣକୁ । ମେଳାରେ ଦେଖିଥିବା ୱାହିଦାକୁ ରେହମାନ୍‌ର ସହାୟତାରେ ବିବାହ କରେ ତା'ର ବନ୍ଧୁ । ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରେହମାନ୍‌ ତା' ଭୁଲଟା ଜାଣି ପାରେନା, କିନ୍ତୁ ତା'ର ବନ୍ଧୁ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରକୃତ କଥା ଜାଣେ ରେହମାନ୍‌ର ଭୁଲ୍‌ ସୁଧାରିବା ପାଇଁ ୱାହିଦାକୁ ଛାଡ଼ିଦିଏ.........ରେହମାନ୍‌ ଯେତେବେଳେ ଜାଣେ ଯେ ତା'ର ସ୍ୱପ୍ନର ମାନସୀ ତା'ର ସହାୟତାରେ ବନ୍ଧୁକୁ ବିବାହ କରିଛି । ସେତେବେଳେ ସେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରେ, ଛବିଟିର ବିୟୋଗାନ୍ତକ ଚରମ ପରିଣତି ଘଟେ ଏଇଠି ।

ସାଧାରଣ ପ୍ରେମ ଗଳ୍ପକୁ ଭିତ୍ତିକରି କାହାଣୀଟି ଗଢ଼ି ଉଠିଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା କେବଳ ନାଟକୀୟ କଳ୍ପନା ଯୋଗୁଁହିଁ ଛବିଟି ଖୁବ୍‌

ହୃଦୟସ୍ପର୍ଶୀ ଓ ଉପଭୋଗ୍ୟ ହୋଇ ପାରିଛି । ଲକ୍ଷ୍ନୌର ନବାବ ପରିବାରକୁ ପୃଷ୍ଠଭୂମି କରି ଚିତ୍ରଟି ଗଢି ଉଠିଛି । ପରଦା ପ୍ରଥା ବିରୁଦ୍ଧରେ କାହାଣୀଟି ଗୋଟିଏ ବିଦ୍ରୂପାସକ ଅଟ୍ଟହାସ୍ୟ ମାତ୍ର । ଗୁରୁଦତ୍ତ, ଓ୍ୱାହିଦା ରହମାନ ଜନିଓ୍ୱାକର ଓ ରହେମାନ୍‌ଙ୍କ ଅଭିନୟ ଖୁବ୍ ହୃଦୟସ୍ପର୍ଶୀ ହୋଇ ପାରିଛି । ଚିତ୍ର ଗ୍ରହଣର କୌଶଳ ଓ ନିର୍ଦ୍ଦେଶନା ଯୋଗୁ ଚିତ୍ରଟି ଅଧିକ ସାଫଲ୍ୟ ମଣ୍ଡିତ ହୋଇ ପାରିଛି । ମିନୁ ମମତାଜଙ୍କର ନୃତ୍ୟ ଓ ଚିତ୍ରଟିର ସଙ୍ଗୀତ ପରିଚାଳନା ଚିତ୍ତବିନୋଦକ ହୋଇ ପାରିଛି ।

ନିକଟରେ ଚିତ୍ରଟି କଟକର ପ୍ରଭାତ ପ୍ରେକ୍ଷାଳୟରେ ମୁକ୍ତି-ଲାଭ କରିବ । ଦର୍ଶକମାନେ ଚିତ୍ରଟି ଦେଖି ଆନନ୍ଦ ପାଇବେ ବୋଲି ଆମର ବିଶ୍ୱାସ ।

ତଥା କଥିତ ସଭ୍ୟ ସମାଜର ଯେଉଁଠି ନୀତି ଚନ୍ଦ୍ର ଉଏଁ,
ସେଇଠି.........
—ପଢ଼ନ୍ତୁ—

ଶରତ୍ ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର

ଚନ୍ଦ୍ର ଉଏଁ ନାହିଁ

(ଗୋଟିଏ ମନଯୋଗୀ ଗଳ୍ପ ପୁସ୍ତକ)

ମୂଲ୍ୟ—ଦେଢ଼ଟଙ୍କା

ପ୍ରାପ୍ତିସ୍ଥାନ:—ବାଣୀଭଣ୍ଡାର, ବିଣୀହାଟ, କଟକ—୧
ଓ
ବାଙ୍କାବଜାର, କଟକ-୨

ଆପଣଙ୍କ ମତାମତ

ମହାଶୟ,

ଆପଣଙ୍କର ପ୍ରକାଶିତ ନୂଆ ସଂଖ୍ୟା "ଫାସି ଖୁଣ୍ଟରେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ" ପଢ଼ିଲି । ଏହାର ଗଳ୍ପ, ଭାଷା ଓ ଲେଖା ପ୍ରଣାଳୀ ଅନ୍ୟ ସଂଖ୍ୟାଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଧରଣର ଥିଲା । ମାସିକ ଡିଟେକ୍ଟିଭ୍‌ର ପ୍ରତି ସଂଖ୍ୟା ଯେ ଉନ୍ନତ ହେଉଛି ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।

ଆଶାକରେ ଆପଣଙ୍କର ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାଶିତ "ଜାଲ" ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟ ସଂଖ୍ୟାମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଉନ୍ନତ ହୋଇଥିବ ।

ଆପଣଙ୍କର

ଶ୍ରୀ ଭରତଚନ୍ଦ୍ର ମିଶ୍ର, ବି. କମ୍ । (ସମ୍ବଲପୁର)

—o—

ମାନ୍ୟବରେଷୁ;

"ଫାଶୀଖୁଣ୍ଟରେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ" ବହିଟି ପଢ଼ିଲି । ବେଶ୍ ଉପଭୋଗ୍ୟ ହୋଇପାରିଛି ବହିଟି । ସବୁ ସଂଖ୍ୟା ଅପେକ୍ଷା ଏ ସଂଖ୍ୟାଟି ମୋତେ ଖୁବ୍ ଭଲ ଲାଗିଲା । × × × ଏହାପରି ସବୁ ବହି ପ୍ରକାଶ ପାଇଁ "ଡିଟେକ୍ଟିଭ୍"ର ଭବିଷ୍ୟତ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହେଉ ଏହାହିଁ ମୋର ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା । ଇତି ।

ଆପଣଙ୍କର

ଶ୍ରୀ ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରକାଶ ପଟ୍ଟନାୟକ, ପୁରୀ

—o—

ପ୍ରିୟ ମହାଶୟ;

ଆପଣଙ୍କର ଷଷ୍ଠ ସଂଖ୍ୟାଟି ଅମ୍ଳାନଫୁଲ ପଢ଼ି ବିଶେଷ ଆନନ୍ଦ ଉପଭୋଗ କଲି, ଲେଖକଙ୍କର ଶବ୍ଦାଧାର ଓ ମୌଳିକତା ମୋତେ ଆକୃଷ୍ଟ କଲା—ପୁଣି କେତେକ ସ୍ଥାନରେ ନୂତନତ୍ୱ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ—ଯଥା:—ଜେଟ୍ ବିମାନର ଧୂଆଁ କୁଣ୍ଡଳି ଗୁଡ଼ିଗଲା ପରି...

ପୃଷ୍ଠାଦେଶ ଦିଶୁଛି ଅପେରାବାନ ଟୋଲଡ଼ ଭଳି ··ହସିଦେଲେ ନାକପୁଡ଼ା ପାଖରୁ 'ଏ' ଭାବି ଭଳି ଫୁଟିଉଠେ ଦୁଇଟା ଗାର ··ଠୁଁ··· ଲେଖକ ଜଣେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଲେଖକ ହୁଅନ୍ତୁ ଏହା ମୋର କାମନା

× × × ଇତି ।

ଆପଣଙ୍କର

ଗୋବର୍ଦ୍ଧନଚନ୍ଦ୍ର ଖଣ୍ଡୁଆଳ, (ସାମ୍ବାଦିକ)

ମାନନୀୟେଷୁ:

ନମସ୍କାର ଜେନେ, ଅନିଲ୍ ଦାସ୍ଙ୍କର "ଫାଶୀ ଖୁଣ୍ଟରେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ ବହିଟି ଗତ ମାସରେ ପଢ଼ିଲି । ଖୁବ୍ ଚିତ୍ତାକର୍ଷକ ହୋଇ ପାରିଛି ବହିଟିର ବିଷୟବସ୍ତୁ । ଅନେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନୂତନତା ପରିଲକ୍ଷିତ ହୁଏ । ରଚନା ଶୈଳୀ (Style) ଅତି ଆଧୁନିକ ହୋଇଛି । ଶରତ୍ ବାବୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଚିତ୍ର ଅଙ୍କିତ ପ୍ରଚ୍ଛଦ ପଟଟି ଚମତ୍କାର ହୋଇଛି ।

ଆପଣଙ୍କର ଉଦ୍ୟମକୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଉଛି । ଇତି

ଆପଣଙ୍କର

ଶ୍ରୀ ନରହରି ପଟ୍ଟନାୟକ

ଜଗି ପଡ଼ା

ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିବସରେ

ଅମେ ଅମର

ଅଗଣିତ ପାଠକ ଓ ପାଠିକା, ଗ୍ରାହକ

ଓ ଏଜେଣ୍ଟମାନଙ୍କୁ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଜଣାଉଛୁ ।

ଜାଲ୍

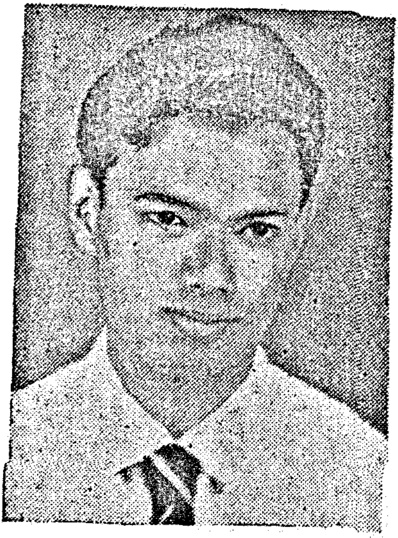

ଲେଖକ—ଶରତଚନ୍ଦ୍ର ଦାସ

Presented to
P.U.S. by
Sri S.N. Mohanty

ପ୍ରକାଶକ

ଡିଟେକ୍ଟିଭ୍ ହାଉସ୍

ଛକଚୋଣିଆ ବଗିଚ୍ଛା, କଟକ-୧

ଉତ୍କଳ ସଂଘ ଲାଇବ୍ରେରୀ
ନଂ.........
ତା.............
ରାଉରକେଲା

ସକାଳ ଛ'ଟା ପଚିଶ ।

କ୍ୟାଣ୍ଟନମେଣ୍ଟ ରୋଡ଼ ଦେଇ ପ୍ରଖର ବେଗରେ ଛୁଟିଛି ଗୋଟାଏ ମଟର ବାଇକ୍ । ଆରୋହଣକାରୀ ଜଣେ । ବୟସ ପ୍ରାୟ ଏକୋଇଶ ହେବ । ହୃଷ୍ଟପୁଷ୍ଟ । ସୁନ୍ଦର । ପରିଧାନ—ଧଳା ଗୋଅଲ୍ପୂର ରେୟନ୍‌ର ଏକ ଫୁଲ୍ ପ୍ୟାଣ୍ଟ, ଗାଢ଼ କଳା ରଙ୍ଗର ଗୋଟାଏ ସିଲ୍‌କ ଫୁଲ୍ ସ୍ପୋର୍ଟିଂ ସାର୍ଟ । ସ୍ପୋର୍ଟିଂ ସାର୍ଟଟିର ବେକରେ ଧଳା ରଙ୍ଗର ବର୍ଡ଼ର, ଦୁଇ ହାତରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ପ୍ରକାର ବର୍ଡ଼ର । ବାମ ହାତର ରିଷ୍ଟରେ ଓମେଗା ଅଟୋମେଟିକ୍ । ଗୋଡ଼ରେ କଳା ଫୁଲ୍ ସୁ' । ସୁଯତ୍ନ କେଶର ଅପୂର୍ବ ଭଙ୍ଗୀମା ବାୟୁର ହିଲ୍ଲୋଳଦ୍ୱାରା ଫର୍ ଫର୍ ହୋଇ ଉଡ଼ୁଛି ଅଯତ୍ନ ହୋଇ । ସୁଡୌଲ ମୁଖଟିରେ ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟ । ଚକ୍ଷୁରେ ଅସରନ୍ତ ସମସ୍ୟାର ସ୍ପଷ୍ଟ ସୂଚନା ।

ମଟର ବାଇକ୍ ଛୁଟିଛି । ଯନ୍ତ୍ର ଦାନବର ଭୈରବୀ ଶବ୍ଦରେ ପ୍ରଭାତର ଶାନ୍ତିମୟ ବାତାବରଣ ହୋଇ ଉଠୁଛି ଅଶାନ୍ତ । ପିଚ୍ ରାସ୍ତା ଉପରେ ଶାୟିତ ଧୂଳି କଣା-ଗୁଡ଼ିକର ହଠାତ୍ ନିଦ୍ରା ଭଙ୍ଗ ହେବାରୁ ସେମାନେ ଚମକି ଉଠି ଭୟରେ ପଳାୟନପନ୍ଥୀ ହୋଇ ପୁଣି ଅନ୍ୟତ୍ର ନିଦ୍ରାଭିଭୂତ ହେଉଛନ୍ତି । ପିଚ୍ ରାସ୍ତାର ବକ୍ଷ ଉପରେ ରହି ଯାଉଛି ଦାନବଟିର ପଦ ଚିହ୍ନ ।

ଶିଁ… .. … … …

ହଠାତ୍ ଅରୋହଣକାରୀଟି ଥରେ ମାତ୍ର ବାଇକ୍‌ଟିର ସିଟ୍‌ରୁ ଦୁଇ ଚାରି ଇଞ୍ଚ ଉପରକୁ ଉଠିଯାଇ ପୁଣି ବସି ପଡ଼ିଲା ଓ ତାର ମସ୍ତକଟି ଅଗ୍ରଭାଗକୁ କିଛି ଝୁଙ୍କି ଯାଇ ପୁଣି ଯଥା ସ୍ଥାନରେ ସନ୍ନିବେଶିତ ହେଲା ।

ସମ୍ମୁଖ ଭାଗରେ ଏକ ବିରାଟ ଦ୍ୱିତଳ ପ୍ରାସାଦ । ଗେଟରେ ଲଗିଛି ଗୋଟାଏ କଳା ରଙ୍ଗର ନେମ୍ ପ୍ଲେଟ୍, ଧଳା ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ ଅକ୍ଷରରେ ଇଂରାଜୀରେ ଲେଖା ଯାଇଛି—ହିମାଂଶୁ ମୋହନ ମିଶ୍ର, ଏସ୍. ପି. । ଦରୱାନ୍ ଠିଆ ହୋଇଛି । ରଥିଲ ପଦକ୍ଷେପରେ ତାଙ୍କ ଅରୋହଣକାରୀଟି ଗେଟ୍ ନିକଟରେ ଅଟକି ଗଲା । ଦରୱାନ୍ ସାଲ୍ୟୁଟ୍ ଦେଲା ।

ସାହେବ ?

ଜୀ, ଅନ୍ଦରମେ ହେଁ, ଆପ୍ ଯାଇୟେ ନା ।

ତୁମ୍ ପହଲେ କାର୍ଡ଼ ଲେକର୍ ସାହେବକୋ ଦେଖାଓ, ଓ ବୋଲନେସେ ମେଁ ଯାଉଁଗା ।

ଦରୱାନ୍ କାର୍ଡ଼ ନେଇ ଚାଲିଗଲା ଭିତରକୁ ।

× × ×

ସତ୍ୟଜିତ୍ ଦାସ

ସି. ଆଇ. ଡି ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର ।

ଅରେ ! ଉନ୍‌କୋ ବୁଲାଓ ନା ଜଲଦି । କାର୍ଡ଼ ଲେନେକା କ୍ୟା ଜରୁରତ୍ ଥା ?

ଦରୱାନ୍ ଚାଲିଗଲା ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ସି: ଆଇ: ଡି: ଇନ୍‌ସ୍‌ପେକ୍ଟର ସତ୍ୟଜିତ୍ ଦାସ ।

ନମସ୍କାର ।

ନମସ୍କାର । ଏସ୍. ପି. ଙ୍କର ଅଭ୍ୟସ୍ତ ଓଠ ଦୁଇଟି ନମସ୍କାର ଗ୍ରହଣ କଲା । ତା'ପରେ ତାଙ୍କର ଦକ୍ଷିଣ ହସ୍ତଟି ସମ୍ମୁଖରେ ପଡ଼ିଥିବା ଗୋଟାଏ ସୋଫା ଉପରେ ଉପବେଶନ କରିବାକୁ ସତ୍ୟଜିତ୍ ଦାସଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲା ।

ସତ୍ୟଜିତ୍ ଯନ୍ତ୍ରଚାଳିତ ଭଳି ସୋଫା ଉପରେ ବସିଲେ ଓ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଏସ୍: ପି:ଙ୍କ ମୁହଁ ଚାହିଁଲେ । ଏସ୍: ପି: ଆରମ୍ଭ କଲେ—

ଆପଣ ଜାଣିଥିବେ ?—ପ୍ରଣତିହିଁ ମୋର ସର୍ବସ୍ୱ । ଜୀବନ ପଥରେ ପ୍ରତି ପଦ କ୍ଷେପରେ ରହୁଛି ପ୍ରଣତିଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ । ତାଙ୍କ ବିନା ମୋର ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ଥଳରେ ତ୍ରୁଟି ଘଟିବ—ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।

ଆପଣ ଏତେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ?

କେବଳ ମୁଁ ନୁହେଁ ସତ୍ୟଜିତ୍, ମୋର ଏକମାତ୍ର ସନ୍ତାନ ଗୀତା ମଧ୍ୟ । ଆପଣ ଯଦି ଥରେ ପାଖ କୋଠରୀକୁ ଯାନ୍ତି ହୁଏତ ଦେଖିବେ—ଗୀତାର ଦୁଃଖ ଭରା ମୁଖ ମଣ୍ଡଳ, ଅଶ୍ରୁଳ ନୟନ । ତା'ପରେ ଏଭଳି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିବାଟା କ'ଣ ଅସ୍ୱାଭାବିକ ?

ସତ୍ୟଜିତ୍ କିଛି କହିଲେ ନାହିଁ । ଏସ୍:ପି. ମଧ୍ୟ ନୀରବ । କେବଳ ପାଟି କରୁଛି ସେଇ ୱାଲ୍ କ୍ଲକ୍‌ଟା ଟିକ୍ ଟିକ୍ ଶବ୍ଦରେ । ସତ୍ୟଜିତ୍ ଦାସ ମୁହଁ ଚାହିଁଲେ ସେଇଆଡ଼କୁ ।

ମର୍...... ମର୍...... ମର୍...... ମର୍......

ସତ୍ୟଜିତ୍‌ଙ୍କର ସମ୍ମୁଖଭାଗରେ ଥିବା ବେଲ୍‌ଜିଅମ୍ କାଚର ବିରାଟ ଦର୍ପଣ ଉପରେ ପଡ଼ିଲା ଅଗନ୍ତୁକ ଦ୍ୱୟଙ୍କର ପ୍ରତିବିମ୍ବ ।

ପଶ୍ଚାଦ୍‌ଭାଗର ଦ୍ୱାର ନିକଟରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛନ୍ତି—ସବ୍‌ଇନ୍‌ସପେକ୍‌ଟର ସୁନୀଲ ଗୃହାଙ୍ଗି, ଇନ୍‌ସପେକ୍‌ଟର ନୀହାର ରଞ୍ଜନ ପରିଜା । ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ମୁହଁ ପଛଆଡ଼କୁ ବୁଲିଗଲା । ଏସ୍‌. ପି.ଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ସୁନୀଲ ଗୃହାଙ୍ଗି ଓ ନୀହାର ରଞ୍ଜନ ପରିଜା ଦୁଇ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ପଡ଼ିଥିବା ଦୁଇଟି ସୋଫା ଦଖଲ କଲେ । ସତ୍ୟଜିତ୍‌ ବାହ ଆରମ୍ଭ କଲେ—

ସାର୍‌, ଘଟଣାଟା ମୂଳରୁ କହିଲେ କହନ୍ତୁ ।

ହୁଁ । ଏସ୍‌. ପି. ସିଗାରେଟ୍‌ କେଶ୍‌ରୁ ବାହାର କଲେ ଗୋଟାଏ ସିଗାରେଟ୍‌ । ତା'ପରେ ଅନ୍ୟ ତିନି ଜଣଙ୍କୁ ତିନୋଟି ସିଗାରେଟ୍‌ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ ଦିଆସିଲିର ସଦ୍‌ବ୍ୟବହାର କଲେ । କେତୋଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପରେ ତିନୋଟି କ୍ୟାପ୍‌ଷ୍ଟାନ୍‌ କୋଠରୀଟିକୁ ଧୂମ୍ରାୟିତ କରିବାରେ ଲାଗି ପଡ଼ିଲେ । ଏସ୍‌. ପି. ଙ୍କର ମୁହଁ ଖୋଲିଲା—

ଆମର ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତେ ସକାଳ ପାଞ୍ଚଟାରୁ ଶଯ୍ୟା ତ୍ୟାଗ କରନ୍ତି । ଗୀତା ପ୍ରଥମେ ଉଠି ତା'ର ମା'ଙ୍କୁ ଡାକେ । ପ୍ରଣତି ଆଉ ମୋର କୋଠରୀ ଦ୍ୱୟ ସଂଲଗ୍ନ । ଗୋଟିଏ ଦ୍ୱାର ଦ୍ୱାରା ସଂଯୁକ୍ତ । ଆଜି ପ୍ରଥମେ ଗୀତା ଉଠି ଦେଖେ ତା'ର ମା' ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ବାହାର ଦରଜାଟା ଖୋଲା । ମୁଁ ସେତେବେଳକୁ ଉଠି ସାରିଥାଏ । ମୁଁ ଉଠିବା ପରେ ପ୍ରଣତି ମୋ ନିକଟକୁ ଗୃହ ଧରି ଆସନ୍ତି । ବହୁ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଆସିଲେ ନାହିଁ । ଶେଷରେ ମୁଁ ଗୀତାକୁ ଡ଼ାକିଲି । ଗୀତା କହିଲା ଯେ ସେ ତଳ ମହଲାର ସମସ୍ତ କୋଠରୀ ଦେଖି ଆସିଲାଣି, କିନ୍ତୁ କେଉଁଠାରେ ସେ ନାହାନ୍ତି । ପରିଶେଷରେ ସେ ସନ୍ଦେହ କରିଥିଲା ଯେ ସେ ମୋ ନିକଟରେ ଥିବେ ବୋଲି । କିନ୍ତୁ ତା'ର ସନ୍ଦେହ ବୃଥା ହେଲା ।

କିଛିଏ ନୀରବ ରହି ପୁଣି ଏସ୍. ପି. କହିଲେ—

ଶେଷରେ ତଳ ଓ ଉପରର ସମସ୍ତ କୋଠରୀ ଭଲ କରି ଦେଖାଗଲା । କେଉଁଠାରେ ସେ ମିଳିଲେ ନା । ଘରର ସମସ୍ତ ଚାକର ଓ ଦରୱାନ୍‌ଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନ କରାଯିବାରୁ ସେମାନେ ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ କୌଣସି ସନ୍ଧାନ ଦେଇ ପାରିଲେ ନା । ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ନ ଦେଖି ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଫୋନ୍ କଲି ।

ହୁଁ । ଏଥର ତାହାହେଲେ ଚାଲନ୍ତୁ କୋଠରୀଟି ପରୀକ୍ଷା କରିବା । ସତ୍ୟଜିତ୍ ଦାସ କହିଲେ ।

ତିନିଜଣ ଯାଇ ଉଠିଲେ । ଉପର ମହାଲର ମଧ୍ୟ ଭାଗକୁ ଲାଗି ତିନିଏ କୋଠରୀ, ତାହା ପ୍ରଶାନ୍ତ ଦେବୀଙ୍କର । ଦୁଇ ପାଖର କୋଠରୀ ଦ୍ୱୟ ମଧ୍ୟରୁ ଦକ୍ଷିଣ ପାର୍ଶ୍ୱର କୋଠରୀଟି ଗୀତାର ଏବଂ ବାମପାର୍ଶ୍ୱ କୋଠରୀଟି ଏସ୍. ପି. ଙ୍କର । ଗୀତାର ବେଡ୍‌ରୁମ୍‌କୁ ଲାଗି ତା'ର ଷ୍ଟଡ଼ି ରୁମ୍ ।

ପ୍ରଶାନ୍ତ ଦେବୀଙ୍କର କୋଠରୀଟି ପରୀକ୍ଷା କରାଗଲା । କିନ୍ତୁ କେବଳ ତାଙ୍କ ବେଡ୍‌ରୁ ଗୋଟାଏ କ୍ଲୋରୋଫରମ୍ ରୁମାଲ୍ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ଜନକ ପଦାର୍ଥ ମିଳିଲାନି । ଘରର ସମସ୍ତ ଚାକର ଏବଂ ଦରୱାନ୍‌ଙ୍କୁ ଜେରା କରାଗଲା । କୌଣସି ଉପଯୋଗୀ ତଥ୍ୟ ମିଳିଲାନି । ଗୀତାକୁ ପ୍ରଶ୍ନ କରିବାରୁ ସେ କହିଲା ଯେ ପ୍ରତିଦିନ ଡାକିବାକୁ ଆସିବା ବେଳେ ବାହାର ଦ୍ୱାରଟା ବନ୍ଦ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଆଜି ଉନ୍ମୁକ୍ତ ଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରଶାନ୍ତଙ୍କର ବେଡ୍ ଖାଲି ପଡ଼ିଥିଲା ।

ସାର୍, ଆପଣ ପ୍ରଶାନ୍ତ ଦେବୀଙ୍କ ନାମରେ କୌଣସି ଉଇଲ୍ କରିଥିଲେ କି ? ସତ୍ୟଜିତ୍ ଦାସ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ।

ନା । ଗୋଟାଏ ଅକ୍ଷରରେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ଏସ୍ଃ ପିଃ ।

ଆପଣ ଜାଣିଚାରେ ତାଙ୍କର କେହି ଶତ୍ରୁ ଥିଲେକି ? ପୁଣି ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ନା ।

ଗୀତାଦେବୀ ? ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି ?

ନା ।

ତେବେ ? ହରଣ ଗୁଳର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ ହୋଇପାରେ ! ପ୍ରଣତଙ୍କର ଯୌବନ ? ନା'ତ । ଯୌବନଭରା ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟମୟୀ ଷୋଡ଼ଶୀ ଗୀତା ଥାଉଁ ଥାଉଁ ତାଙ୍କର ମା'ଙ୍କୁ ହରଣଗୁଳ କରିବା ଏଭଳି ଏକ ଚତୁର ଦସ୍ୟୁର କାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ । ଏଇ ଭଳି ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ପ୍ରଶ୍ନ ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ମନ ମଧ୍ୟରେ ଉଙ୍କିମାରି ପୁଣି ନୈରାଶ୍ୟର ଅନ୍ଧକାରରେ ଲୁଚି ଲୁଚି ଗଲା ।

ଅଚ୍ଛା, ଗୀତା ? କାଲି ଦିନରେ କିମ୍ବା ରାତିରେ ତୁମର ମା'ଙ୍କର ମନ କିପରି ଥିଲା ?

ମାନେ ? ଅତି ଦୁଃଖର ସହିତ ଗୀତା ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ।

ମାନେ—ସେ ବିବ୍ରତ ଦେଖା ଯାଉଥିଲେ କି ?······କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ଦିନମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା କାଲି ତାଙ୍କ ଆଚରଣ ବ୍ୟବହାରରେ କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ କିମ୍ବା ବିଶେଷତ୍ୱ ଥିଲା କି ?

ନା'ତ ।

ଗୋଟାଏ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କଲେ ଗୀତାର ମୁଖ ମଣ୍ଡଳରେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ହାଉଁଳି ପଡ଼ୁଛି ଗୀତା । କେଶ-ବାସ ଅଯତ୍ନ । ଯଦିଓ ଲୋତକଧାରା ନୟନର ତଟକଣ୍ଠକୁ ସ୍ପର୍ଶ ନକରନ୍ତି, ତଥାପି ଲୋତକ-ସିକ୍ତ । ଗୀତା ଚାହିଁଲା ସତ୍ୟଜିତଙ୍କୁ । ଇସ୍ କି ମର୍ମନ୍ତୁଦ ସେ ଚାହାଣି ! ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ବକ୍ଷଭେଦ କରି ଗୋଟାଏ ଦୀର୍ଘ ଶ୍ୱାସ ବାହାରି ଆସିଲା । ଅପେ ଅପେ ମୁହଁ ତାଙ୍କର ଅନ୍ୟ ଆଡ଼କୁ ବୁଲି

ଗଲା । ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଲା ଏସ୍. ପି.ଙ୍କର ମୁଖ ମଣ୍ଡଳରେ । ତରୁଣ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସେ ଚାହିଁଛନ୍ତି ସତ୍ୟଜିତଙ୍କୁ ।

ସ୍ୟାର ? ଆପଣଙ୍କ ମନେଥିବ, ଅଠ ଦଶଦିନ ତଳେ ମୋତେ କହୁଥିଲେ, ଗୋଟିଏ କଳା ଅଷ୍ଟିନ୍ ଆପଣଙ୍କ ଅଫିସ୍ ନିକଟରୁ ଫଲୋ (Follow) କରି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସିଥିଲା । ତା'ର ନମ୍ବର ଆପଣ ମନେ ରଖିଛନ୍ତି ? ସତ୍ୟଜିତ୍ ଏସ୍. ପି.ଙ୍କୁ ପୁଚ୍ଛିଲେ ।

ନା । ମୋର ମନେ ନାହିଁ । ଏସ୍. ପି. କିଛିକ୍ଷଣ ଭାବିବା ପରେ କହିଲେ ।

ହଁ ଜାଣି ପାରୁଛି ····· ସ୍ୟାର୍ —ହଠାତ୍ ଦେଖାଗଲା କିଏ ଜଣେ ଦ୍ୱାର ବାଡ଼ଉଛି ଶୁଣନ୍ତୁ । ଦ୍ୱାର ଖୋଲିବ କିଏ ? ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର କେହି ଦେଇ ପାରିଲେନି କିମ୍ବା କେହି ଦେବେ ବୋଲି ସେ ଆଶା କରି ନଥିଲେ । ନୀରବତା ଭଙ୍ଗ କରି ପୁଣି କହିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍—

ଅପରାଧୀ ଯେ ହେଉ ନା କାହିଁକି ମୋ ଜୀବନ ବାଜିମରେ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ଜନସାଧାରଣ ସମ୍ମୁଖକୁ ଟାଣି ଆଣିବି ଏବଂ ପ୍ରକୃତ ଦେବାକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବି — ଏ ଭରସା ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଉଛି ।

ପରଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ଆଲୋଚନା କରିବା ନିମିତ୍ତ ସତ୍ୟଜିତ୍ ଥାନାକୁ ଯାଇଥିଲେ । କେଜାଣି କାହିଁକି ଅନ୍ୟମାନେ ଅନୁପସ୍ଥିତ ଥିବାରୁ ଥାନାରେ ବସି ସେ ଦେଖୁଥିଲେ ପୂର୍ବ ଦିନର ଖବର କାଗଜଟାକୁ । ପ୍ରଣତି ଦେବୀଙ୍କ ହରଣସ୍ଥଳର

ଖବରଟି ପ୍ରଥମ ପୃଷ୍ଠାରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି । ଯତ୍ନର ସହିତ ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ କାଗଜଟାକୁ ରଖି ଦେଲେ ସେ । ତା'ପରେ ନିଜର କର୍ମପନ୍ଥା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାକୁ ଭାବି ବସିଲେ । ସମ୍ମୁଖରେ ଦେଖାଗଲା ଗୀତାର ସେ ମର୍ମନ୍ତୁଦ କାହାଣୀ । ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି ଗୀତାର ମୁଖରେ ସେ ହସର ତେଜ ଖେଳାଇବେ—ଏଇ ପ୍ରତିଜ୍ଞାରେ ତାଙ୍କର ହୃଦୟ ଦୃଢ଼ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ଶେଷରେ ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖିଥିବା ସେଇ କ୍ଲୋରୋଫରମ୍ ରୁମାଲଟାକୁ ଉଠାଇ ଧରିଲେ । ଗୋଟାଏ ଧଳା କନାର ରୁମାଲ । ବେଶ୍, ସେତିକି ! ତା ବ୍ୟତୀତ ସତ୍ୟଜିତ୍ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପଯୋଗୀ ତଥ୍ୟ ରୁମାଲ ମଧ୍ୟରୁ ସଂଗ୍ରହ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ରୁମାଲଟାକୁ ପୁଣି ଯଥା ସ୍ଥାନରେ ରଖିଦେଲେ ।

ତେବେ ? କିପରି ଭାବେ ସେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହେବେ ! ସତ୍ୟଜିତ୍‌ଙ୍କର ଭାବନାର ଖିଅ ଛିଣ୍ଡିଗଲା କନେଷ୍ଟବଲର ଡାକରେ—

ସାର୍, ଦୁଇଜଣ ଭଦ୍ରଲୋକ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ।

ଡାକି ଦିଅ ଭିତରକୁ ।

ଅଳ୍ପ ସମୟ ପରେ ଆସିଲେ ଦୁଇଜଣ । ଚିହ୍ନି ପାରିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ଜଣେ 'ସ୍ୱପ୍ନପୁରୀ' ସିନେମା ହଲ୍‌ର ମାଲିକ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣକ ମ୍ୟାନେଜର । ନମସ୍କାରର ଆଦାନ ପ୍ରଦାନ ପରେ ସତ୍ୟଜିତ୍‌ଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଦୁଇ ଜଣଯାକ ଦୁଇଟି ଚେୟାର ଅଧିକାର କଲେ । ଦୁଇଜଣଙ୍କ ମୁଖରେ ଅପାର ବିପଦର ସୂଚନା ।

ମୁଁ କିପରି ଆପଣଙ୍କ ମନେ ପଡ଼ିଲି ? ଗୋଟିଏ ରହସ୍ୟଭରା କାହାଣୀ କହି ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ଅଛା କରିବାର ସମୟ ଏ ନୁହେଁ ସତ୍ୟଜିତ୍ ବାବୁ । ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଅଛୁ, କ'ଣ କରିବୁ କ'ଣ ନକରିବୁ—ତାହା ସ୍ଥିର କରିପାରୁ ନାହୁଁ ......

ସୁନୀଲ ଗୃହାଙ୍କି ପ୍ରବେଶ କଲେ ଏବଂ ଏ ଦୁଇଜଣଙ୍କର ନମସ୍କାର ଗ୍ରହଣ କରି ଦଖଲ କଲେ ଗୋଟିଏ ଚେୟାର ।

କ'ଣ ହୋଇଛି ଆପଣମାନଙ୍କର—ପ୍ରଶ୍ନକଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ପିନ୍ଧିଥିବା ସାର୍ଟର ଉପର ପକେଟରୁ ଗୋଟାଏ ଖୋଲା ଖାମ୍ ବାହାର କରି ସତ୍ୟଜିତ୍ଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ 'ସ୍ୱପ୍ନପୁରୀ'ର ମାଲିକ ଅମରନାଥ ଅଗର୍ୱାଲ । ଚିଠିଟିକୁ ଭଲଭାବେ ଦେଖିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ବୃନ୍ଦାବନ ଗଡ଼ରୁ ପୋଷ୍ଟିଂ କରି ଯାଇଛି । ଅମରନାଥଙ୍କ ଅଡ୍ରେସ୍ କରି ଯାଇଛି । ଖାମ୍ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟାଏ ଲାଲ୍ ରଙ୍ଗର ଚିଠି ବାହାର କରି ପଢ଼ିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍—

ପ୍ରିୟ ଅମରନାଥ,

୩-୨-୭୦
କଟକ

ମୋର ନମସ୍କାର ଏବଂ ଅନ୍ତରିକତା ସାଦରେ ଗ୍ରହଣ କରିବେ ବୋଲି ମୁଁ ଆଶା ଓ ବିଶ୍ୱାସ ହ୍ନିନ । ତେବେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମରୁ ମୋର ନମସ୍କାର ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ ଜଣାଉଛି ।

ବେଶୀଗୁଡ଼ାଏ ଲେଖି ଆପଣଙ୍କ ବହୁମୂଲ୍ୟ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବାର ଇଚ୍ଛା ମୋର ନାହିଁ । ତେବେ ଆପଣଙ୍କୁ ଯେତିକି ଜଣାଇବା କଥା ସେତିକି ଜଣାଉଛି । କାଲିଠାରୁ ଆପଣଙ୍କ 'ସ୍ୱପ୍ନପୁରୀ'ରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହିନ୍ଦୀଚିତ୍ର 'ବମ୍ବେ ଡା ବାବୁ' ପ୍ରଦର୍ଶିତ ହେବ । ସେଇଥିପାଇଁ ଯେ ବହୁଦିନ ପାଇଁ 'ସ୍ୱପ୍ନପୁରୀ'ର ବୁକିଂ ଅଫିସରେ ହାଉସ୍ ଫୁଲ୍ (Houseful) ନୋଟିସ୍ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିବ—ଏଥିରେ ମତଦ୍ୱୈଧର ଅବକାଶ ନାହିଁ । ଆଶାକରେ ପ୍ରଥମ

ଧନର ଦୁଇଟାଯାଏ ସୋ'ର ସମସ୍ତ ଅସ୍ତ୍ର ଅମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଦେଇ ଦେବେ । ନଚେତ୍ ଗୁରୁତର ବିପଦର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିବେ ।

ମୋ କଥାରେ ଯଦି ଆପଣଙ୍କର ସମ୍ମତି ଥାଏ, ତେବେ କାଲି ରାତି ଦୁଇଟାବେଳେ ଛନୋଟି ଯାକ ସୋ'ର ଅସ୍ତ୍ର ନେଇ ମହାନଦୀ କୂଳରେ ଥିବା ଶିବ ମନ୍ଦିରର ପଶ୍ଚାଦଭାଗର ପ୍ରଥମ ସୋପାନରେ ରଖି ଦେଇ ଆସିବେ । ବେଶ୍, ଆପଣଙ୍କୁ ସେତିକି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତା'ପରେ ସେତକ ଆମର ହସ୍ତଗତ ହେବ ।

ଆପଣ, ଯଦି ଏତିକ କରିବାକୁ ସମ୍ମତି ପ୍ରଦାନ ନ କରନ୍ତି, ତେବେ ଅମ୍ଭେମାନେ ଯେ କୌଣସି ଉପାୟରେ ସେହି ଦୁଇଟି ସୋ'ର ଅସ୍ତ୍ର ନେବାକୁ କୁଣ୍ଠା ବୋଧ କରିବୁନି ଏବଂ ଆପଣ ବୃଥାରେ ଅମଦ୍ୱାରା ଦଣ୍ଡିତ ହେବେ ।

ପୋଲିସ୍‌ର ସାହାଯ୍ୟ ନେବା ବୃଥା ହେବ ।

ବନ୍ଦେଗୀ

ଆପଣଙ୍କର—

ସୁନୀଲ ଗୁଣ୍ଠାଙ୍କି ପାଠିକରି ଉଠିଲେ—ତେବେ ତ ସହଜ, ଆପଣ କାଲି ରାତି ଦୁଇଟାବେଳେ ଯାଇଁ ଗଡ଼ଗଡ଼େଶ୍ୱରଙ୍କ ପାହାଚରେ ସମସ୍ତ ଟଙ୍କା ରଖି ଦେଇ ଆସିବେ………

ଆଉ ଆପଣ ସେଠାରେ ଥାଇ ଦସ୍ୟୁଙ୍କୁ ଗିରଫ କରିବେ, ନା ? ଅତି ସହଜ ଉପାୟ ! କିନ୍ତୁ ମନେ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯେ ଯେଉଁ ଦସ୍ୟୁ ସମୟ ଏବଂ ସ୍ଥାନ ଜଣାଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ସେ କେବେହେଲେ ଏତେ ବୋକା ନୁହେଁ । ସତ୍ୟଜିତ ନୀରବ ହସ ହସିଲେ ।

ସୁନୀଲ ଗୁଣ୍ଠାଙ୍କି ତଳକୁ ମୁହଁ କଲେ ।

ମୋତେ ଏ ବିପଦରୁ ରକ୍ଷା କରନ୍ତୁ ସତ୍ୟଜିତ୍ ବାବୁ । ବ୍ଲାକ୍ ଫିଲ୍ମର ପ୍ରଥମ ଦିନରେ ଦୁଇଟିଯାକ ସୋ'ର ସମସ୍ତ ଅର୍ଥ ଦେବା ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ଯେ କେତେ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହେବି ଟିକିଏ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତୁ । କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହୋଇ କହିଲେ ଅମରନାଥ ।

ମୁଁ ତ ସବୁ ଜାଣୁଛି । ତେବେ ଆପଣ ଗୋଟିଏ କଥା କରନ୍ତୁ । ଆପଣ ଦସ୍ୟୁର ସର୍ତ୍ତ ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ । ତା'ପରେ ଦେଖିବା—କେଉଁ ପାଣି କୁଆଡେ ଯାଉଛି । ହୁଏତ ଦସ୍ୟୁ ଅନ୍ୟ ଉପାୟରେ ତା'ର କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧନ କରିବା ସମୟରେ ଧରାପଡ଼ି ପାରେ ।

ଠିକ୍ କଥା । ତେବେ ସେଇୟା କରାଯାଉ । ଅନୁମୋଦନ କଲେ ମ୍ୟାନେଜର ରାଜେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ଲାଲ୍ ।

ତେବେ ଆପଣ ଆମକୁ ନିଶ୍ଚୟ ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ । ଅମରନାଥଙ୍କ କଣ୍ଠ ମିନତିଭରା ।

ତା'ତ ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଅନ୍ୟ ଅଡ଼କୁ ମୁହଁ କହିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ଟିକେ ସହାନୁଭୂତି ଆଖି ରଖିଥିବେ, ନଚେତ୍ ଆମର ବ୍ୟବସାୟ ମାଟି ହୋଇଯିବ । ଅତି ନମ୍ରଭାବ ସହିତ ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ହାତ ଧରି ପକାଇଲେ ରାଜେନ୍ଦ୍ର ।

ମୁଁ ଆପଣମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯଥାସାଧ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା କରିବି । ଦୃଢ଼ ସ୍ୱରରେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

କିଛିକ୍ଷଣ ନୀରବ ରହି ସତ୍ୟଜିତ୍ ପ୍ରଶ୍ନକଲେ—ମୁଁ ଏଠାରେ ଅଛିବୋଲି ଆପଣମାନେ ଜାଣିଲେ କିପରି ?

ଆମେ ତ ପ୍ରଥମେ ଆପଣଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଇଥିଲୁ । ଆପଣଙ୍କୁ ନପାଇ ଆମ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାଟା ଅନ୍ତତଃ ଥାନାରେ ଜଣାଇବାର ଅବଶ୍ୟକତା ମନେ କଲୁଁ । ଏଠାକୁ ଆସି ଦେଖୁଁ ତ ଆପଣ... .....

ଓ···—। ଅଚ୍ଛା, ଯା'ନ୍ତୁ·· ବ୍ୟସ୍ତ ହେବାର କିଛି କାରଣ ନାହିଁ ।

ସେମାନେ ବିଦାୟ ନେଲେ । ଠିକ୍ ପରେ ପରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ଏସ୍. ପି. । ସୁମାଲ ଏବଂ ସତ୍ୟଜିତ୍ ଚୌକି ଛାଡ଼ି ଛିଡ଼ା ହେଲେ ।

କ'ଣ କିଛି ସୂତ୍ର ପାଇଲେ—ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ· ଏସ୍ ପି ।

ନା, ପାଇନି । ତଥାପି, କ୍ରମେ କ୍ରମେ ସୂତ୍ର ଅବିଷ୍କୃତ ହେବାର ପଥ ଦେଖିପାରୁଛି—ଉତ୍ତର ଦେଇ କହିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

କିପରି । ଏସ୍.ପି.ଙ୍କ କଣ୍ଠ ଅଧୈର୍ଯ୍ୟଭରା ।

ସତ୍ୟଜିତ୍ 'ସ୍ୱପ୍ନପୁରୀ'ର ମାଲିକ ଅମରନାଥଙ୍କର ଅସନ୍ଧ ନିପଦର ସମସ୍ତ ବିଷୟ ଜଣାଇ ଦେଲେ । ଏସ୍.ପି. ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ—

ତା' ସହିତ ପ୍ରଣତିଙ୍କର ହରଣଗୁଳର କି ସମ୍ପର୍କ ଅଛି ?

ଥାଇ ପାରେ । କିଏ କହିବ ? ମୋର କାହିଁକି ସେହିପରି ସନ୍ଦେହ ହେଉଛି ।

ମୋର କାହିଁକି ସେପରି ମନେ ହେଉନି । ଦେଖନ୍ତୁ, ଅପଣଙ୍କ ମନକୁ ଯାହା ପାଉଛି, ଅପଣ କର ପାରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଣତିଙ୍କୁ ମୁଁ ଯେପରି ଫେରପାଏ ।

ନିଶ୍ଚୟ ସାର୍ । ମୁଁ ଅପଣଙ୍କୁ କଥା ଦେଉଛି ଯେତେବେଳେ ଅବହେଳା କରିବି କିପରି ? ବିଶେଷତଃ ସେ ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।

ଏସ୍. ପି. ପାଇପ୍‌ରେ ମୁହଁ ଧୋଇ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କଲେ ।

ସ୍ୱପ୍ନପୁରୀ । ଦିବସର କର୍ମ ବହୁଳ ଦୁନିଆରୁ ଶ୍ରାନ୍ତ କ୍ଲାନ୍ତ ମାନବଙ୍କୁ ଟାଣି ଆଣି ମାତ୍ର କେଇ ଘଣ୍ଟା ପାଇଁ, ସ୍ୱପ୍ନ ରାଜ୍ୟରେ ବିଚରଣ କରିବାକୁ ବାଟ କଢ଼ାଏ ସ୍ୱପ୍ନପୁରୀ । ଝିଲମିଲା ଲୋକ ଗହଳ ମଧ୍ୟରେ ହସୁଛି ସେ ! ରଙ୍ଗୀନ ବିଦ୍ୟୁତାଲୋକର ପ୍ଲାବନରେ ସେ ହୋଇ ଉଠୁଛି ଅପୂର୍ବ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟମୟୀ, ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟୀ—ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ନୟନର ଶରବ୍ୟ ।

ସମ୍ମୁଖଭାଗରେ 'ବମ୍ବେ କା ବାବୁ'ର କନାରେ ତିଆରି ଏକ ବିରାଟ ପୋଷ୍ଟର୍—ରାଜ୍ କୋସଲ୍ ଆଣ୍ଡ୍ ଜଲ୍ ମିସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରେଜେଣ୍ଟ୍ ଦେବାନନ୍ଦ ଆଣ୍ଡ୍ ସୁଚିତ୍ରା ସେନ୍ ଇନ୍ ନୟା ଫିଲ୍ମସ୍ 'ବମ୍ବେ କା ବାବୁ' । ଡାଇରେକ୍ସନ—ରାଜ୍ କୋସଲ୍ । ଫଟୋ-ଗ୍ରାଫି— ଜଲ୍ ମିସ୍ତ୍ରୀ । ମିଉଜିକ୍—ଏସ୍: ଡି: ବର୍ମନ୍ । ପୋଷ୍ଟର-ଟିର ପାର୍ଶ୍ୱଭାଗରେ ନାୟକ ଏବଂ ନାୟିକାଙ୍କର ଚିତ୍ର—ହିନ୍ଦୀ ଚିତ୍ର ଜଗତର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଭିନେତା ଦେବାନନ୍ଦ ଏବଂ ବଙ୍ଗର ସୁନ୍ଦରୀ ରାଣୀ ସୁଚିତ୍ରାସେନ୍ ଉଭୟଙ୍କର ହାତ ଧରି ଦୌଡ଼ୁଛନ୍ତି ଉଭୟେ । ଉଭୟେ ଉଭୟଙ୍କୁ ଚାହିଁ ହସୁଛନ୍ତି ! ଉସ୍ ! କି ମାଦକତା ସେ ହସରେ !

କେହି କେହି ପୋଷ୍ଟରଟିକୁ ଚାହିଁ ନାୟକ ନାୟିକାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ହଜାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ନିଜକୁ । କେହି କେହି ଅବିବାହିତ ସୁନ୍ଦରୀ ରାଣୀ ସୁଚିତ୍ରାସେନ୍‌ଙ୍କର ସେଇ ଲାବଣ୍ୟମୟୀ ଚିତ୍ରପଟରେ ନିଜ ପ୍ରେୟସୀର ସତ୍ତା ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ବେଲ୍ ବାଜିବା ପରେ ପରେ ଡାକବାଜୀ ଯନ୍ତ୍ରରେ ବାଜି ଉଠିଲା—ଚଲ୍‌ରେ ସଜନୀ, ଅବ୍ କ୍ୟା ଶୋଚେ, କଜରାନା ବହ ଯାଏ

ହେଉଛି ହେଉଛି......। ନବ ଦମ୍ପତି, ପ୍ରେମିକ ପ୍ରେମିକା, କଲେଜଛାତ୍ର ଓ ଛାତ୍ରୀ, ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ, ବ୍ୟବସାୟୀ, ରିକ୍ସାବାଲା, ମଟର ଡ୍ରାଇଭର୍—ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଦର୍ଶକଙ୍କ ଆଗମନରେ ଭରପୁର ହୋଇ ଉଠିଲା 'ସ୍ୱପ୍ନପୁରୀ'ର ହତା। ବୁକିଂ ଅଫିସ୍‌ର ସମ୍ମୁଖଭାଗରେ ଥିବା ଟିକେଟ୍ ବୋର୍ଡରେ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଟିକେଟ୍‌ର ଦକ୍ଷିଣ ପାର୍ଶ୍ୱରୁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପ୍ଲେଟ୍ ଝୁଲାଇ ଦିଆଗଲା। ଦର୍ଶାଇଲା—ଫୁଲ୍ (Full)। ବି ଫାଷ୍ଟ ସୋ', ବି ସେକେଣ୍ଡ ସୋ' - ସବୁର ଟିକେଟ୍ ଶେଷ। କେହି କେହି ସୋ' ରୁମ୍‌ରେ ଓ୍ୱାଲ୍ ପିକ୍‌ଚର ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିଲେ। କେହି କେହି ଅଣ୍ଡରଷ୍ଟୋରରୁମ୍ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ।

ଡ୍ରେସ୍ ସର୍କଲ୍‌ର ଟିକେଟ୍ କରିଥିବା ଜଣେ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ତାଙ୍କର ସହଧର୍ମିଣୀଙ୍କ ସହିତ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ। ଗେଟ୍‌କିପର୍ ତାଙ୍କଠାରୁ ଟିକେଟ୍ ନେଲା ଏବଂ ଟିକେଟ୍‌ର ଅଧେ ଅଧେ ଦେଇ ତାଙ୍କୁ ବାଟ ଛାଡ଼ି ଦେଲା ଭିତରକୁ। ଭିତରେ ଆଉ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ତାଙ୍କଠାରୁ ଶେଷ ଟିକେଟ୍ ଦୁଇଟି ନେଇ ସେମାନଙ୍କୁ ବସାଇବା ପାଇଁ ଟିକେଟ୍ ଦୁଇଟିର ପଛାପଟେ ଥିବା ନମ୍ବର ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କଲା। ଏ କଣ! ଏଇ ନମ୍ବରର ଟିକେଟ୍ କରିଥିବା ଦୁଇଜଣ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ତ ସେ ସେଇ ସିଟ୍ ଦୁଇଟିରେ ବସାଇ ସାରିଛି। ତେବେ? ଅଜ କ'ଣ ଭୁଲ କଲାକି? ପୁଣି ଯାଇ ପୂର୍ବରୁ ବସାଇ ଥିବା ଭଦ୍ର ବ୍ୟକ୍ତି ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଟିକେଟ୍ ମାଗି ନମ୍ବର ପ୍ରଭୃତି ଦେଖିଲା। ଠିକ୍ ତ ଅଛି!

× × ×

ଆର୍ତ୍ତ ବେଲ୍ ନ ବାଜୁଣୁ ଏହିପରି ପ୍ରାୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶ୍ରେଣୀର ଟିକେଟ୍ ପାଇଁ ବାଦ୍‌ପ୍ରାଟ ଘଟିଲା। ଗୋଟିଏ ସିଟ୍‌ରେ ଗୋଟିଏ

ଦର୍ଶକ ବସିବା ପରେ ମଧ୍ୟ 'ଅଳ୍ପ କେତେ ଦର୍ଶକ ସେଇ ସିଟ୍ ନମ୍ବରର ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଟିକେଟ୍ ଧରି ପହଞ୍ଚିଲେ ।

ଥାର୍ଡ଼ ବେଲ ବାଜିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଅଡ଼ିଟୋରିୟମ୍ ଅନ୍ଧକାରାଚ୍ଛନ୍ନ ହେଲା ଏବଂ ସ୍କ୍ରିନ୍ ଉପରି ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଡକ୍ୟୁମେଣ୍ଟାରୀ ଏବଂ ଅଡ଼ଭର୍ଟଇଜ୍‌ମେଣ୍ଟ ଫିଲ୍ମ ପ୍ରଦର୍ଶିତ ହେଲା । ଦଶ ମିନିଟ ମଧ୍ୟରେ ଅଡ଼ିଟୋରିୟମ୍ ଦର୍ଶକଙ୍କ ଗହଣରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଉଠିଲା । ଗୋଟିଏ ହେଲେ ସିଟ୍ ବାକୀ ପଡ଼ିଲାନି । ଇତି ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଟିକେଟ୍‌ର ନମ୍ବରିଂରେ ଭୁଲ ଦେଖାଗଲା, ସେହି ଟିକେଟ୍‌ର ଦର୍ଶକଙ୍କୁ ସମଶ୍ରେଣୀସ୍ଥ ଅନ୍ୟ ନମ୍ବରର ସିଟ୍‌ରେ ବସାଇ ଦିଆଗଲା । ତଥାପି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗେଟ୍ ନିକଟରେ ଫାଷ୍ଟ ଶୋ'ର ଟିକେଟ ନେଇ ଅଜସ୍ର ଦର୍ଶକ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଦେଖାଗଲା—'ସ୍ୱପ୍ନପୁରୀ'ରେ ଥିବା ଏକ ହଜାର ସିଟ୍ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଅଜସ୍ର ଏକ ହଜାର ଦର୍ଶକ ଟିକେଟ୍ ଦେଇ ଭିତରକୁ ଯିବାକୁ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେଣି । କ'ଣ କରାଯିବ ? କଥାଟା ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କ କର୍ଣ୍ଣଗୋଚର ହେଲା । ବୁକିଂ କ୍ଲର୍କଙ୍କୁ ପ୍ରଶ୍ନ କରିବାରୁ ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ଯେ ସେ ଆଦୌ ଭୁଲ ନମ୍ବରିଂ କରି ନାହାଁନ୍ତି । ହୋଇଥିଲେ ଗୋଟିଏ ଦୁଇଟି ସିଟ୍ ପାଇଁ ଭୁଲ ହୋଇ ପାରେ, ଅଡ଼ିଟୋରିୟମ୍‌ର ସମସ୍ତ ସିଟ୍ ପାଇଁ ଭୁଲ ନମ୍ବରିଂ ହେବାଟା ଅସ୍ୱାଭାବିକ ଏବଂ ଅସମ୍ଭବ । ଶେଷକୁ ଛପା ଟିକେଟର ବ୍ୟୟିତ ସଂଖ୍ୟା ହିସାବ କରାଗଲା ଏବଂ ଦେଖାଗଲା ଯେ ଠିକ୍ ଏକ ହଜାର ଟିକେଟ୍ ବିକ୍ରୟ କରାଯାଇଛି ।

ପରିଶେଷରେ ମ୍ୟାନେଜର ବାହାରେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଲୋକମାନେ କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳକୁ ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇ ଉଠିଥିଲେ । କେହି କେହି

ଅଭଦ୍ର ଭାଷାରେ ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କୁ ଗାଳି ମଧ୍ୟ ଦେଲେ । ସେତେବେଳକୁ ଅମରନାଥଙ୍କର ଜ୍ୱଲେଣି ପଡ଼ିଲାଣି । ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କ ରୁମ୍‌ରେ ସେ ବସିଛନ୍ତି ମୁଣ୍ଡରେ ହାତ ଦେଇ ।

ହଠାତ୍ 'ସ୍ୱପ୍ନପୁରୀ'ର ସମସ୍ତ ବିଦ୍ୟୁତାଲୋକ ଅକୃତକାର୍ଯ୍ୟତା ଲାଭ କଲା । ମ୍ୟାନେଜର ତାଙ୍କ ରୁମ୍‌କୁ ପାଗଳଙ୍କ ଭଳି ଦୌଡ଼ିଲେ । କେତୋଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ । ତା'ପରେ ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କ ରୁମ୍‌ରୁ ଶୁଣାଗଲା—ମର୍ ଗୟା, ମର୍ ଗୟା—ବଚାଓ ସାଲେକୋ, ମାରୋ ସାଲେକୋ—ମର୍ ଗୟା ମର୍ ଗୟା—ଗୁମ୍ ଗାମ୍, ଠାଏ, ଚଟାସ୍, ଭୁସ୍ ଭୁସ୍—ବଚାଓ, ବଚାଓ, ମର୍ ଗୟା, ମର୍ ଗୟା,—ଦୁମ୍ ଦାମ୍, ଭୁସ୍ ଭାସ୍, ଝଣ୍ ଝାଣ୍, ଠଣ୍ ଠାଣ୍—ଶଳା, ତୋ ବାଜିନ ପୁରୁଷ କେବେ ସିନେମା ଦେଖାଇ ଥିଲେ ? ....ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ପୁଣି 'ସ୍ୱପ୍ନପୁରୀ'ରେ ଜଳିଗଲା ବିଦ୍ୟୁତାଲୋକର ଅପୂର୍ବ ଝଲକ—'ସ୍ୱପ୍ନପୁରୀ'ର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ବିକାଶ କରିବାକୁ ନୁହେଁ, ଅଥବା କ୍ରନ୍ଦନରତା 'ସ୍ୱପ୍ନପୁରୀ'ର ଅଶ୍ରୁକୁ ଜଗତ ସମ୍ମୁଖରେ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ ଦେଖାଇ ଦେବାକୁ ।

ହଠାତ୍ ହତା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶକଲା ଦୁଇଟି ପୋଲିସ୍ ଜିପ୍ । ପ୍ରଥମ ଜିପ୍‌ରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ଦାସ ଏବଂ ସୁନୀଲ ଚାଟାର୍ଜି, ଦ୍ୱିତୀୟ ଜିପ୍‌ରୁ ମିଶ୍ ନୀହାର ରଞ୍ଜନ ପରିଜା ଓ ସମସ୍ତ କନ୍‌ଷ୍ଟେବଲ୍ । ତଳେ ଦେଖିଲେ—ଭଙ୍ଗା ଇଟା ଓ ଗୋଟି ଗଦା ହୋଇଛି ।

ଉପରକୁ ଚାହିଁଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ପୂର୍ବରୁ ଲଗା ଯାଇଥିବା 'ବମ୍ବେବା ବାବୁ'ର ବିରାଟ ପୋଷ୍ଟରଟି ଛିନ୍ନ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ରହି ଯାଇଛି ଇଟା ବାଜିଥିବା ଦାଗ ଭାଚ ଝରକା-

ଗୁଡ଼ିକ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଛି । ଡାଇଣ୍ଟର ନାଚଘରକୁ ଗଲେ ସେ । ଦେଖିଲେ—ଡାଇଣ୍ଟରର କାଚ ମଧ୍ୟ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଛି । ସମ୍ମୁଖ ଭାଗରେ ଥିବା କାଠର ଟିକେଟ୍ ଗୃହ ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ଫାଟି ଯାଇଛି । ଅଧିକାଂଶ ସ୍ଥାନରେ ଅଛି ଇଟାଦାଗ । ତଦ୍ରୂପ ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟ ସୋ' ରୁମ୍‌ର । ଫଟୋଗୁଡ଼ିକରେ ପାନ ଛେପ ପଡ଼ିଛି । କେତୋଟି ଫଟ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ଅଡ଼ିଟୋରିୟମ୍ ମଧ୍ୟକୁ ଗଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ଫାଟି ଯାଇଛି ସ୍କ୍ରିନ୍ । ଅନେକ ଚୌକି ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଛି । ତେବେ ? ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କ ଅବସ୍ଥା କିପରି ? ସତ୍ୟଜିତ୍ ପାହାଚ ଦେଇ ଚଞ୍ଚଳ ପଦ କ୍ଷେପରେ ଉପରକୁ ଦୌଡ଼ିଲେ, ତାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ସୁଶୀଲ ଗୃହାର୍ଜି ଏବଂ ନୀହାର ରଞ୍ଜନ ପରିଜା ।

ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କ ରୁମ୍‌ର ଦୁଇଟି ବାଲ୍ବ ଲାଇଟ୍‌ରୁ ଗୋଟିଏ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଛି । ଦୁଇଟି ଚୌକି ଓଲଟି ପଡ଼ିଛି । ତଳେପଡ଼ ଦୁଇଖଣ୍ଡ ଫାଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ପେପର ୱେଟ୍ । କାଚ ଝରକା ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଛି । ଅଲମାରିର କାଚ ମଧ୍ୟ ତଦ୍ରୂପ । ଷ୍ଟିଲ୍‌କେସ୍ ଖୋଲା । ଚେୟାର ଶରୀରରେ ତଳେ କେଉଁଠି ପଡ଼ିଛନ୍ତି ଅମରନାଥ ଅଉ ରାଜେନ୍ଦ୍ର । ସତ୍ୟଜିତ୍ ପରୀକ୍ଷା କଲେ । ଗୁରୁତର ଭାବେ ଅଚେତନ ହୋଇ ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ଆଦେଶରେ କୋତୱା-ଲୀକୁ ଫୋନ୍ କଲେ ସୁଶୀଲ୍ ଗୃହାର୍ଜି । ଦଶ ମିନିଟ୍ ମଧ୍ୟରେ ଆମ୍ବୁଲାନ୍ସ ଆସି ଅମରନାଥ ଅଗରୱାଲ ଅଉ ରାଜେନ୍ଦ୍ରକୁମାର ଲାଲଙ୍କୁ ନେଇଗଲା ହସ୍ପିଟାଲକୁ । ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଗଲେ ଦୁଇଟି କନଷ୍ଟେବଲ୍ ।

ତା'ପରେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କ-ରୁମ୍‌ଟି ପରୀକ୍ଷା କଲେ । ଘର ଗୋଟା ଭଙ୍ଗା କାଚ । କାଗଜପତ୍ର ମେଳା ଖେଳା ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ଷ୍ଟିଲକେସ୍‌ରେ କିଛି ନାହିଁ, ଖୋଲା । ଟେବଲ୍ ଉପରୁ ଗୋଟାଏ

ଗୋଲାପୀ ରଙ୍ଗର ଏନ୍‌ଭେଲପ୍ ପାଇଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ସେଥିରେ ଠାକ୍ ଅଡ୍ରେସ୍ କରାଯାଇଥିଲା—**To Satyajit Das C.I.D Inspector.** ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ଏନ୍‌ଭେଲପ୍‌ଟି ଖୋଲି ସତ୍ୟଜିତ୍ ତା'ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟାଏ ଲାଲ ରଙ୍ଗର ଚିଠି ବାହାର କଲେ—

ପ୍ରିୟ ସତ୍ୟଜିତ୍ ବାବୁ,

ମୋର ନମସ୍କାର ଗ୍ରହଣ କରବେ । ଚିଠିଟି ଆପଣଙ୍କ ଅଡ୍ରେସ କରାଯାଇଥିବାର ଦେଖି ଆପଣ ପ୍ରଥମେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥିବେ ନିଶ୍ଚେ । କିନ୍ତୁ ଆମେ ଜାଣିଥିଲୁ ଯେ ଆପଣ ନିଶ୍ଚେ ଇନ୍‌ଭେଷ୍ଟିଗେସନ କରିବାକୁ ଆସିବେ । ତେଣୁ ଆପଣଙ୍କ ଚିଠିଟି ଏହିଠାରେ ରଖି ଦେଇ ଗଲୁଁ ।

ଆପଣଙ୍କ ଉପଦେଶ ନ ମାନିଥିଲେ ଆଜି ମ୍ୟାନେଜର ଅମର ନାଥଙ୍କର ଏପରି ଅବସ୍ଥା ଘଟି ନଥାନ୍ତା । ଆମେ ଯେତେବେଳେ ଜାଣିଲୁଁ ଯେ ମ୍ୟାନେଜର ଅଜ ଅମରନାଥ ଆପଣଙ୍କ ଉପଦେଶ ମାନିଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଆମେ କାଲ ଟିକେଟ୍‌ର ଆଶ୍ରୟ ନେଲୁ ଅବଶ୍ୟ ଅମର ନାଥଙ୍କୁ ଚିଠି ଦେବା ପୂର୍ବରୁ ଆମେ କାଲ ଟିକେ ଛପାଇ ସାରିଥିଲୁ । କାରଣ ଆମେ ଜାଣିଥିଲୁ ଯେ ଲୋ ମାନେଜର ଅମରନାଥ କେବେ ହେଲେ ଏତେ ସହଜରେ ଆ ପ୍ରସ୍ତାବରେ ସମ୍ମତି ପ୍ରଦାନ କରିବେ ନାହିଁ । ଆପଣ ଅଜ ଏକଘଣ୍ଟା ପୂର୍ବରୁ ଆସିଥିଲେ ବିଚରା ବ୍ରଜେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ ଅଜ ଅମରନାଥଙ୍କର ଦୁରବସ୍ଥା ହୋଇ ନଥାନ୍ତା । ଆମେ ସେମାନଙ୍କ ଶରୀରରେ ଗୋଟା ଅଙ୍ଗୁଳି ସୁଦ୍ଧା ସ୍ପର୍ଶ କରି ନାହୁଁ । ଉତ୍ୟକ୍ତ ଜନତା ମ୍ୟାନେଜ ଅମର ନାଥ ଏବଂ ସିନେମାର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କର୍ମଚାରୀମାନ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର ଚଳାଇବା ସମୟରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଚେଷ୍ଟା

ସମସ୍ତ କ୍ୟାସ୍ ହରଣ ଗୃହ କରୁଛୁ । ଉତ୍ୟକ୍ତ ଜନତାଠାରୁ ଅମେ କେବଳ ଏତିକି ସୁବିଧା ହାସଲ କରି ପାରିଛୁ ।

ଅମେ ଅଜି ସକାଳୁ ଜାଲ୍ ଟିକେଟ୍ କାଟିକର ସମସ୍ତ ବଜାର, ଗଳି କନ୍ଦରେ ଅତି ସାବଧାନତାର ସହିତ ବିକ୍ରୀ କରିଥିଲୁ ଏବଂ ଦର୍ଶକମାନଙ୍କଠାରୁ ନିଃସନ୍ଦେହରେ ଅମର ପ୍ରାପ୍ୟ ପାଇ ପାରିଥିଲୁ । ସେମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରିଥିଲେ ଯେ 'ସ୍ୱପ୍ନପୁରୀ'ରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଲୋକ ଗହଳି ହେବାରୁ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଦର୍ଶକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏ ପ୍ରକାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଅମେ ପରିଶ୍ରମ କରି ଦୁଇଟି ସୋ'ର ଅସୁ ଅଦାୟ କରିଛୁ ଏବଂ ସୌଭାଗ୍ୟ ହେତୁ 'ସ୍ୱପ୍ନପୁରୀ'ର ଟ୍ରେଜେରୀରୁ ବିନା ବାଧାରେ ସମସ୍ତ କ୍ୟାସ୍ ହରଣଗୃହ କରିଛୁ ।

ଅଉ ଗୋଟିଏ କଥା—ଅଜି ପାଞ୍ଚଟା ବେଳେ ଅମର ଜଣେ ଲୋକ ଜାଲ୍ ଟିକେଟ୍ ବିକ୍ରିକରୁଥିବା ସମୟରେ ଜଣେ କନ୍‌ଷ୍ଟେବଲ ତାକୁ ସନ୍ଦେହରେ ଧରିଥିଲା । ସେ ଦଶଟଙ୍କା ଦେବା ସତ୍ତ୍ୱେ ତାକୁ କନ୍‌ଷ୍ଟେବଲ୍ ଛାଡ଼ି ନଥିଲା । ଏ ଖବର ଅମେ ପାଇ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କନ୍‌ଷ୍ଟେବଲ୍‌କୁ ଚିରି ନେଇ ଅସିଛୁ । ତା'ର ଉପଯୁକ୍ତ ଶାସ୍ତି ଅପଣ କାଲି ସକାଳେ ଜାଣି ପାରିବେ । ଚଢେଗୀ ।

ଅପଣଙ୍କର—

ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ପଛପଟେ ଛିଡାହୋଇ ସୁନୀଲ ଗୃଠାଜି ମଧ୍ୟ ଶଠେଟି ପଢୁଥିଲେ । ପାଠିକରି ଉଠିଲେ—ହାଉଧା ନାକଲଗୟି ।

ଅପଣଙ୍କର ସେ ବେମାରୀ ଅଉ ଗଲନି । ସତ୍ୟଜିତ୍ ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ଗୃହାଣୀ ଦେଇ କହିଲେ ।

ସବୁ ବେମାରୀ ଯିବ, ମନ ବେମାରୀ ଅଉ ଅଭ୍ୟାସ ବେମାରୀ ଯିବ କିପରି ? ଅଲ୍ମାରୀ ଯାଞ୍ଚ ପରୀକ୍ଷା କରୁ କରୁ କହିଲେ ନୀହାର ରଞ୍ଜନ ।

ସୁଶୀଲ ଗୁହାଳି ତଳକୁ ମୁହଁକରି ବେଞ୍ଚ ଅଁଜୁଡ଼ିଲେ ।

ମୁଁ ଯଦିଓ ଜାଣିଥିଲି ଅମରନାଥଙ୍କ ଉପରେ କିଛି ନା କିଛି ଗୋଟାଏ ବିପଦ ପଡ଼ିବ, ତଥାପି ଏତେ ଶୀଘ୍ର ତାହା ଘଟିଯିବ ବୋଲି ମୋର କଳ୍ପନାତୀତ ଥିଲା । କିଛି କ୍ଷଣ ନୀରବ ରହିବା ପରେ ଗୋଟାଏ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ମାରି ସତ୍ୟଜିତ୍ କହିଲେ ।

ଏହି ସମୟରେ ପଛ ପଟୁ ଖଟ୍ କରି ଠକ୍ ଶବ୍ଦ ହେଲା । ସମସ୍ତେ ପଛ ପଟକୁ ଗୁହଁିଲେ । ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କ ରୁମକୁ ଲାଗି ଅପରେଟିଂ ରୁମ୍ । ତାର ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ ଥିଲା ଭିତର ପଟୁ । ସେଥିପ୍ରତି ନଥିଲା କାହାର ଦୃଷ୍ଟି । କବାଟ ଖୋଲିଲା । ତା' ମଧ୍ୟରୁ ବାହାରି ଆସିଲେ ଦୁଇଜଣ ଲୋକ । ସେମାନେ ସୁଶୀଲ, ସତ୍ୟଜିତ୍ ଏବଂ ମୋହର ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କଲେ । ପ୍ରଶ୍ନ କରିବାରୁ ଜଣାପଡ଼ିଲା ଯେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଅପରେଟର୍ ଓ ଅନ୍ୟଜଣକ ଆସିସ୍ଟାଣ୍ଟ ଅପରେଟର୍ । ମ୍ୟାନେଜର ଏବଂ ଅମରନାଥ ପ୍ରଭୃତିଙ୍କ ମାଡ଼ ଓ ଚେଙ୍ଗା ପଥର ପଡ଼ିବା ସମୟରେ ସେମାନେ ପ୍ରାଣ ଭୟରେ ଭିତର ପଟୁ ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ କରି ଦେଇଥିଲେ । ପ୍ରୋଜେକ୍ଟର ଦୁଇଟି ଏବଂ ଫିଲ୍ମ ପ୍ରଭୃତିର କିଛି କ୍ଷତି ହୋଇ ନାହିଁ ।

ସତ୍ୟଜିତ୍ ଜାଣି ପାରିଲେ—ସେମାନେ ସତ କହୁଛନ୍ତି ଅଥଚ ମଧ୍ୟ ଯେତିକି କହିଲେ ସେତିକି ଜାଣନ୍ତି, ବିଶେଷ ପ୍ରଶ୍ନ କରିବା ବୃଥା ହେବ ।

ମୋହର ରଞ୍ଜନ ରିପୋର୍ଟ ଲେଖିବା ଶେଷ କଲେ ଏବଂ ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ପରାମର୍ଶ କରି ଦଶ ଜଣ ସଶସ୍ତ୍ର କନ୍‌ଷ୍ଟେବଲ୍‌ଙ୍କୁ 'ସ୍ୱପ୍ନପୁରୀ'ରେ ଜଗାଇ ଦେବା ପରେ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ବିଦାୟ ନେଲେ । ପଥ ମଧ୍ୟରେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ଭାବୁଥିଲେ ସେହି କନ୍‌ଷ୍ଟେବ-

ଲକ୍ଷ୍ମି କ'ଣ ହେବ ତାର ଅବସ୍ଥା ? ବାଚସ୍ପା କିପରି ତାକୁ ବଞ୍ଚାଇବେ ?

ଲବ୍ ଭବ କିଛି ଜାଣି ପାରି ନାହାନ୍ତି ସେ । ଅପରାଧୀ ହୁଏତ ତାକୁ ଦେଇ ପାରେ କଠୋର ଶାସ୍ତି । ଅତି ନିର୍ମମ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଭାବେ ହତ୍ୟା ମଧ୍ୟ କରି ପାରେ । ଦେଶର ମଙ୍ଗଳ ସାଧନ ପାଇଁ, ସ୍ୱଚ୍ଛ ଶ୍ରୀ କର୍ମଗୁଣୀ ହସ ବଢେ, ତା'ର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସାଧନ କରିବା ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ସେ ଅନ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ବନ୍ଦୀ, ସରକାର ତା'ର ନିରାପତ୍ତା ପାଇଁ କ'ଣ କରି ପାରନ୍ତି । ଅବଶ୍ୟ ତାର ଯଦି ମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ, ତେବେ ସରକାର ତାର ପରିବାରର ଭରଣ ପୋଷଣର ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇ ପାରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେ । ସେ ତ ଆଉ ଫେରିବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ଅନ୍ତର ଥରି ଉଠିଲା । ତେବେ ?

ତେବେ ? ସତ୍ୟଜିତ୍ ଯାହା କଳ୍ପନା କରି ଥିଲେ, ଆଜି ତାହା ସତ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି । କାଲି ଶତ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ସତ୍ତ୍ୱେ କନଷ୍ଟେବଲ୍ ମୋହନ ବାରିକଙ୍କୁ ତ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ଦୂରର କଥା, ତାର ପତ୍ତା ପାଇ ନଥିଲେ ଆଉ ଆଜି ସକାଳୁ ଏସ୍. ପି. ଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ଝୁଲୁଛି ତା'ର କଟା ମୁଣ୍ଡ ! କି ହୃଦୟ ବିଦାରକ କାଣ୍ଡ ! ଏହାର ଶୀଘ୍ର ପରିସମାପ୍ତି ଘଟିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ମଟର ବାଇକ୍‌ଟା ଗର୍ଜ୍ଜନ କରି ଉଠିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ବହନ କରି ଛୁଟି ଚାଲିଲା କ୍ୟାଣ୍ଟେନ୍‌ମେଣ୍ଟ୍ ରୋଡ ଆଡ଼େ ।

ମୋହନ ବାବୁଙ୍କ । ହଁ ତ ! ସେଇ, ତା'ର ମୂର୍ତ୍ତି ଏ । ଉସ୍ ! କି ଭୟଙ୍କର ଦିଶୁଛି ତା'ର କଟା ମୁଣ୍ଡଟା, ଆଖି ଦୁଇଟା ତରାଟି ପକାଇଛି ଭୟରେ । ମୁହଁଟା ଫିଟିଇ ଦେଇଛି ମେଞ୍ଚାଏ ଅଳିଆ ବାଳ ପଡ଼ିଛି କପାଳ ଉପରେ । କି ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଭାବରେ ହତ୍ୟା କରି ଯାଇଛି ତାକୁ । ତା'ର ନଗ୍ନ ଦେହରେ ସୂତା ଦ୍ୱାରା ବନ୍ଧା ଯାଇଛି ଗୋଟାଏ କାଗଜ । ବଡ଼ ବଡ଼ ଅକ୍ଷରରେ ସେଥିରେ ଲେଖା ଯାଇଛି —ପୁଣ୍ୟମୟ ପଥରେ କଣ୍ଟକର ଆବିର୍ଭାବ ହେଲେ, ତା'ର ସମୂଳୋତ୍ପାଟନ କରିବା ଆମର ପ୍ରଧାନ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।

ତାହା'ହେଲେ ? କ'ଣ ଆମର ରାଷ୍ଟ୍ରର ଅନ୍ତରାଳରେ ଅପରାଧୀ ତା'ର ତାଣ୍ଡବ ଲୀଳା କରି ଚାଲିଥିବ ? ଏହାର ଅବସାନ ଅସମ୍ଭବ । କହି ସାରିବା ପରେ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ନୟନରେ ସତ୍ୟଜିତଙ୍କୁ ଚାହିଁ ରହିଲେ ଏସ୍ : ପି: ।

ଅସମ୍ଭବ କାହିଁକି ? ଯଦି କେହି ଅନ୍ୟର ଚକ୍ଷୁରେ ଧୂଳି ଦେଇ ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ ଅପରାଧ କରିବାଟା ସମ୍ଭବ ହୁଏ, ହତ୍ୟାର ତାଣ୍ଡବ ଲୀଳା ସୃଷ୍ଟି କରି ତାର ଛୁରିକାକୁ ଶୋଣିତାପ୍ଲୁତ କରିବା ସମ୍ଭବ ହୁଏ, ତେବେ ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ତା'ର ଅବସାନ ପାଇଁ କାହାର ଚେଷ୍ଟା ବ୍ୟର୍ଥ ହେବ କାହିଁକି ? ଅପରାଧୀର ନର ରକ୍ତ ଜର୍ଜରିତ ଛୁରିକାକୁ ଦଣ୍ଡ—ଜଳରେ ଧୋଇ, ପରିଷ୍କାର କରି ଦେବାଟା ଅସମ୍ଭବ ହେବ କାହିଁକି ? ଧର୍ମର ଜୟ ସଦା ସର୍ବଦା । ଯୁକ୍ତି କଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ହଁ ! ଆପଣଙ୍କର ଯୁକ୍ତି ତ ଅକାଟ୍ୟ । କିନ୍ତୁ କାର୍ଯ୍ୟ ? ଏସ୍ : ପି:ଙ୍କ ଚକ୍ଷୁରେ ବ୍ୟଙ୍ଗୋକ୍ତିର ସ୍ପଷ୍ଟ ପ୍ରମାଣ ।

କାର୍ଯ୍ୟରେ ତ ମୁଁ କେବେ ହେଲେ ହେଲା କରୁନାହିଁ । ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି ଅଜ ମୋର ଦୃଢ଼ ଆଶା ମୁଁ ଦିନେ ସଫଳତା ଅର୍ଜନ କରିବି । ଦୃଢ଼ତାର ସହିତ କହିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

କିନ୍ତୁ ତୁମର ଚେଷ୍ଟା ସହିତ ତାଳ ରଖି ଏଣେ ଦ୍ୱୀପ ଯେ ଅଧିକ ଅଧିକ ତେଜି ଉଠୁଛି ? ପ୍ରଶ୍ନକାରୀ ଗୃହିଣୀ ଏସ୍. ପି. ଙ୍କର ।

ତେଜିବେ ତାହା ଦ୍ୱୀପ ଲିଭିଯିବାର ସ୍ପଷ୍ଟ ସୂଚନା । ଶେଷ ଶିଖାର ପଦେଗ୍ରସ୍ତକ୍ । ସତ୍ୟଜିତଙ୍କର ସୌମ୍ୟ ମୁଖ ମଣ୍ଡଳରେ ଆତ୍ମ ବିଶ୍ୱାସର ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ଆଲୋକ ।

ହୁଁ । ଦେଖାଯାଉ; ଆପଣଙ୍କ ଚେଷ୍ଟା କେତେଦୂର ସଫଳତା ଲାଭ କରୁଛି । ଚାଲନ୍ତୁ ଡ୍ରଇଁ ରୁମ୍‌କୁ । ମୁଁ ନାହାର ଓ ସୁନୀଲଙ୍କୁ ଫୋନ୍‌କରି ଦେଉଛି । ଏସ୍. ପି. ଭିତରକୁ ଗଲେ । ପଛେ ପଛେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ଦାସ । ବାତାୟନ ଫାଙ୍କରୁ ଦୁଇଟି କରୁଣ ଗୃହିଣୀଙ୍କର ନୟନ ଅପସରି ଯାଉଥିଲା । ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ସନ୍ଧାନୀ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ତାହା ଏଡ଼ି ଦେଇ ପାରି ନଥିଲା । ତାଙ୍କର ଅଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଯେ ଗୀତା ତାଙ୍କୁ ଅନେକ ସମୟ ହେବ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା — ଏହା ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ଅଜ୍ଞାତ ରହିଲା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ କାହିଁକି .... ।

ଡ୍ରଇଁ ରୁମ୍‌ରେ ବସିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ଓ ଏସ୍. ପି. ।

ଆପଣ ଯଦି କହନ୍ତି ନଭଚନ୍ଦ୍ର......ସାର୍, ମୁଁ ଘରର ସମସ୍ତ ଚାକର ଏବଂ ଦରୱାନ୍‌ଙ୍କୁ ଜେରା କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି । ସତ୍ୟଜିତ୍ କହିଲେ ।

ନିଶ୍ଚୟ, ଏଥିରେ ଭାବିବାର କ'ଣ ଅଛି ? କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଜେରାକରି ଲାଭ କଣ ?

ଲଭ ନଥାଇ ପାରେ, ତେବେ·········ଦରଓ୍ୟାନ୍, ଥାଉଁ ଥାଉଁ, ଗେଟ୍‌କୁ ଟପି କିମ୍ବା ପାଚେରୀ ଡେଇଁ ବିନା ବାଧାରେ ସେ କଟାମୁଣ୍ଡ ଆପଣଙ୍କ ତାହାର ବାରଣ୍ଡାରେ ଟାଙ୍ଗିଲା କିପରି ?

ହୁଁ । ସେଇ ଗୋଟାଏ ପ୍ରଶ୍ନ·········ଆପଣ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜେରା କରି ପାରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ଚିନ୍ତାକରି କହିଲେ ଏସ୍.ପି. ।

ସମସ୍ତ ଗୃହକର ଏବଂ ଦରଓ୍ୟାନ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲେ । ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ସତ୍ୟଜିତ୍ ଅତିଶୟ ଅଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । କିନ୍ତୁ ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସମ୍ବରଣ କରି ନେଲେ ନିଜକୁ । ଏହା କିପରି ସମ୍ଭବ । ଏତେ ଅଳ୍ପଦିନ ମଧ୍ୟରେ······ ।

ସତ୍ୟଜିତ୍ ଙ୍କର ଜେରା ଆରମ୍ଭ କଲେ । କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଫଳ ହେଲନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ କଥାରୁ ଜଣା ପଡ଼ିଲା ଯେ କେହି କିଛି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ଦରଓ୍ୟାନ୍ ମଧ୍ୟ କହିଲା ଯେ ସେ ଠିକ୍ ରୂପେ ପ୍ରହରୀ ଦେଉଛି, କିନ୍ତୁ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ଜନକ ବସ୍ତୁ କିମ୍ବା ଶବ୍ଦର ଆଭାସ ପାଇନାହିଁ ।

ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବିଦାୟ ଦେଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ଏମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଆପଣ ସନ୍ଦେହ ଜାଲରେ ପଡ଼ିଥିବେ । କିନ୍ତୁ ତାହା ବୃଥା । ଦଶତଙ୍କର ହରଣଗୃହ ପରେ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ଉପରୁ ବିଶ୍ୱାସ ହରାଇ ଥିଲି । ଏସ୍. ପି. କହିଲେ ।

ନା, ନା, ସନ୍ଦେହ କ'ଣ ? ମୁଁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମରୁ ସେଇୟା ଭାବିଥିଲି । ସତ୍ୟଜିତ୍ ସମର୍ଥନ କଲେ ।

ଏତିକିବେଳେ ଫୋନଟା ବାଜି ଉଠିଲା । ରିସିଭ୍ କଲେ ଏସ୍. ପି.—

ଇଏସ୍ ସାର, ଅଇଅମ ସ୍ପିକିଂ

ଓ—ମିଷ୍ଟର୍ ମିଶ୍ର, ହାମେ ବଡ଼ ବିପଦରେ ପଡ଼ିଛୁ । ହାମର ଘରର ସମସ୍ତେ ଭୟରେ ଥରହର........

କଥା କ'ଣ ସାର୍ ?

ହା......ହା......ହାମ ଦ୍ୱାରରେ କୋଇ ଗୋଟାଏ ମନିଷ ମାରି ତାର ଅଣ୍ଟା ଠାରୁ ଗୋଡ଼ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଟାଙ୍ଗିଛି ।

ଖୁନ୍ ହୋଇଥିବା ଲୋକଟି ଆପଣଙ୍କ ଘରର କେହି ନୁହେଁ ତ ?

ହଁ......ହଁ......ନା......ନା ଅମର ତ କୋଇ ନାଇ । ଟେବେ ଅଜ୍ କୋଇ କପଡ଼ ଜନା ପଡ଼ିବ ? ତାର ଶରୀରର ହାଫ୍ (Half) ଟ ନାହିଁ ।

ଓ......ମୋ ଦ୍ୱାରରେ ସେହିପରି ଗୋଟାଏ କିଏ କାଟି ମୁଣ୍ଡ ଟାଙ୍ଗି ଦେଇଛି, ମୁଣ୍ଡଟି ଗୋଟାଏ କନଷ୍ଟେବଲ୍‌ର ବୋଲି ଜଣା ପଡ଼ୁଛି ।

ହଁ । କିଏ ସେହି ଦୁଃସାହାସୀ ନର । ତାକୁ ଫାଶୀ...... ...... ଫାଶୀ......ଦେବା ଉଚିତ୍......ଫାଶୀ ତାର ଉପଯୁକ୍ତ ଦଣ୍ଡ......

ଆପଣଙ୍କ କଥା ବାର୍ତ୍ତାରୁ ଜଣା ପଡ଼ୁଛି ଆପଣ ଅତି ବିଚଳିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ଭୟ କରିବାର କିଛି କାରଣ ନାହିଁ । ମୁଁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସି.ଅ. ଡ. ଇନ୍‌ସପେକ୍‌ଟର ସତ୍ୟଜିତ୍ ଦାସଙ୍କୁ ପଠାଉଛି ।

ହଁ ହଁ......ପଠାନ୍ତୁ ଶୀଘ୍ର............

ରିସିଭର୍ ରଖିବାର ଶବ୍ଦ ।

ଏସ୍. ପି. ମଧ୍ୟ ଯଥା ସ୍ଥାନରେ ରଖିଲେ ରିସିଭର ଓ ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କହିଲେ—

ଜଜ୍ ସାହେବଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ କିଏ ଗୋଟାଏ କଟା ମଣିଷ ଟାଙ୍ଗିଛି । ଶୀଘ୍ର ଅପଣ ଯାଆନ୍ତୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁନୀଲ ଅସିବେ, ଏଠାକାର ଅବଶିଷ୍ଟ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପନ କରିଦେବେ ।

ଜାଉକ୍ ଲେନ୍ । ଜଜ୍ ସାହେବଙ୍କ ଦ୍ୱିତଳ ପ୍ରାସାଦ । ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ କମ୍ପାଉଣ୍ଡ ୱ୍ୟାଲ । ସମ୍ମୁଖରେ ଗେଟ୍, ଗୋଟାଏ ନେମ୍ ପ୍ଲେଟ୍—ଜି. ଭି. ସୁନ୍ଦରମ୍, ଏମ୍. ଏ, (ମାଡ୍ରାସ), ବାର୍ ଆଟ୍ ଲ (ଲଣ୍ଡନ) ଦରୱ୍ୟାନ୍ ଅଜ କାହାଁକି ନାହିଁ । ସତ୍ୟଜିତ୍ ଦର ଅଜଡା ଗେଟ୍ ଠେଲି ଗଲେ ଭିତରକୁ । ଦ୍ୱିତଳ ପ୍ରାସାଦ-ଟିର କୌଣସି ଦ୍ୱାର ବା ଝରକା ଜନ୍ମୁକ୍ତ ନାହିଁ । ଯେପରି ଗୋଟାଏ ପରିତ୍ୟକ୍ତ ପ୍ରାସାଦ । ଠିକ୍ ଦେଖି ପାରିଲେ—ସମ୍ମୁଖସ୍ଥ ଦ୍ୱାରରେ ଝୁଲୁଛି ଗୋଟାଏ ମଣିଷର ଅଣ୍ଟାଠାରୁ ଗୋଡ଼ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ସତ୍ୟଜିତ୍ ଚଞ୍ଚଳ ପଦକ୍ଷେପରେ ସମ୍ମୁଖସ୍ଥ ଦ୍ୱାରଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହେଲେ ।

ଗୋଟାଏ କଣ୍ଟା । କଣ୍ଟା ଦେହରେ ଲାଗିଛି ଗୋଟାଏ ହୁକ୍ । ହୁକ୍‌ରୁ ଝୁଲୁଛି ଗୋଟାଏ ଶକ୍ତ ଦଉଡ଼ି । ତା'ର ଦ୍ୱାରା ଏକତ୍ର ବନ୍ଧା ଯାଇଛି ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗ ମନୁଷ୍ୟଟିର ଦୁଇଟି ଗୋଡ । କଟି ହାଡ଼ ନିକଟରେ ଛୁଞ୍ଚି ଦ୍ୱାରା କଣା କରିବାକୁ ଗୋଟାଏ ସୂତା ବନ୍ଧା ଯାଇଛି । ସୂତାର ଶେଷ ଭାଗକୁ କଣା କରିବାକୁ ଝୁଲାଇ ଦିଆ ହୋଇଛି ଗୋଟାଏ କାଗଜ । ଲେଖା ଯାଇଛି—ପୁଷ୍ପମୟ ପଥରେ କଣ୍ଟକର ଅବିର୍ଭାବ ହେଲେ ତା'ର ସମୂଳୋତ୍ପାଟନ କରିବା ଅମର ପ୍ରଧାନ

କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ସେଇ ଅକ୍ଷର, ସେଇ ଭାଷା—ଯେପରି ସତ୍ୟଜିତ୍ ଦେଖିଥିଲେ ଏସ୍: ପି.ଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ଟଙ୍ଗା ଯାଇଥିବା କଣ୍ଟା ମୁଣ୍ଡରୁ ଝୁଲୁଥିବା ସେଇ କାଗଜଟିରେ । ସତ୍ୟଜିତ୍ ପୁଣି ଚାହିଁଲେ ଲାସ୍‌ଟିର ଗୋଡ ଅଡ଼କୁ । ପିନ୍ଧିଛି ଗୋଟାଏ ବୁଟ୍—କନ୍‌ଷ୍ଟେବଲ୍‌ମାନେ ଯେଉଁ ବୁଟ୍ ପିନ୍ଧନ୍ତି, ଗୋଟାଏ ମୋଜା—ପୋଲିସ୍ କର୍ମଚାରୀମାନେ ପିନ୍ଧନ୍ତି ଯେଉଁ ପ୍ରକାର ମୋଜା । ତାହା ହେଲେ ? ଅପରାଧ ଏବଂ ଅଜ ଏଇ କଣ୍ଟା ଅଂଶନି କନ୍‌ଷ୍ଟେବଲ୍ ମୋହନ ବାରିକର । ବିଚରା । ଶେଷରେ ତା'ର ମୃତ ଶରୀରଟା ବି ଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ଭୋଗ କଲା । ସତ୍ୟଜିତ୍ ଗୋଟାଏ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ିଲେ । ଦେଖାଯାଉ । ଜଜ୍ ସାହେବ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲେ ଯଦି କିଛି ଅବଶ୍ୟକୀୟ ତଥ୍ୟ ମିଳିପାରେ ।

କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ଘରକା ଅଜ ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ ରହିଛି କାହିଁକି ? ଭିତରେ ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ୱର ଶବ୍ଦ ତ କିଛି ନାହିଁ । ଉପର ମହଲାରେ ଅଛନ୍ତି, ନା ସେମାନେ ବି ବିପଦଗ୍ରସ୍ତ । ସୁଇଚ୍ ଟିପିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ଥରେ, ଦୁଇଥର, ତିନି ଥର । ଦ୍ୱାର ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହେବାର କୌଣସି ସୂଚନା ନାହିଁ । ତେବେ ! ପୁଣି ଥରେ ସୁଇଚ୍ ଟିପିଲେ ସେ । ଏଥର କିଏ ଭିତରୁ ବନ୍ଦ ଦରଜା ନିକଟକୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଆସିବାର ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ପାରିଲେ । କିନ୍ତୁ ଶବ୍ଦଟି ହଠାତ୍ ଦ୍ୱାର ନିକଟରେ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ଦ୍ୱାର ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହେଲା ନାହିଁ । ପୁଣି ସୁଇଚ୍ ଟିପିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ଏଥର ବାହାର କମ୍ପ୍ର ସ୍ୱର ଆସିଲା—

କି...କି...କିଏ ତୁମେ......ହତ୍ୟାକାରୀ ? ଯାଅ...... ଫେରି ଯାଅ..ହାମର ସର୍ବନାଶ କରନାଇ । ତୁମକୁ ଯଦି ପୋଲିସ ଅରେଷ୍ଟ କରେ, ତେବେ ହାମେ ତୁମକୁ ଖଲାସ ଦେବ ।

ସତ୍ୟଜିତ୍ ମନେ ମନେ ହସିଲେ । ଜଜ୍ ସାହେବ ଏତେ ଭୟାଳୁ ! ସକାଳ ଅଠଟାରେ ହତ୍ୟାକାରୀକୁ ଭୟ ! ପୁଣି ସେଇ କଣ୍ଠ ସ୍ୱର—

ଯାଅ·····ଫେ ·····ଫେରି ଯାଅ ବାବା··· ··

ଏଥର, ସତ୍ୟଜିତ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲେ—ନା ସାର୍ ମୁଁ ହତ୍ୟାକାରୀ ନୁହେଁ·····ମୁଁ ସି: ଅଇ. ଡ଼ି ଇନ୍‌ସପେକ୍‌ଟର ସତ୍ୟଜିତ୍ ଦାସ······ଆପଣ ଏସ୍. ପି ଙ୍କ ନିକଟକୁ ଏଇ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ଫୋନ୍ କରିଥିଲେ······ସେ ମୋତେ ପଠାଇଛନ୍ତି ।

ଓ···ଟୁମ୍ଭେ ସଟ୍ୟକିଟ୍···ଅସଣ୍ଟୁ, ଅସଣ୍ଟୁ ବାବା···ଅମ୍ଭଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରନ୍ତୁ ।

ଦ୍ୱାର ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହେଲା । ପୁଣି ଭୟପାଇ ମିଷ୍ଟର ସୁନ୍ଦରମ୍ ଦରଜା ବନ୍ଦ କରି ଦେଲେ,

ନା···ନା···ନା···ଫାଷ୍ଟଲି (Firstly) ଆପଣ୍ ସେ କଟା ମଣିଷଟାକୁ ନେଇ ଯାଣ୍ଟୁ ବାବା···ଟାପରେ ହାମେ ବାହାରିବୁ···

କିଛି ଭୟ କରନ୍ତୁନି ସାର୍ । ବିଶେଷତଃ ମୁଁ ଅଛି । ଏଇ ମୋ ପଛେ ପଛେ ସବ୍ ଇନ୍‌ସପେକ୍‌ଟର ଓ କନଷ୍ଟେବଲ୍ ପ୍ରଭୃତି ଆସୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାକୁ ନେଇଯିବେ । ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ବହୁ ଆବଶ୍ୟକୀୟ କଥା ବାକି ଅଛି । ଆପଣ ନ ଆସିଲେ କିପରି ହେବ ?

ଏଥର ମିଷ୍ଟର ସୁନ୍ଦରମ୍ ଦରଜା ଖୋଲିଲେ । ତାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ସମସ୍ତ ପରିବାର । ପରିବାର ଅର୍ଥ—ଜଜ୍ ସାହେବଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ, ଦୁଇଟି କନ୍ୟା ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଚାକର । କନ୍ୟାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣକୁ ପ୍ରାୟ ୨୦ ବର୍ଷ ହେବ ଏବଂ ଅନ୍ୟକୁ ୧୬।୧୭ ବର୍ଷ ହେବ । ସମସ୍ତେ

ଭୟପାଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ମିଷ୍ଟର ସୁନ୍ଦରମ୍ ଏତେ ଭୟ ପାଇଛନ୍ତି ଯେ, ସେ କଣ୍ଟା ଲସ୍ଣ୍ଠା ଆଡ଼େ ଆଦୌ ଚାହୁଁ ନାହାନ୍ତି ।

ସତ୍ୟଜିତ୍ ଜେରା ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଜେରା ଶେଷରେ ଜାଣି ପାରିଲେ ଯେ ପୂଜାରୀ ଚାକର ସମେତ ସମସ୍ତେ ପରିବାର କେହି କିଛି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । କେବଳ ଏତିକି—

ମିଷ୍ଟର ସୁନ୍ଦରମ୍‌ଙ୍କ ପରିବାରର ସମସ୍ତ ସଭ୍ୟ ପ୍ରାୟ ରାତି ଦଶଟା ସମୟରେ ଶଯ୍ୟାଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି । ସକାଳ ପ୍ରାୟ ଚାରିଟା-ବେଳେ ଶଯ୍ୟା ତ୍ୟାଗ କରନ୍ତି ମିଷ୍ଟର ସୁନ୍ଦରମ୍ । ତା'ପରେ ନିଜର ଆବଶ୍ୟକୀୟ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସମାପନ କରି ଠିକ୍ ପାଞ୍ଚଟା ବେଳକୁ ଡ୍ରଇଂ ରୁମ୍‌କୁ ଚାଲି ଆସନ୍ତି ସେ । ଆଇନ୍ ବହି ଖୋଲା ଖୋଲି କରନ୍ତି । ପ୍ରାୟ ସାଢେ ପାଞ୍ଚଟାବେଳକୁ ଚାକର ଏବଂ ପୂଜାରୀ ଉଠନ୍ତି ଓ ତା'ପରେ, ପରେ ଉଠନ୍ତି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ । ଡ୍ରଇଂ ରୁମ୍ ଖୋଲିବା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଥମେ ମିଷ୍ଟର ସୁନ୍ଦରମ୍ ବାହାର ଦରଜାଟା ଖୋଲି ଦିଅନ୍ତି । ଟିକିଏ କେଉଁଠି ଶବ୍ଦ ହେଲେ ଭୟ ପାଇ ଦରୱାନ୍ ନଚେତ୍ କୌଣସି ଚାକରକୁ ଡାକନ୍ତି । ଦରଜାଟା ବାହାର ପଟକୁ ଖୋଲେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନଭଳି ଆଜି ମିଷ୍ଟର ସୁନ୍ଦରମ୍ ଯେତେବେଳେ ଦ୍ୱାର ଖୋଲିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ, ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ ଦିନମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଟିକିଏ ଅଧିକ ଶକ୍ତି ବ୍ୟୟ ହେଲା । ଫଳତଃ ତାଙ୍କର ଜାତ ହେଲା ସନ୍ଦେହ । ତଥାପି ସେ ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଲେ । କଣ୍ଟା ଲସ୍ଣ୍ଠା ତା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରାୟ କବାଟକୁ ଲାଗି ଟଙ୍ଗା ଯାଇଥିଲା । କବାଟ ବାହାର ପଟକୁ ପେଲିବାରୁ ତା'ର ଧକ୍କାରେ ଲସ୍ଣ୍ଠା କବାଟଠାରୁ କିଛି ଦୂରକୁ ହୁଁ ଲିଗଲା । ଏବଂ ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ହୁଁଲି ଆସି ମିଷ୍ଟର ସୁନ୍ଦରମ୍‌ଙ୍କ ମୁହଁରେ ବାଜିଲା । ବେଶ୍, ସେତିକିରେ ସୁନ୍ଦରମ୍ ଗୋଟାଏ ରଡ଼ିଭସ ଉଚୁଡ଼ା ଖାଇଲେ, ତା'ପରେ ଉପରକୁ ଚାହିଁ ଭୟରେ ଥର୍‌ଥର ଦରୱାନ୍‌କୁ

ଡାକିଲେ । କିନ୍ତୁ ଦରୱାନ୍ ଆସିଲା ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ଚିତ୍କାରରେ ଦୌଡ଼ି ଆସିଲେ ପରିବାରର ଅନ୍ୟମାନେ । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଭୟ ପାଇଲେ, ମିଷ୍ଟର ସୁନ୍ଦରମ୍‌ଙ୍କୁ ନେଇଗଲେ ଭିତରକୁ ଓ ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ କରିଦେଲେ । ତା'ପରେ ମିଷ୍ଟର ସୁନ୍ଦରମ୍‌ଙ୍କ ଆଦେଶରେ ବନ୍ଦ କରାଗଲା ସମସ୍ତ ଝରକା ଓ ଦ୍ୱାର । ଅଳ୍ପସମୟ ପରେ ମିଷ୍ଟର୍ ସୁନ୍ଦରମ୍ ଅସ୍ୱସ୍ତି ଲଭିକରି ଫୋନ୍ କଲେ ଏସ୍. ପି.ଙ୍କ ନିକଟକୁ ।

କେତୋଟି ମୂହୂର୍ତ୍ତ ନୀରବତା ରାଜତ୍ୱ କଲାପରେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ— ତେବେ ଦରୱାନ୍ ?

ଦରୱାନ୍ ତ କାହିଁ ନାହିଁ । , ନା । ସେତେବେଳେବି ତ ସେ ନଥିଲା । କହିଲେ ମିଷ୍ଟର ସୁନ୍ଦରମ୍‌ଙ୍କର ଜ୍ୟେଷ୍ଠା କନ୍ୟା କୁ ସରୋଜିନୀ ।

କିଛିକ୍ଷଣ ଚିନ୍ତାକରି କହିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍—ସାର୍, ମୁଁ ଟିକିଏ ଆପଣଙ୍କର ହତାଟା ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରେ । ଦରୱାନ୍ ନିରୁଦ୍ଦେଶ ହେଲା କିପରି ?

ଇଏସ୍, ଇଏସ୍…… …ଦ୍ୟାଟ୍ ଇଜ୍ କ୍ୟାନ୍ ଡୁ ସେଫଲି । କିନ୍ତୁ ତାହା ମୋତେ ବିଦାୟ ଦିଅ । ଏଠାରେ ରୁଜାହେଲା ବେଳକୁ ହାମଡ଼ ଭାରି ଭୟ ହେଉଛି । ଜଜ୍ ସ୍ ହେବ କହିଲେ ।

ହଁ ସାର୍, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ସଂସ୍ତ୍ରକାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରାୟ ସରିଲାଣି । ପୁଣି ଆବଶ୍ୟକ ହେଲେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଡକାଇବି । ଆପଣମାନେ ଯାଇ ପାରନ୍ତି—କହିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମିଷ୍ଟର ସୁନ୍ଦରମ୍ ଘର ଭିତରକୁ ଚାଲିଗଲେ । ତାଙ୍କୁ ଚାହିଁ ଥିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ଏତେ ବର୍ଷ କଟକରେ ରହି ସୁଦ୍ଧା ଓଡ଼ିଆ ଭଲଭାବେ କହି ପାରୁ ନାହାନ୍ତି, ଅଥଚ ତାଙ୍କର କନ୍ୟାମାନେ ଅତି ଭଲଭାବେ କହି ପାରୁଛନ୍ତି । ସେମିତି ହୁଏ । ବୋଧହୁଏ

ମିଷ୍ଟର ସୁନ୍ଦରମ୍‌ଙ୍କର କନ୍ୟାମାନେ ଏଇଠାରେ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି ।

ଏଥର ସତ୍ୟଜିତ୍ ଗେଟ୍ ନିକଟକୁ ଯାଇ ସେଠାରେ ନଇଁ ପଡ଼ି କ'ଣ ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଘୋଡ଼ାର ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଚିହ୍ନ । ଯେପରି ସେଠାରେ କେତେଜଣ ଧସ୍ତାଧସ୍ତି ହୋଇଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଜିତ୍ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଭଲ ଭାବେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଗେଟ୍ ନିକଟରୁ ମିଷ୍ଟର୍ ସୁନ୍ଦରମ୍-ଙ୍କର ପ୍ରାସାଦ ସମ୍ମୁଖସ୍ଥ ବାରଣ୍ଡା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଡ଼ିଛି ନାଲି ଗୋଡ଼ି । ତେଣୁ ଚିହ୍ନଗୁଡ଼ିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକରିବା ଦୁଃସାଧ୍ୟ । ତଥାପି ଗେଟ୍ ନିକ-ଟରେ ଗୋଡ଼ିରାସ୍ତା ଉପରେ ଅଳ୍ପ ପରିମାଣରେ ଧୂଳିବାଲି ଯାଇ ଥିବାରୁ ସେଠାକାର ଚିହ୍ନଗୁଡ଼ିକ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଭାବେ ଲକ୍ଷ କଲେ ଜଣା ପଡ଼ୁଛି । କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଘୋଡ଼ାର ଚିହ୍ନ ବାମ ଦିଗକୁ ଯାଇଛି । ସେଗୁଡ଼ିକର ଅନୁସରଣ କଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ଅଳ୍ପ ଦୂର ଯିବାପରେ ସେ ଆଉ ଚିହ୍ନଦେଖି ପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ତେବେ ? ସତ୍ୟଜିତ୍ ବାମ ଦିଗକୁ ଚାହିଁଲେ । ଫୁଲ ବଗିଚା, ସାଗ କିଆରୀ, ତରଶେଷରେ ପାଚେରି ନିକଟରେ ଗୋଟାଏ ନାଗଫେଣୀ ବଣ । ବଗିଚା ମଧ୍ୟକୁ ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କଲେ ସେ । 'ଅଳ୍ପ ଦୂରରେ ଗୋଟାଏ ଫୁଲଗଛ ନଇଁ ପଡ଼ିଛି ତଳକୁ । ଦୁଇ ଗୁଚ୍ଛା ଡାଳ ଭାଙ୍ଗିଯାଇ ପତ୍ର ସହିତ ମିଶି ଯାଇଛି ଭୂମିରେ, ଯେପରି କିଏ ଦଳି ଦେଇଛି । ସେଠାକୁ ଗଲେ ସେ ପୁଣି ଚାହିଁଲେ ସମ୍ମୁଖକୁ । ପୁଣି ପ୍ରାୟ ପାହୁଣ୍ଡେ ଦୂରରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଗଛର ସେହିପରି ଅବସ୍ଥା । ଅଧିକ ସମ୍ମୁଖକୁ ଚାହିଁଲେ ସେ । ସେହିପରି ପ୍ରାୟ ଏକ ଏକ ପାହୁଣ୍ଡ ଛଡ଼ାରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଫୁଲ ଗଛ ଏବଂ ତା'ପରେ ଶାଗ ଗଛ ଦଳି ହୋଇ ଯାଇଛି । ସେହି ସେହି ଗଛ ବାଟ ଦେଇ

ଯାଇ ସତ୍ୟଜିତ୍ ପହଞ୍ଚିଲେ ନାଗଫେଣି ବଣ ନିକଟରେ । ନାଗଫେଣି ବଣଟି ପାରେମ୍ବୀ ନିକଟରେ ଏପରି ଭାବରେ ହୋଇଛି ଯେ ପାରେମ୍ବୀ ସହିତ ପ୍ରାୟ ଦେଢ଼ ହାତ ପ୍ରସ୍ଥ ବିଶିଷ୍ଟ ଗୋଟାଏ ଗୁମ୍ଫା ଭଳି ଘର ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି । ତା'ର ମଧ୍ୟରୁ ସତ୍ୟଜିତ୍ ଶୁଣି ପାରିଲେ ଗସ୍ ଖସ୍ ଶବ୍ଦ ଭିତରକୁ ଚାହିଁଲେ ସେ ।

ହଁ । ଅନୁମାନଟା ତାହାହେଲେ ସତ୍ୟ ହେଲା । ନାଗଫେଣି ବଣ ମଧ୍ୟରେ ବସି ପଡ଼ିଲେ ସେ । ପଡ଼ିଛି ଗୋଟାଏ ଲୋକ । ହସ୍ତ ପଦ ଚାରି ବନ୍ଧା ଯାଇଛି ଗୋଟାଏ ଶକ୍ତ ଦଉଡ଼ି ଦ୍ୱାରା । ଅଣ୍ଟାକୁ ଗୋଟିଏ ଦୌଡ଼ି ବେଷ୍ଟନ କରିଛି ଶକ୍ତ ଭାବେ ଓ ତା'ର ଅନ୍ୟ ପ୍ରାନ୍ତଟି ବନ୍ଧା ଯାଇଛି ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ପ୍ରସ୍ତର ଦେହରେ, ଯେପରି ଲୋକଟି ଘୁଷୁରି ଘୁଷୁରି କେଉଁଆଡ଼େ ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ମୁହଁରେ ମାଡ଼ି ଦିଆଯାଇଛି ମୋଟାଏ କନା ଏବଂ ତା'ଉପରେ ଦେଇ ବେକକୁ ବେଷ୍ଟନ କରି ବନ୍ଧାଯାଇଛି ଗୋଟାଏ ଛୋଟ ଦୌଡ଼ି, ଯେପରି କୌଣସି ମତେ କନା ମୋଟାକ ବାହାରକୁ ବାହାର ପାରିବନି । ଲୋକଟି ଖାଲି ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଏପାଖ ସେପାଖ ହଉଛି ଏବଂ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଗାଁ ଗାଁ ଶବ୍ଦ କରୁଛି । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାକୁ ବନ୍ଧନ ମୁକ୍ତ କଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ତା'ପରେ ତାକୁ କର୍ଜ୍ ସାହେବଙ୍କ ବାରଣ୍ଡାକୁ ନେଇଯାଇ ପାଣି ପିଇବାକୁ ଦେଲେ ଏବଂ ପ୍ରାୟ ତିରିଶ ମିନିଟ ବିଶ୍ରାମ ନେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ । ସେତେବେଳକୁ ମିଷ୍ଟର ସୁନ୍ଦରମ୍ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟମାନେ ଦରଓ୍ୱାନ୍‌ର ଏ ଅବସ୍ଥା ଶୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ ହେଲେ ।

କସ୍‌ଟିକୁ ଦେଖି ଦରଓ୍ୱାନ୍ ଭୟ ପାଇଲା । ପ୍ରାୟ ଅଧ ଘଣ୍ଟାଏ ପରେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ଜେରା ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

ହିଁ—ତୁମେ ତେବେ ଜଜ୍‌ସାହେବଙ୍କ ଦାରୱାନ୍ ।

ଆଜ୍ଞା !

କେତେଦିନ ହେବ ତୁମେ ଏଠାରେ ରହୁଛ ?

ଆଜ୍ଞା, ପାଞ୍ଚ ଛ' ବର୍ଷ ହେବ ।

ତୁମ ଘର କେଉଁଠି ?

ସାହେବ୍, ନେପାଲ୍‌ରେ ।

ଓ........ କେତେଟଙ୍କା ଲେଖାଏଁ ଦରମା ପାଅ ?

ପଇଁତ୍ରିଶ ଟଙ୍କା ।

ତୁମ ପରିବାରରେ ଆଉ କେହି ଅଛନ୍ତି ?

ନା ସାହେବ୍ ।

କାଲି ରାତିରେ ତୁମକୁ କେତେବେଳେ କିପରି ସେମାନେ ଆକ୍ରମଣ କଲେ ?

ସାହେବ, କାଲି ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ରାତି ଦୁଇଟାରେ ଗେଟ୍ ନିକଟରେ ପହରା ଦେଉଥିଲି, ସେତେବେଳେ ଗୋଟାଏ ବଳୁଆ ଲୋକ ମୋ ପାଖକୁ ଆସି ଜଜ୍ ସାହେବଙ୍କୁ ଡାକି ଦେବାପାଇଁ କହିଲା । ତା' ଗ୍ରୁଲି ଚଳନରେ ମୋର ସନ୍ଦେହ ହେଲା । ମୁଁ ନାରାଜ ହେବାରୁ ସେ ଜିଦ୍ ଧରି ବସିଲା । ଶେଷରେ ସେ ନଗଲେ ମୁଁ ତାକୁ ମାରି କରି ତଡ଼ି ଦେବି ବୋଲି ଧମକ ଦେଲି । କିନ୍ତୁ ସେ ନ ଯାଇ ମୋ ତଣ୍ଟିଟା ଚିପି ପକାଇଲା । ମୁଁ ତାକୁ ହଟାଇ ଦେବାପାଇଁ ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କଲି ଏବଂ ଅନୁଭବ କଲି ଯେ ତାର ବଳ ହଟି ଆସିଲାଣି । କିନ୍ତୁ ଠିକ୍ ସେହି ସମୟରେ ଆଉ ଦୁଇ ତିନି ଜଣ କଳା ପୋଷାକ ପିନ୍ଧା ଲୋକ ଆସି ମୋତେ ଚାପି ବସିଲେ ଓ ମୋ ନାକରେ ଗୋଟାଏ କ'ଣ ମାଡ଼ି ଧରିଲେ । ତା'ପରେ କ'ଣ ହେଲା—ମୁଁ କିଛି ଜାଣେନି ।

ହୁଁ—ତୁମ କାର୍ଯ୍ୟ ଏଥର ଶେଷ ହେଲା । ତୁମେ ଯାଇ ପାର ।

ଦରଓ୍ୱାନ୍ ଚାଲିଗଲା ।

ହତା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କଲା ଗୋଟାଏ ପୋଲିସ୍ ଜିପ୍ । ତା' ମଧ୍ୟରୁ ବାହାରି ଆସିଲେ ସୁନୀଲ ଗୁହଠାକୁର୍ତ୍ତି, ନୀହାର ରଞ୍ଜନ ପଟ୍ଟନାୟକ ଏବଂ ଗୁରୁ ଜଣ କନଷ୍ଟେବଲ୍ ।

ଆପଣମାନେ କିପରି ଆସିଲେ ? ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

କାହିଁକି ? ଆପଣ କ'ଣ ଜଣା କି ? ଗୋଟାଏ ରହସ୍ୟଭରା ଗୁହାଣୀ ଦେଇ କହିଲେ ସୁନୀଲ । ହସିଲେ ନୀହାର ରଞ୍ଜନ ।

ମାନେ !

ମାନେ—ଦେଖୁଛନ୍ତି, ଜିପ୍‌ରେ ଆସିଲୁ । ପୁଣି ପଚାରୁଛନ୍ତି ।

ସତ୍ୟଜିତ୍ ଗୋଟାଏ ଶୁଖିଲା ହସ ହସି ଦେଲେ । ସୁନୀଲ ଗୁହଠାକୁର୍ତ୍ତି ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ସହିତ କଲେଜରେ ତିନିବର୍ଷ ପଢ଼ିଥିଲେ । ତେଣୁ ସବୁବେଳେ ନିଜର ସାଥିଭଳି ସେ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି । ନୀହାର ରଞ୍ଜନ ମଧ୍ୟ ବେଳେ ବେଳେ ଯୋଗ ଦିଅନ୍ତି ସେଥିରେ ।

ନାହିଁ ····ମୁଁ ପଚାରୁଥିଲି କିପରି ଜାଣିଲେ ? ସତ୍ୟଜିତ୍ ପୁଣି ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ।

ଏସ୍. ପି. ଆପଣଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପଠାଇଲେ ।

ସେଠିକାର ସବୁକାର୍ଯ୍ୟ ସରିଛି ତ ?

ହଁ ସବୁ ସରିଛି ।

କଣ ପାଇଲେ ?

କିଛି ନୁହେଁ, ତେବେ ଘରର ପଶ୍ଚାଦଭାଗରେ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଜୋତା ଚିହ୍ନ ।

ଫଟୋ ଉଠାଇଛନ୍ତି ?

ହଁ—ସେ କାମ ଆଜି ଆପଣଙ୍କ ଏ ବେଳା ଛାଡ଼ିବେ ? ସୁନୀଲଙ୍କୁ ଗୁହିଁ କହିଲେ ନୀହାର ରଞ୍ଜନ । ସୁନୀଲ୍ ଟିକିଏ ହସି ଦେଲେ ।

ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦସ୍ୟୁଙ୍କର ଚାଲନ୍ତୁ, ସେଇ ନାଗପୁରୀ ବଣ ନିକଟରେ ପଡ଼ିଥିବା ଜୋତା ଚିହ୍ନ ଗୁଡ଼ିକର ଫଟୋ ଉଠାଇ ନେବା ।

ଚାଲନ୍ତୁ, ହଁ ......ଏ ଲାସ୍‌ଟି କାହାର ଜାଣି ପାରିଲେଣି ?

ଏଠାରେ ବି ଟ ସେହିପରି ଏକ କାଗଜରେ ସେହି ଭାଷାରେ ଲେଖା ଯାଇଛି ।

ହଁ—ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗ ଲାସ୍‌ଟି କନ୍‌ଷ୍ଟେବଲ୍ ମୋହନ ଦାସଙ୍କର । ସତ୍ୟଜିତ୍‌ଙ୍କ ସ୍ୱର ବାଷ୍ପାକୁଳ ।

ଗୋଟିଏ ଦୀର୍ଘ ଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ିଲେ ନୀହାର ରଞ୍ଜନ । କେତେଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପାଇଁ ନୀରବତା ନଇଁ ଆସିଲା । ତା' ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନଇଁ ଗଲା ସମସ୍ତଙ୍କ ମସ୍ତକ ।

ଏବେବି ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗ ଲାସଟାରୁ ବିନ୍ଦୁ ବିନ୍ଦୁ ହୋଇ ଲାଲ୍ ଲାଲ୍ ରକ୍ତ ଝରି ପଡ଼ୁଛି । ସେହି ରକ୍ତକୁ ଚାହିଁଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ । ମୁହଁ ଝାଉଁଳି ପଡ଼ିଛି ପରାଜୟର କାଳିମାରେ । ପରାଜୟର ଲାଞ୍ଛନା । ହଁ— ସମ୍ମୁଖରେ ଝୁଲୁଛି ଅପରାଧର ପ୍ରମାଣ ଆଉ ତା'ର ମଧ୍ୟରୁ ଝରି ପଡ଼ୁଛି ଲାଲ ରକ୍ତ—ମୁନ୍ଦା ମୁନ୍ଦା ରକ୍ତ—ସିମେଣ୍ଟ ଚଟାଣ ଉପରେ ଜମା ହେଉଛି, ଆଉ ବିନ୍ଦୁ ବିନ୍ଦୁ ହୋଇ ତା'ର ପରିମାଣ ବଢ଼ି ଚାଲିଛି । ତାହାର ସହିତ ତାଳଦେଇ ସମ୍ମୁଖଭାଗରେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ପୋଲିସ ଅଫିସରଗୁଡ଼ିକଙ୍କର ଲାଞ୍ଛନାର ଭାର ବଢ଼ି ଚାଲିଛି । ସତ୍ୟଜିତ୍‌ଙ୍କର ଚକ୍ଷୁ ଦୁଇଟି ସେଇ ନବରକ୍ତ ମଧ୍ୟକୁ ଅନ୍ତର୍ଭେଦୀ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁ ଛନ୍ତି, ସତେ ଯେପରି ସେଇ ଲାଞ୍ଛନା ମଧ୍ୟରୁ ଖୋଜି ବୁଲୁଛନ୍ତି ବିଜୟର ସଙ୍କେତ ।

ଖଟ୍ ....

ଦକ୍ଷିଣ ପାର୍ଶ୍ୱକୁ ଚାହିଁଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ସିଗାରେଟ୍‌ଟିଏ ମୁହଁରେ ଧରି ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ ଦିଆସିଲି ଜଳାଇଛନ୍ତି ସୁନୀଲ ଚଟାର୍ଜି । ଲଲାଟରେ ବିନ୍ଦୁ ବିନ୍ଦୁ ହୋଇ ଲାଗିଛି କ୍ଳାନ୍ତ

ମସ୍ତିଷ୍କର ପ୍ରତୀକ— ବିନ୍ଦୁ ବିନ୍ଦୁ ସ୍ୱେଦ । ନିଜେ ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗ କରିବା ପରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସିଗାରେଟ୍ ଦେଇ ଦିଆସିଲିଟି ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ ସୁନୀଲ୍ । ଆଉ ଦୁଇଥର ଦିଆସିଲି ଜଳାଇବାର ଶବ୍ଦ ହେଲା । ତା'ପରେ ତିନୋଟି ଧୂମ୍ର କୁଣ୍ଡଳୀ ଉପରକୁ ଉପରକୁ ଉଠିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ହଁ... ଏଠାରେ ଆଉ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ଲାଭ କ'ଣ ? ସୁନୀଲ୍ ବାବୁ ? ଆପଣ ଏଠାକାର କାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷ କରି ଦିଅନ୍ତୁ । ନୀହାର ବାବୁ ଆଉ ମୁଁ ଯାଉଛୁଁ ସେଠାରେ ଫଟୋ ଉଠାଇବୁ ।

ମସ୍ତକ ଦ୍ୱାରା ସଙ୍କେତ ଦେଇ ନୀରବରେ ହଁ ଭରିଲେ ସୁନୀଲ ଗୁହଠାକ୍ରି ।

ସୁନୀଲ୍ ଗୁହଠାକ୍ରି ।

ହଁ, କ'ଣ କଣ୍ଠ ସ୍ୱରରୁ ବାରି ପାରୁ ନାହାନ୍ତି ?

ତା' ପାରୁଛୁ ଯେ, ତେବେ ଫର୍‌ମାଲିଟି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ପଚାରି ଦେଲି । କ'ଣ ହୋଇଛି ?

କିଛି ନାହିଁ । ହାଓ୍ୱା ନକଲ୍ ଗପ୍ପ ।

ହାଓ୍ୱା ନକଲ୍ ଗପ୍ପ !

ହଁ, ନୀହାର ବାବୁ, ଆପଣ ଏବଂ ମୋ ନାମରେ ତିନୋଟି ବଡ଼ ବଡ଼ ପେଟି ପାର୍ସେଲ୍ ହେବା ଭଳି ଆସିଥିଲା । ମୋ ପେଟିଟି ଫିଟାଇ ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ମୋର ବାରଟା ବାଜିଗଲା ।

ବାରଟା ବାଜିଗଲା ! ମାନେ ?

ମାନେ ଅଜ କଣ ? ଗୋଟାଏ କଥା ଖାଲି । ଠିକ୍ ଭାବ ନାଟକରୁ କଥା ଯାଇଛି । ଅଜ ସେହିପରି ଖଣ୍ଡିଏ କାଗଜରେ ଲେଖା ଯାଇଛି— ପୁଷ୍ପମୟ ପଥରେ କଣ୍ଟକର ଆବିର୍ଭାବ ହେଲେ ତା'ର ସମୂଳୋତ୍ପାଟନ କରିବା ଆମର ପ୍ରଧାନ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆସନ୍ତୁ, ଆପଣଙ୍କ ପେଟିଟି ଫିଟାଇବେ ।

ଫିଟାଇବି ଅଜ କ'ଣ ? ମୋ ପେଟିରେ ସେହିପରି ଏକ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପତ୍ରସହ ଅଜ ଗୋଟାଏ କଥା ହାତ ଲମ୍ବା ବେଳଠାରୁ ଅଣ୍ଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଥିବ । ଅଚ୍ଛା ହେଉ, ମୁଁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବାହାରିଲି ।

ରସିକଲାଲ୍ ରଖିଥିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

× × × ×

ପ୍ରିୟ ସତ୍ୟଜିତ୍ ବାବୁ,

ମୋର ନମସ୍କାର ଗ୍ରହଣ କରିବେ । "ପୁଷ୍ପମୟ ପଥରେ କଣ୍ଟକର ଆବିର୍ଭାବ ହେଲେ, ତା'ର ସମୂଳୋତ୍ପାଟନ କରିବା ଆମର ପ୍ରଧାନ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।"—ଏ ପ୍ରତିଜ୍ଞାଟିରେ କେତେ ଦୂର ସତ୍ୟ ନିହିତ ଅଛି, ତାହା ଆପଣ କନଷ୍ଟେବଲ୍ ମୋହନ ବାବୁଙ୍କର ବିଭତ୍ସ ହତ୍ୟା କାଣ୍ଡରୁ ବେଶ୍ ବୁଝି ପାରୁଥିବେ । ସୁତରାଂ ଆପଣ ଯେଉଁ ଭଳି ଭାବେ ଆମର ଅନୁସନ୍ଧାନ ନେବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ତାର ପରିଣାମ କ'ଣ ହୋଇ ପାରେ—ତା'ହା ମଧ୍ୟ ବେଶ୍ ଭଲଭାବେ ଜାଣିହେଣି । ସାବଧାନ । ମୋହନ ବାବୁଙ୍କର ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡ ଯେପରି ଆପଣଙ୍କୁ ଅଧିକ ଉତ୍ତେଜିତ କରି ଆମର ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ନ ଦିଏ । ବରଂ ଆପଣଙ୍କର ସେ ଉତ୍ତେଜନାର ସୌଧକୁ ଧୂଳିସାତ୍ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ । ନଚେତ୍ ଆପଣଙ୍କ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହୋଇ ସହରର ବିଶିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ଭେଟାଵନୀ ରୂପେ ଝୁଲିବ । ସୁତରାଂ ଆପଣ ସେଥିରୁ କ୍ଷାନ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁ । ବନ୍ଦେଗୀ ।

ଆପଣଙ୍କର—

ସଂଘ

ଯାହାହେଉ, ଅପରାଧୀ ମୋତେ ଡେବେ ଭୟ କରେ । ଆଜି ମୁଁ ଠିକ ରୂପେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କଲେ ଯେ ଅପରାଧିକୁ ଉଦ୍ଧେଟକେଇ କରି ପାରିବି—ଏହାର ପ୍ରମାଣ ହେଉଛି ତା'ର ଭୟ । ଶେଠିଟି ଯତ୍ନ ସହକାରେ ପକେଟ୍ ମଧ୍ୟରେ ରଖିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ପୁଣିଥରେ ଗୁହିଁଲେ ସେଇ ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗ ଲାସ୍‌ଟିକୁ । ଦୁଇ କାନରୁ କାଟି ଦିଆ ଯାଇଛି ହାତ ଦୁଇଟି ଓ ତଳୁ କାଟି ଯାଇଛି ଅଣ୍ଟା ନିକଟରୁ । ହାୟରେ ମୋହନ ବାବୁ !

ଏ କଣ ! ପଶ୍ଚାଦଭାଗରୁ ନୀହାର ରଞ୍ଜନ ପଣ୍ଡାଙ୍କର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ-ଭରା କଣ୍ଠସ୍ୱର ଶୁଣାଗଲା ।

କିଛି ନୁହେଁ । ମୋହନ ବାବୁଙ୍କର ବାକୀ ଅଂଶଟକ । ମୃଦୁ ହସିକରି ଉତ୍ତର ଦେଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ଆପଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆସିଲେ.........ନା ? ଏଥର ଆପଣଙ୍କ ନାମରେ ଆସିଥିବା ପେଟିଟି ଫିଟାନ୍ତୁ । ଗୋଟିଏ ରହସ୍ୟଭରା ହସ ହସି ପୁଣି କହିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ପେଟି !

ହଁ ସାର୍, ଏଇ ସେଇଠି ରଖାଯାଇଛି । ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ କହିଲେ ସୁନୀଲ ଗୁଡ଼ାଙ୍ଗି ।

ପେଟି ନିକଟକୁ ଗଲେ ନୀହାର ରଞ୍ଜନ । ଗୁହିଁଲେ ଉପରେ ଲେଖା ଯାଇଥିବା ଅଡ୍ରେସ୍‌କୁ । ଲେଖା ଯାଇଛି ତାଙ୍କର ନାମ । ଗୋଟାଏ କନ୍‌ଷ୍ଟେବଲ୍‌କୁ ଡାକି ପେଟିଟି ଫିଟାଇବା ପାଇଁ ଆଦେଶ ଦେଲେ ସେ । ପନ୍ଦର ମିନିଟ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ୱଳ୍ପ ପରିଶ୍ରମ କରିବା ପରେ, କିରସିନୀ ପଟାର ପେଟିଟିକୁ ଫିଟାଇ କନ୍‌ଷ୍ଟେବଲ୍ ବାହାର କଲା ଗୋଟାଏ କଟା ହାତ ଆଉ ଗୋଟାଏ ସେଡୁପର ପ୍ରତଙ୍କା ପଦ ।

ପେଟିଗୁଡ଼ାକ ଥାନା ଭିତରକୁ ଅଣିଲା କିଏ ? ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ମୀହାର ରଞ୍ଜନ ।

ଗୋଟାଏ ଘୋଡ଼ା ଗାଡ଼ିବାଲା—ଉତ୍ତର ଦେଲେ ସୁଶୀଲ ଗୃହୀଜି । ଆଉ ଆପଣ ତାକୁ ନିଷ୍ପଦରେ ଛାଡ଼ିଦେଲେ । ମୀହାର ବାବୁଙ୍କ କଣ୍ଠ ସନ୍ଦେହ ଭରା ।

ଆଜିକଣ ତାକୁ ଅରେଷ୍ଟ କରି ଥାନ୍ତେ ? ରହସ୍ୟଭରା କଣ୍ଠରେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ମାନେ । ମୀହାରଙ୍କ ଚକ୍ଷୁରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ସୂଚନା ।

ମାନେ ଆଜିକଣ ? ବର୍ତ୍ତିମାନ ଗୁଲ୍ଲ ନାହାନ୍ତି ଷ୍ଟେସନ ନିକଟକୁ ଯେ ଡ଼ାଗାଡ଼ିବାଲାକୁ ଆରେଷ୍ଟ କରିବେ । କିନ୍ତୁ ସେ ହୁଏତ ଏ ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣି ନଥିବ ।

କିପରି ?

ଘୋଡ଼ାଗାଡ଼ି ବାଲା ହେଉଛି ମୋର ଅତି ପରିଚିତ—ହୃମର ଜେନା, ଯେଉଁ ଖାଇବାକୁ ନ ପାଇ ମରିଯିବ ପଛେ ଅନ୍ୟାୟ କରି ଦୁଇ ପଇସା ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ଯିବନି । କହିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ତେବେ ପେଟିଗୁଡ଼ାକ ସେ ଅଣିଲା କିପରି ?

ସାର୍, ହୃମର ଜେନା ଷ୍ଟେସନ ନିକଟରେ ତାର ଘୋଡ଼ାଗାଡ଼ି ପ୍ରସ୍ତୁତକରି ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିଲା । ସେତେବେଳକୁ ଟ୍ରେନ ଅସିବାକୁ ବାକିଥିଲା ଅଳ୍ପ ସମୟ । ହଠାତ୍ ଜଣେ ଫୁଲପ୍ୟାଣ୍ଟ ଆଉ ହାଫ୍‌ୱାଇ ସାର୍ଟ ପିନ୍ଧା ବାବୁ ପ୍ଲାଟ୍ ଫରମ୍‌ରୁ ଭୁଲ୍ ହାତରେ ତିନୋଟି ପେଟି ଅଣି ହୃମର ଜେନା ସହିତ ଭଡ଼ା ଛିଡ଼ାଇ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଘୋଡ଼ା ଗାଡ଼ି ମଧ୍ୟରେ ରଖାଇଲେ । ତା'—ପରେ ହୃମର ଜେନାକୁ ତାର ପ୍ରାପ୍ୟ ଛାଡ଼ାଇ ଦେଲେ । ଆଉ ପେଟି ଗୁଡ଼ିକୁ ଥାନାରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେବାପାଇଁ କହି ଗୁଲିଗଲେ । ତା'ପରେ ହୃମର ଜେନା ତା'ର କାର୍ଯ୍ୟ

ସାଧନ କରନ୍ତୁ । ନୀହାର ରଞ୍ଜନଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଇ କହିଲେ ସୁନୀଲ ଗୁଟ୍ଟାର୍ଜି ।

ତୁମେ ଏତେକ ଯବାନ ବନ୍ଦୀ କେଉଁଠୁ ଯୋଗାଡ଼ କଲ ? ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ନୀହାର ରଞ୍ଜନ ।

ଝୁମର ଜେନାଠାରୁ । ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ପେଟିଗୁଡ଼ିକ ଅଣି ଏଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲି ମୁଁ ସେଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରେରକର ନାମ ପଚାରିବାରୁ ସେ କହି ପାରିଲାନି ଅଉ ତା ବଦଳରେ ଏତକ କହିଛନ୍ତି ।

ହୁଁ—ତା' ହେଲେ ଅପରାଧୀ ଅତି ଚାଲାକ । ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଲେ ନୀହାର ରଞ୍ଜନ ।

ହୁଁ । ଏତେବେଳେ ତାହା ହେଲେ କଥାଟା ଧରି ପାରିଲେ ? ଟିକେ ମୁରୁକି ହସା ଦେଇ କହିଲେ, ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ଅପଣଙ୍କ ଭଳି ଜଣ କଣେ ପ୍ରଖ୍ୟାତନାମା ଗୋଏନ୍ଦା ହୋଇଛନ୍ତି ଯେ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ବୁଝି ପାରନ୍ତୁ ? ହସିଲେ ନୀହାର ରଞ୍ଜନ ।

ହଉ……ମୁଁ ତେବେ ଅସୁଛି ନୀହାର ବାବୁ । ଟିକେ ହସି ଦେଇ କହିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ହଁ ସାର୍, ଅଉ ଗୋଟାଏ କଥା……ଅଜି ଅପଣଙ୍କୁ ଏସ୍. ପି.ଙ୍କର ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଅଛି……ସନ୍ଧ୍ୟା ସାତଟାରେ । ସତ୍ୟଜିତଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କହିଲେ ସୁନୀଲ ଗୁଟ୍ଟାର୍ଜି ।

କ'ଣ ମୋତେ ଏକା ।

ନା……ନା……ଅମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ—ମାନେ—ମୋତେ ଅଉ ନୀହାର ବାବୁଙ୍କ ସଙ୍ଗ ।……ଅପଣ ଅସିବା ପୂର୍ବରୁ ଏସ୍, ପି. ଫୋନ୍ କରି ଥିଲେ ।

ଓ୍ୱାଚ୍‌କୁ ଚାହିଁଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍‌ । ପାଞ୍ଚଟା ବାଜିବାକୁ ପନ୍ଦର ମିନିଟ୍‌ । ଚୌକି ଛାଡ଼ିଲେ ସେ ।

ତା ହେଲେ ମୁଁ ଆସୁଛି । ପୁଣି ସାତଟାବେଳେ ଏସ୍‌. ପିଙ୍କ ବାସଭବନରେ ସାକ୍ଷାତ ହେବ……ହଁ ମିହିର ବାବୁ ? ଆପଣ ଏ ଗୁଡ଼ାକୁ ପୋଷ୍ଟମର୍ଟମ ପାଇଁ ପଠାଇ ଦିଅନ୍ତୁ । ଆମେ ତ ସବୁ ଜାଣିଛେ । ତଥାପି ଗୋଟାଏ ଫର୍ମାଲିଟି……ହଁ ମୁଁ ଚାଲିଲି …ଟା…ଟା… ।

ବାହାରେ ଗୋଟାଏ ମଟର ବାଇକର ଷ୍ଟାର୍ଟିଂ ଶବ୍ଦ କ୍ରମେ କ୍ରମେ ସହରର କୋଳାହଳ ମଧ୍ୟରେ ଦୂରକୁ ମିଳାଇ ଗଲା ।

× × ×

କଟକ ଷ୍ଟେସନ । ମଟର ବାଇକ୍‌ରେ ବ୍ରେକ୍‌ ଦେଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍‌ ।

ପାଞ୍ଚଟା ବାଜିବାକୁ ଆହୁରି ପ୍ରାୟ ଦଶ ମିନିଟ୍‌ । ଟ୍ରେନର ଆସିବାକୁ ଆହୁରି ବହୁ ସମୟ ଅଛି । ଦକ୍ଷିଣ ପାର୍ଶ୍ୱକୁ ଚାହିଁଲେ ସେ । ଏଇତ ଝୁମର ଜେନା !

ନମସ୍କାର ଆଜ୍ଞା ।

ନମସ୍କାର, ଭଲ ତ ?

ଆଜ୍ଞା·· ଆପଣଙ୍କ ଦୟାରୁ ଆଜ୍ଞା··· ।

ଅଚ୍ଛା ଝୁମର, ସେ ଟ୍ରଙ୍କ ପେଟିଗୁଡ଼ାକ ଥାନାରେ ନେଇ ଆଜି ଚାରିଟାବେଳେ ପହଞ୍ଚାଇଲ, ସେଗୁଡ଼ାକୁ କିଏ ଆଣିଥିଲା ? ତା' ମଧ୍ୟରୁ କଟା ମଣିଷର ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ ବାହାରୁଛି ।

ଏଁ ! ସମସ୍ତ ଚଳନ୍ତଶକ୍ତି ରହିତ ହୋଇଛି ଯେପରି ଝୁମର ଜେନାର ।

ହଁ—ଦୁଇଟି ପେଟିରୁ ଦୁଇଟି ହାତ ଏବଂ ଅଉ ଗୋଟିକରୁ ଗୋଡ ଓ ପେଟ । ଗୋଟାଏ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କରି କହିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ମୁଁ ଚିହ୍ନେନା ଅଙ୍କଲ ତାଙ୍କୁ··· ମୁଁ କିଛି ଜାଣେନା···ଅପଣ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତୁ ।

ତମ ଉପରେ ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ଅଛି ଯେ···ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ଚିହ୍ନି ପାରିବ ?

ନିଶ୍ଚେ···ନିଶ୍ଚେ···ଅଙ୍କଲ ତା ବୋପାକୁ ଚିହ୍ନିବ ।

ଅଚ୍ଛା କହିଲ ଦେଖିବାକୁ କେମିତ ?

ଅଙ୍କଲ, ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରାୟ ଛ'ଇଞ୍ଚ ଉଚ୍ଚାରେ ସାନ ହେବ । ସାବନା ରଙ୍ଗ । କୁଞ୍ଚ କୁଞ୍ଚିଅ ବାଳ । ନାକ ତଳେ ତଲ୍‌ଓ୍ୟାର୍ କଟିଂ ନିଶ । ଓଠ ତଳକୁ ଗୋଟାଏ କଳାଯାଇ । ପିନ୍ଧି ଥିଲେ ଗୋଟାଏ ମେଘୁଅ ରଙ୍ଗର ଫୁଲ୍ ପ୍ୟାଣ୍ଟ୍ ଅଉ ଗୋଟାଏ ଚମ୍ପା ରଙ୍ଗର ହାଓ୍ୟାଇ ସାର୍ଟ ।

କଟକ ସହରରେ ତ ଏମିତ କେତେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିବେ । ତେବେ ଏମିତ ଗୋଟିଏ ଲୋକ ତାଙ୍କର କେଉଁଠି ଦେଖିଛି ଭଳି ମନେ ହେଉଛି । କେଉଁଠି ? ନା, ମନେ ପଡୁନି । ଭାବୁ ଥିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ଅଚ୍ଛା, ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ତୁମକୁ ମୁଁ ଡାକି ନେବି ଚିହ୍ନିବା ପାଇଁ । ଯିବ ।

ଅଙ୍କଲ ।

ହଉ ମୁଁ ଆସୁଛି ।

ନମସ୍କାର ଅଙ୍କଲ ।

ନମସ୍କାର······

ସତ୍ୟଜିତ୍ ପ୍ରବେଶ କଲେ ପ୍ଲାଟ୍‌ଫରମ୍ ମଧ୍ୟକୁ । ପ୍ଲାଟ୍‌ଫରମ୍ ମଧ୍ୟରେ ସେ ପାନ ଦୋକାନୀଙ୍କୁ ସେ ପେଟି ଏବଂ ଲୋକଟି ବିଷୟରେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ । କିନ୍ତୁ ବିଫଳ ହେଲେ । ସେ କିଛି କହି ପାରିଲାନି । ଏହାପରେ ଅନେକ ଟି.ଟି.ଆଇ ଏବଂ ଟି. ଟି. ସି ଙ୍କୁ ସେ ବିଷୟରେ କହିବାରୁ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଅଜ୍ଞତା ପ୍ରକାଶ କଲେ । ବୁକ୍‌ଷ୍ଟଲ୍‌ର ଅଧିକାରରେ ଥିବା ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ସେ ବିଷୟରେ କିଛି କହି ପାରିଲେନି । ଶେଷକୁ ପ୍ଲାଟ୍‌ଫାରମ୍ ମଧ୍ୟରେ ତଳେ ବସି ବହି ବହି ବାନ୍ଧି କରୁଥିବା ସେଇ ଲୋକଟି ନିକଟକୁ ଗଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

କିଓ, ଚୈତନ୍ୟ ? ଭଲ ଅଛ ?

ଆଜ୍ଞା, ହିଁ ହିଁ......ନମସ୍କାର ଆଜ୍ଞା...କୁଆଡେ ଆସିଲେ ? ହିଁ ...ହିଁ । ଛିଡାହୋଇ ଯାଇ ଚୈତନ୍ୟ ଅତି ନମ୍ରତାର ସହିତ କହିଲା ।

ତୁମ ସହିତ ଗୋଟାଏ କଥା ଥିଲା ।

କେଣ୍......କହନ୍ତୁ...ତେମେ ..ଆପଣେ ପୁଣି ଏମିତ ମୋ'ଠୁ ଅନୁମତି...ମାଗୁଛନ୍ତି ନା ? ହିଁ...ହିଁ.. ।

ନା...କାଳେ ତୁମେ କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିବ...।

ଯେତେ ଥିଲେ ଆଜ୍ଞା ? ଆପଣ ଅପିସର୍, ଲୋକ, ଆମେ ହେଲୁ ମୂଲିଆ...ତେମେ ଆପଣେ ଯାହା କହିବେ ପରା ଆମେ ତା' କରିବୁ ? ଆପଣଙ୍କ କଥା ନଶୁଣି ଆଜି ମୋ ବୋପାର ଗୁରୁ ଅଛୁ ? ହିଁ...ହିଁ...। ଖୋସାମତ କରି କହିଲା ଚୈତନ୍ୟ ।

ଟିକିଏ ହସି ଦେଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ହଉ ଟିକିଏ ଇଆଡ଼େ ଆସ । ବାପାଙ୍କୁ କାହିଁକି ଏତେ ଛୋଟ ମନେ କରୁଛ ? ଦୁଇ ପାହୁଣ୍ଡ ପଛକୁ ଚାଲିଗଲେ ସେ ।

ଚୈତନ୍ୟ ଅସିଲା ସତ୍ୟଜିତ୍‌ଙ୍କ ନିକଟକୁ । ଅପେକ୍ଷାକୃତ ନିମ୍ନ ସ୍ୱରରେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା—

ଆଜ୍ଞା···ହଁ···ହିଁ··କ'ଣ ଆଜ୍ଞା ?

ସେମିତ କିଛି ନୁହେଁ ଯେ, ଆଜ ଦିନ ଗୋଟାଏ ବେଳେ ହାୱଡ଼ା ପ୍ୟାସେଞ୍ଜର୍ ଅସିବା ବେଳକୁ ତୁମେ ବାହାରେ ବାକି କରିବାକୁ ଅସି ଥିଲ ?

ହଁ ଆଜ୍ଞା । ଗାଡ଼ି ଅସିବା ଆଗରୁ ମୁଁ ଅସିଥିଲି । କାହିଁକି ଆଜ୍ଞା ?

ମୋ ଠାରୁ ଭଡ଼ାରେ ସାନ ହେବ, ୫୦ ଟଙ୍କା ଗୋଟାଏ ଭଲ ଯାଇ ଅଛି, ଡଲର୍ୱାର କଟିଂ ନିଶ ରଖିଛି—ଏପରି ଗୋଟାଏ ସାଧନା ରଙ୍ଗର ଲୋକ ପ୍ଲାଟ୍‌ଫରମ୍ ମଧ୍ୟକୁ ଡନଟା ଭଗସିମା ପଟାର ପେଟି ଆଣିବାର ଦେଖିଛ ?

କ'ଣ ପିନ୍ଧିଥିଲା ଆଜ୍ଞା କହିଲେ ? କିଛି ଷଣ ଚିନ୍ତା କରି ଚୈତନ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ।

ପିନ୍ଧିଥିଲା ଗୋଟାଏ ମେଢ଼ୁଆ ରଙ୍ଗର ଫୁଲ୍ ପ୍ୟାଣ୍ଟ ଅଉ ଗୋଟାଏ ଚମା ରଙ୍ଗର ହ୍ୱାଓ୍ୱାଇ ସାର୍ଟ ।

ଠିକ୍···ଠିକ୍ ଆଜ୍ଞା ଦେଖିଛି···ହଁ ହଁ···ମୋର ପୁଣି ମନେ ପଡ଼ୁଛନି ଆଜ୍ଞା······ହଁ ହଁ······। କଥା ନସରୁଣୁ ଚୈତନ୍ୟ କହିଲା । କିଛି ଷଣ ନୀରବ ରହିବା ପରେ ପୁଣି ଆରମ୍ଭ କଲା—

ଆଜ୍ଞା, ସେବେଠବେଳକୁ ଗାଡ଼ି ଅସିବାକୁ ପ୍ରାୟ ଅଧଘଣ୍ଟାଏ ବାକୀ ଥାଏ । ମୁଁ ବାହୁନେଇ ପ୍ଲାଟ୍‌ଫାରମ୍ ଭିତରକୁ ପଶୁଚି, ହଠାତ୍ ଗୋଟାଏ ମଟର ଗାଡ଼ି ଅସି ଗେଟ୍ ପାଖରେ ରହି ରହି ଗଲା । ମୁଁ ପଛକୁ ଗୁହିଁଲି । ଦେଖିଲି—ଗୋଟାଏ ଖଇରିଆ ରଙ୍ଗର ମଟର ଗାଡ଼ି । ଭିତରେ ବସିଚି ଜମା ଜଣେ ମଣିଷ । ସେଇ ବୋଧହୁଏ

ଚାଲୁଥିଲା । ଆପଣଙ୍କ କହିବା ଭଳି ସେଇ ଲୋକଟି ସେମିତି ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଥିଲା । ଆଉ ଚେହେରା ବି ଠିକ୍ ସେମିତି । ମୁଁ ତାକୁ ଯେମିତି ଅନେଇଛି, ସେ ସେମିତି ଡାକ ଛାଡ଼ିଲା—କୁଲି, କୁଲି । ମୁଁ ଭାବିଲି ବୋଧେ ନବାବଙ୍କ ନାତି ଇଏ ଯେ—ପ୍ଲାଟ୍‌ଫାରମ୍ ବାହାରରେ ବହୁ ଭିଡ଼ରୁ କୁଲିକୁ ଡାକୁଛି । କ'ଣ କରିବ ? ଗୋଟାଏ ଲୋକକୁ ଡାକି-ଦେଲି । ସେ ଗଲା ତା' ପାଖକୁ । ମୁଁ ପ୍ଲାଟ୍‌ଫାରମ୍ ଭିତରକୁ ଆସି ବହି ସଜାଡ଼ୁଛି, ଦେଖିଲି ସେ ଲୋକଟା ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ତିନୋଟି କ୍ୟାମ୍ବିସ୍ ପେଟି ଆଣିଲା । ଯୋଡ଼ାଏ ଟିକିଏ ଲମ୍ବା ଆଉ ଏକା ସାଇଜ୍‌ର, ଆଉ ଗୋଟିଏ ସେ ଯୋଡ଼ାକଠୁ ଟିକିଏ ବଡ଼ ।

ଏଥର ସତ୍ୟବ୍ରତ ବୁଝି ପାରିଲେ—ଚୈତନ୍ୟ ଠିକ୍ କହୁଛି ।

ହୁଁ—ତା'ପରେ ?

ଆଜ୍ଞା, ତାପରେ ପେଟି ବୋହି ଆଣିଥିବା ଲୋକଟିକୁ ସେ ପଇସା ଦେଇ ପେଟି ପାଖରେ ଛୁଡ଼ାଇଦେଲା । ପୁଣି କିଛି ସମୟ ପରେ, ତା'ର କ'ଣ ହେଲା କେଜାଣି ଗୋଟାଏ କୁଲି ଡାକି ଜିନିଷ-ପତ୍ର ଫେରେଣି ପ୍ଲାଟ୍‌ଫାରମ୍ ବାହାରକୁ ନେଇଗଲା । ଏତିକି ଆଜ୍ଞା ମୁଁ ଜାଣେ......ହୁଁ...ହିଁ......ଆଜ୍ଞା ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ତା' ପଛରେ ଯାଇଥାନ୍ତି ?......କ'ଣ ହୋଇଛି ଆଜ୍ଞା ? ଚୋରି ?

ଚୋରିଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ।

ଏଁ । ଆଜ୍ଞା, ଆଗରୁ ଯଦି ଜାଣିଥାନ୍ତି...ହିଁଃ... ଶଳାର ପୁଅଟି ଏଇଠି ଥା'ନ୍ତା, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଡାକି ଆଣିଥାନ୍ତି । ବହୁ ପଛେ ବାଙ୍କା ନ ହୋଇ ଥାନ୍ତା...ହିଁ ହିଁ... ।

ମଟର ନମ୍ବର ଦେଖିଛ ?

ନା, ଆଜ୍ଞା...ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖିଥିଲି ?

କେଉଁଠୁ ଆସିଲ କହି ପାରିବ ?

ଇଣ୍ଡିଆଙ୍କୁ ତ ମୁହିଁ କରିଥିଲି……ଆଜ୍ଞା, କଲେଜ ଛକ ଆଡୁ ଆସିଥିବ ।

ହୁଁ—ତୁମେ ତା’କୁ ଦେଖିଲେ ଚିହ୍ନି ପାରିବ ?

ନିଶ୍ଚୟ, ଆଜ୍ଞା……ନିଶ୍ଚୟ……ତା’ ଚେହେରା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଚିହ୍ନିବି ।

ଅଚ୍ଛା, ମୁଁ ଆସୁଛି……ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ତୁମକୁ ଡକାଇବି……

ଆଜ୍ଞା……ନମସ୍କାର ଆଜ୍ଞା ।

ନମସ୍କାର……

ନମସ୍କାର ।

ନମସ୍କାର । ଲେଃଟ୍ କହିଲେ ଯେ । ସୁଖ ନମସ୍କାର ଦେଇ କହିଲେ ଏସ୍. ପିଃ ।

ଓ୍ୟାର୍‌କୁ ଗୃହିଁଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ସାତଟା ବାଜିଲ ।

କ'ଣ କରିବା ସାର୍ ? କାର୍ଯ୍ୟକର୍ମ ସମାପନ କରି ଆସୁ ଆସୁ ଡେଲଟ୍ ହୋଇଗଲା । ଉତ୍ତର ଦେଇ କହିଲେ ସେ ।

ହେଉ, କିଛି ଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ । ଆମର ଘରେ ଉଠାଳ, ଚାଲନ୍ତୁ……। ଏସ୍. ପି. ଆଗେ ଆଗେ ଚାଲିଲେ । ପଛେ ପଛେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ଦାସ ।

ଡ୍ରଇଁ ରୁମ । ତଳେ ଗୋଟାଏ ଦାମିକା କାର୍ପେଟ ବଛା ଯାଇଛି । ଦ୍ୱାରର ବିପରୀତ ଦିଗକୁ ପଡ଼ିଛି ଗୋଟାଏ ସ୍ପ୍ରିଂ ଦିଆ ଲମ୍ବା କୁଶନ ଚେୟାର । ଅନ୍ତତଃ ପାଞ୍ଚଜଣ ଲୋକ ବସି ପାରିବେ । ତାର ଠିକ୍ ଦୁଇ ପ୍ରାନ୍ତ ଭାଗକୁ ପଡ଼ିଛି ଦୁଇଟି ମେହପର ଚେୟାର । ଦ୍ୱାର ସମ୍ମୁଖକୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଚେୟାର ପଡ଼ିଥିଲେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାନ୍ତା ଗୋଟାଏ ବର୍ଗାକାର କ୍ଷେତ୍ର । ମଧ୍ୟ ଭାଗରେ ପଡ଼ିଛି ଗୋଟାଏ ଗୋଲ ଟେବୁଲ୍ । ତା' ଉପରେ ପଡ଼ିଛି ଗୋଟାଏ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ ଟେବଲ୍ କ୍ଲଥ୍ । ଟେବଲ୍ ଉପରେ ରଖା ଯାଇଛି ଏକ ଦାମିକା ଫୁଲ ଦାନୀ, ଏକ ସିଗାରେଟ୍ କେସ୍, ଏକ ଆସ୍ ଟ୍ରେ, ଦିଆସିଲି, ଗୋଟାଏ ଖିଲି ପାନ ଭରା ପ୍ଲେଟ୍ ଏବଂ ଗୋଟାଏ କଲିଂ ବେଲ୍ । ଦ୍ୱାରର ବିପରୀତ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଥିବା କାନ୍ଥ ଦେହରେ ଫିଟ୍ ହୋଇଥିବା ଗୋଟାଏ ବାଲ୍ବ୍ ଲାଇଟ୍‌ରୁ ବିଦ୍ୟୁତାଲୋକ ବିଚ୍ଛୁରିତ ହୋଇ ପଡ଼ୁଛି ଘର ଯାକ । ତାର ପ୍ରାୟ ଗୃହପୃଷ୍ଠ ତଳକୁ ଗୋଟାଏ ବେଲ୍-ଜିୟମ୍ କାଚର ବିରାଟ ଦର୍ପଣ ।

ବାମ ପାର୍ଶ୍ୱର ଚେୟାର୍‌ରେ ବସିଛନ୍ତି ଦୁଇଜଣ । ମୀହାର ରଞ୍ଜନ ପରିଜା ଓ ସୁଶୀଲ ଗୁହାଙ୍କି । ଏସ୍. ପି. ଡ୍ରଇଂ ରୁମ୍‌ରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ମାତ୍ରେ ସେମାନେ ଚେୟାର ଛାଡ଼ି ଛିଡ଼ାହେଲେ ।

ବସନ୍ତୁ...ବସନ୍ତୁ । ଟିକିଏ ହସିଦେଇ କହିଲେ ଏସ୍. ପି. ଏବଂ ବସିଲେ ଦ୍ୱାରର ବିପରୀତ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ପଡ଼ିଥିବା ଚୌକୀରେ । ସତ୍ୟଜିତ୍ ବସୁଥିଲେ ସୁଶୀଲ ଗୁହାଙ୍କି ଓ ମୀହାର ରଞ୍ଜନ ବସିଥିବା ଚେୟାରଟିରେ ।

କାହିଁକି ? ଏ ପାଖକୁ ଆସୁ ନାହାନ୍ତି ? ଗୋଟିଏ ଚେୟାର ଖାଲି ଥାଉ ଥାଉ ସେଠାରେ କାହିଁକି ଶୁନ୍ଦା ବୃନ୍ଦ ? ଅବଶ୍ୟ ଆଉ ତିନିଜଣ ସେଠାରେ ବସି ପାରିବେ । ତଥାପି......

ତିନି ସଂଘ ଭିତରେ

ସତ୍ୟଜିତ୍ ସେଠାରେ ଉଠି ଆସିଥିଲେ ଖାଲି ଥିବା ଚେୟାର ଆଡ଼କୁ । କିନ୍ତୁ ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଏସ୍. ପି. କ'ଣ ଚନ୍ଦ୍ରାକର ପୁଣି କହି ଉଠିଲେ—

ଆସନ୍ତୁ...ଆଜ୍ଞା...ସେଇଠାରେ ବସନ୍ତୁ ।

ସୁନୀଲ ଚଟ୍ଟାର୍ଜିଙ୍କ ଲାଗି ପୂର୍ବ ଚୌକୀଟିରେ ବସି ପଡ଼ିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ଏସ୍. ପି.ଙ୍କର ଦକ୍ଷିଣ ହାତଟା ପଡ଼ିଲା କଲିଂ ବେଲ୍ ଉପରେ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦୌଡ଼ି ଆସିଲା ଗୋଟାଏ ଚାକର ।

ଗୀତାକୁ ଶିଘ୍ରେ ଡାକି ଦେ । ତା'ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କହିଲେ ଏସ୍. ପି. । ଚାକର ଚାଲିଗଲା । ଏସ୍: ପି: ତାଙ୍କ ପାଇପିରେ ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗ କରି ପୁଣି କହିଲେ—

ଗୀତା ଆସି ଏଠାରେ ବସି ସବୁ ଶୁଣୁ । ଏତିକି ତ ଜାଣି ପାରିବ ଯେ ତା'ର ମା'ର ଉଦ୍ଧାର ଲାଗି ଆପଣମାନେ ସଚେଷ୍ଟ ଏବଂ ଏଇଥିରୁ କିଛିମାନ ସାନ୍ତ୍ୱନା ପାଇ ପାରିବ ।

ପର୍ଦ୍ଦା ଆଡ଼େଇ ଗୀତା ଛିଡ଼ାହେଲା । ପିନ୍ଧିଛି ଗୋଟିଏ ଧଳା ରଙ୍ଗର ସିଲ୍କ ଶାଢ଼ୀ । ଗୋଟାଏ କଳା ବର୍ଣ୍ଣର ପୁରାହାତ ବ୍ଲାଉଜ୍ । ବ୍ଲାଉଜ୍‌ଟିର ଦେହ ସାରା ଧଳା ରଙ୍ଗର ଷ୍ଟାଇପ୍ ପଡ଼ିଛି ।

ଆସ, ଏଇଠି ବସ୍ । ଖାଲି ପଡ଼ିଥିବା ଚେୟାରଆଡ଼କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ କହିଲେ ଏସ୍: ପି: ।

ଗୀତା ବସିଲା । ଦୃଷ୍ଟି ତା'ର ପଡ଼ିଲା ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ଉପରେ । ସତ୍ୟଜିତ୍ ତଳକୁ ମୁହଁ କଲେ ।

ପାନ, ସିଗାରେଟ୍ କେହି ଖାଇଲେ ନାହିଁ ଯେ । ସୁନୀଲ ଚଟ୍ଟାର୍ଜିଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ କହିଲେ ଏସ୍: ପି: ।

ସାଦା ପାନ ଅଛି ? ବାହାରି ପଡ଼ିଲା ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ମୁହଁରୁ ।

ହଁ...ଉତ୍ତର ଦେଲେ ଏସ: ପି: ।

ସମସ୍ତେ ଖଣ୍ଡେ ଖଣ୍ଡେ ପାନ ନେଲେ ।

ହୁଁ —ଏଥର ଆପଣ କୁହନ୍ତୁ କେତେଦୂର ଆଗେଇ ପାରିଛନ୍ତି ? ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କହିଲେ ଏସ୍.ପି. ।

ସତ୍ୟଜିତ୍ ସିଗାରେଟ୍ କେସ୍‌ରୁ ଗୋଟାଏ ସିଗାରେଟ୍ ନେଇ ପାଟିରେ ଦେଇ ଦେଇ କହିଲେ—

ପ୍ରଣତି ଦେବୀ ହରଣଗୃହ ହେବାର ଆଜିକୁ ଚାରି ଦିନ ହେଲା । ଏହି ଚାରି ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ଏପରି ଜଟିଳ ସମସ୍ୟା ଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଛି ଯେ, ହରଣଗୃହର ରେଖ କେଉଁଠି ମୁଁ ଖୋଜି ପାଉନି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଘଟଣା ଗୁଡ଼ିକୁ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରି ଦେଖିଲେ ମୋର କଥାର ଗୁରୁତ୍ୱ ଆପଣ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଉପଲବ୍ଧି କରି ପାରିବେ ।

ସିଗାରେଟ୍‌ରେ ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗ କରି ପୁଣି ଆରମ୍ଭ କଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍—

ପ୍ରଣତି ଦେବୀଙ୍କର ହରଣଗୃହର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଆମେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜାଣି ପାରିଲେନି । ହରଣଗୃହ, ହତ୍ୟା ବା ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ରର ଯେଉଁ ଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରଧାନ ଉପାଦେୟ ବସ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ହେଲେ ପ୍ରଣତି ଦେବୀଙ୍କଠାରେ ନଥିଲା । ତେବେ ଅପରାଧୀ ହରଣଗୃହ କଲା କାହିଁକି ? ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଟିର ଉତ୍ତର ପାଇବା ପାଇଁ ମୁଁ ବହୁତ ଭାବିଛି । କିନ୍ତୁ କୌଣସି କୀନାରା ପାଉନି ।

ଗୀତା ଦେବୀଙ୍କୁ ମୁଁ ସେ ଦିନ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଥିଲି । କିନ୍ତୁ ସେ ଉତ୍ତରରେ କହିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ମା'ଙ୍କର କୌଣସି ଶତ୍ରୁ ଥିବାର ସେ ଜାଣନ୍ତିନି । ଗୀତାକୁ ଚାହିଁଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ଅପଲକ ନୟନରେ ସେ ଚାହିଁଛି ତାଙ୍କୁ । ମୁହଁ ଫେରାଇ ନେଲେ ସେ ।

ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ସେଇ ଉତ୍ତର ପାଇଛି । ଏସ୍.ପିଙ୍କୁ ଚାହିଁଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ଏବଂ ପୁଣି କହିଲେ—

ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖା ଯାଉ "ସ୍ୱପ୍ନପୁରୀ"ରେ ଜାଲ୍ ଟିକେଟ୍ ବିକ୍ରୀ ଓ ତା'ର ଟ୍ରେଜେରୀ ଲୁଟ୍ ଏବଂ କନ୍‌ଷ୍ଟେବଲ୍ ମୋହନ ବାବୁଙ୍କର ହତ୍ୟା । ମୁଁ ଭାବୁଛି ଏହି ଅପରାଧଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରଣତି ଦେବୀଙ୍କର ହରଣଚାଲର କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି ।

ଏସ୍. ପି.ଙ୍କର ଚକ୍ଷୁ ଦପ୍‌କରି ଜଳି ଉଠିଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ—କି ପ୍ରକାର ସମ୍ପର୍କ ?

ସତ୍ୟଜିତ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲେ—ସେଇଠି ରହିଛି ଆମର ସୂତ୍ର । ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆମେ ସେଇ ସମ୍ପର୍କଟିକୁ ଜାଣି ପାରିବୁ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆମେ ଏକ ବିରାଟ ମାରାତ୍ମକ ଅପରାଧୀକୁ ଆରେଷ୍ଟ କରି ପାରିବୁ । କିନ୍ତୁ ଅପରାଧୀ ଏତେ ଚାଲାକ ଯେ ତା'ର ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯାଉଥିବା କୌଣସି ସୂତ୍ର ସେ ଆମ ନିକଟରେ ଛାଡ଼ି ଯାଉନି ଏବଂ ତାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପଥରେ ଆସୁଥିବା ଯେ କୌଣସି ବିରୋଧୀ ଶକ୍ତିକୁ ସେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନିଶ୍ଚିହ୍ନ କରି ଦେଉଛି ।

କିନ୍ତୁ ପ୍ରଣତି ଦେବୀଙ୍କର ହରଣଚାଲ ଏଇ ଅପରାଧୀମାନଙ୍କ ସହିତ ଯେ ସମ୍ପୃକ୍ତ—ଆପଣ ଏ ବିଷୟରେ ଏତେ ଦୃଢ଼ ପ୍ରତ୍ୟୟ କାହିଁକି ? ବାଧା ଦେଇ କହିଲେ ଏସ୍. ପି. ।

ଗୋଟିଏ କଥା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଥିବେ ସାର୍—କଟକ ସହରଟା ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶାନ୍ତ ବାତାବରଣ ମଧ୍ୟରେ ଥିଲାବେଳେ ପ୍ରଣତି ଦେବୀଙ୍କ ହରଣଚାଲ ପର ଦିନ ଠାରୁ ତା'ଉପରେ ଗୋଟିଏ ଅଶାନ୍ତ ଝଡ଼ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି । 'ସ୍ୱପ୍ନପୁରୀ'ରେ ଜାଲ୍ ଟିକେଟ୍ ବିକ୍ରୀ ଏବଂ ତା'ର ଟ୍ରେଜେରୀ ଲୁଟ୍, କନ୍‌ଷ୍ଟେବଲ୍ ମୋହନ ବାବୁଙ୍କର ହତ୍ୟା—ଏ ପ୍ରକାର ଦୁଃସାହସିକ କାର୍ଯ୍ୟ ଏହା ପୂର୍ବରୁ କଟକରେ କେବେ

ଘଟିଥିବା ବୋଲି ମୋର ଅନୁମାନ ହୁଏ ନା । ଦ୍ୱିତୀୟତଃ କେବଳ ପ୍ରଣତ ଦେବୀଙ୍କ ହରଣଗୃଳକାରୀ ହିଁ ଏହି ସବୁ ଦୁଃସାଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟର ନାୟକ ସହିତ ତୁଳନୀୟ । ମୋର ଶଟବକ କାହାଁଙ୍କ ଏଇ ମତ ସଦାସର୍ବଦା ଦେଉଛନ୍ତି । ସୁତରାଂ ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ସନ୍ଦେହ କରୁଛି । ସତ୍ୟଜିତ୍ ପୁଣି ଗୋଟାଏ ଦମ୍ ଟାଣି ନେଇ ସିଗାରେଟ୍‌ଟାକୁ ହାତରେ ଧରିଲେ ।

କିନ୍ତୁ ସନ୍ଦେହ ଉପରେ ଆସ୍ଥା ରଖି ତୁମେ କ'ଣ କରି ପାରିବ ? ସତ୍ୟଜିତ୍‌ଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁଲେ ଏସ୍: ପି: ।

ମନ୍ଦେଟରେ ହସିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ସାର୍, ସନ୍ଦେହ କରିବାଟାହିଁ ଆମର ଅଗ୍ରଗତିର ପ୍ରଥମ ସୋପାନ ଏବଂ ସେହି ସନ୍ଦେହକୁ ସତ୍ୟବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରମାଣ ସଂଗ୍ରହ କରିବା ଆମର ସଫଳତା । ଆଶାକରେ ଏଇ ଅଳ୍ପ କେତେଦିନ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ସଫଳତା ଅର୍ଜନ କରିବି ।

କେବଳ ଆଶା କଲେ ହେବନି । ଆଶାନୁରୂପ ଫଳ ପାଇବା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେପରି ପରିସ୍ଥିତିର ସମ୍ମୁଖୀନ ଆମେ ହେଲେଣି ଦେଶବାସୀଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସ ଆମ ଉପରେ ରହିବ ବୋଲି କୌଣସି ଭରସା ମୁଁ ଦେଖି ପାରୁନି । ଯେଉଁଠି ପୋଲିସ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଅନାୟାସରେ ହତ୍ୟା କରାଯାଇ ପାରେ, ସେଠାରେ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କର ଧନ ଓ ଜୀବନ ନିରାପଦରେ ରହିବ ବୋଲି କି ବିଶ୍ୱାସ ରହୁଛି ? ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇ କହିଲେ ଏସ୍. ପି. ।

ସେ ଭରସା ସାର୍ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଉଛି । ଯେଉଁ ବିଶ୍ୱାସ ଆମେ ଜନ ସାଧାରଣଙ୍କଠାରୁ ଏଇ ଅଳ୍ପ ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ହରାଇଛେ ତାହା ଶୀଘ୍ର ପୁଣି ହୋଇ ଫେରି ଆସିବ ଆମ ନିକଟକୁ ।

କାହାକୁ ତୁମେ ଅପରାଧୀ ବୋଲି ସନ୍ଦେହ କର ? ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ଏସ୍ : ପି: ।

ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାହାକୁ ଅପରାଧୀ ବୋଲି ସନ୍ଦେହ କରିନି । କେବଳ ତା'ର କାର୍ଯ୍ୟ କଳାପରୁ ସେ କି ପ୍ରକାର ଲୋକଟିଏ ହୋଇ ଥିବ—ଅନୁମାନ କରି ପାରୁଛି । ଜାଣେନା ମୋର ଅନୁମାନ ସତ୍ୟ କି ମିଥ୍ୟା ।

ଅନୁମାନ ଆପଣଙ୍କର କ'ଣ ? ପୁଣି ପ୍ରଶ୍ନକଲେ ଏସ୍:ପି: ।

ଜଣେ ଧୂର୍ତ୍ତ ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷିତ ବ୍ୟକ୍ତି, ଉଚ୍ଚ ପଦସ୍ଥ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ—ଯାହାର ନିଜରୂପ ଜାଣିଲେ ଯେ କୌଣସି ଲୋକ ଅବାକ୍ ହୋଇ ଯିବେ । ସେ ଯେ ଏପରି ଅନ୍ୟାୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ପଶ୍ଚାଦପଦ ହେବ ନାହିଁ ।

ଚମକି ଉଠିଲେ ସମସ୍ତେ ।

ସତ୍ୟଜିତ୍ ଗୃହିଁଲେ ଏସ୍ : ପିଙ୍କୁ । ଏସ୍: ପି: ଙ୍କର ହୃଦୟରେ ଯେପରି କିଏ କୁଠାରାଘାତ କରୁଛି, ତାଙ୍କର ସମସ୍ତ ଆବେଗ ଯେପରି ସ୍ତିମିତ ହୋଇଛି । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନିଜକୁ ସମ୍ବରଣ କରି ନେଇ ହସି ଉଠିଲେ ଏସ୍. ପି. ହିମାଂଶୁ ମୋହନ ମିଶ୍ର—

ଆକାଶ କୁସୁମ·········ଆକାଶ କୁସୁମ ·····**To build castle in the air**····· ···

ସାର୍ ଆପଣ ମୋତେ ଉପହାସ କରି ପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ମୋର ଅନୁମାନ ମିଥ୍ୟାବୋଲି ମୁଁ କେବେ ସନ୍ଦେହ କରୁନି । ଏସ୍: ପି:ଙ୍କ ସହଧର୍ମିଣୀଙ୍କୁ ହରଣଚାଲ କରିବା କେଉଁ ଦସ୍ୟୁର ସାହସ୍ ହେବ ? ପୋଲିସ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରି ଖଣ୍ଡ ବିଖଣ୍ଡ କରି, ତାର ଶରୀରକୁ ଉଚ୍ଚ ପଦସ୍ଥ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଓ ପୋଲିସ୍ ଅଫିସରଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ଭେଟାବଣୀ ରୂପେ ଝୁଲାଇବାକୁ କାହାକୁ ଭୟ ନ ହେବ ? ଅବଶ୍ୟ ତା'ର ପ୍ରମାଣ ମୁଁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଇନି·········

କ'ଣ ଅପଣ କହୁଛନ୍ତି । ଏସ୍: ପି: ଯେପରି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଡ଼ିଛନ୍ତି ।

ମୋର କେବଳ ଅନୁମାନ ମାତ୍ର, ହୋଇ ପାରେ ମିଥ୍ୟା । ତାହା ଆପେ ଆପେ ପରେ ଜଣା ପଡ଼ିବ ।

ବେଶ ? ବର୍ତ୍ତମାନ ଅପଣ ଅପରାଧୀ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କ'ଣ ପ୍ରମାଣ ସଂଗ୍ରହ କରିଛନ୍ତି ?

କିଛି ନୁହେଁ କହିଲେ ଚଳେ । ସେଦିନ ପ୍ରଣତି ଦେବୀଙ୍କ ବେଡ୍ ରୁମ୍‌ରୁ ଗୋଟିଏ କ୍ଲୋରୋଫରମ୍ ରୁମାଲ୍ ପାଇଥିଲି, ଯାହାକି କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଆସିବନି । କେବଳ ଏତିକି ଜଣା ପଡ଼ିଲା ଯେ ପ୍ରଣତି ଦେବୀ ନିଜ ଇଚ୍ଛା ଅନୁଯାୟୀ କେଉଁଆଡ଼େ ଯାଇ ନାହାନ୍ତି । ଆଜି ସକାଳେ ଅପଣଙ୍କ ଘରର ପଶ୍ଚାଦଭାଗରୁ ଓ ଜଜ୍ ସାହେବଙ୍କ ଘରର ସମ୍ମୁଖ ଭାଗରୁ ଯୋଡ଼ା ଚିହ୍ନ ମିଳିଛି । ଜଜ୍ ସାହେବଙ୍କ ହତା ମୁଁ ଭଲଭାବେ ପରୀକ୍ଷା କରିଛି, ସେଠାରେ ତାହା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ । ସୁନୀଲ ଗୃହଠାଙ୍କି ଏଠାରେ ଇନ୍‌ଭେ- ଷ୍ଟିଗେସନ୍ କରି ଚାଲିଯିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଏଠାକୁ ଆଉ ଥରେ ଆସି ସମସ୍ତ ହତା ପରୀକ୍ଷା କରିଛି ବୋଲି ଅପଣ ତ ଜାଣନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେଠି ଯୋଡ଼ା ଚିହ୍ନ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ମୁଁ ପାଇନି । ତା'- ପରେ ବୋଧହୁଏ ମାହାର ବାବୁ ଅପଣଙ୍କୁ କହିଥିବେ ଆମମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ପ୍ରେରିତ ହୋଇଥିବା ସେହି ବେନାମି ଚିଠି ବିଷୟ । ତା'ମଧ୍ୟରୁ ମୁଁ ସେପରି କୌଣସି ଉଲ୍ଲେଖ ଯୋଗ୍ୟ ସୂତ୍ର ପାଇନି । ତେବେ ଷ୍ଟେସନ୍ ନିକଟକୁ ଯାଇ ଅନେକ କଷ୍ଟରେ ଚିଠି ପଠାଇ ଥିବା ଲୋକର ବର୍ଣ୍ଣନା ମୁଁ ପାଇ ପାରିଛି ।

ତାକୁ ତୁମେ ଚିହ୍ନ ! ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ଏସ୍: ପି. । ଭ୍ରୂ ଦୁଇଟି ତାଙ୍କର ଆପେ ଆପେ କୁଞ୍ଚିତ ହୋଇ ଯାଇଛି ।।

ନା—ସହଜ ସ୍ୱରରେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍।

ହୁଁ—ତେବେ ? ଆଉ କେତେ ଧନ ଅପେକ୍ଷା କରିପାରିବ? ଏସ୍. ପି. ଙ୍କ ପାଇପ୍‌ରୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା ଗୋଟାଏ ଅଗ୍ନି ସ୍ଫୁଲିଙ୍ଗ।

ବେଶୀ ଧନ ନୁହେଁ। ମୋଟେ ଦୁଇ ମ ସ ସମୟ ଦଅନ୍ତୁ।

ବେଶ୍, ତାହାହିଁ ହେଉ। ସମର୍ଥନ କଲେ ଏସ୍. ପି।

କିଛି ସମୟ ନୀରବ ରହିବା ପରେ ପୁଣି ଏସ୍. ପି ଗୀତା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କହିଲେ—ଯା'ତ, ଗୀତା ଦେଖ୍ ସବୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛିତ ? ନିଜେ ସବୁ ନେଇ ଆ !

ଗୀତା ଚାଲିଗଲା। ଏ ଥର ଜଣେଙ୍କୁ ଚାହିଁ ଏସ୍: ପି. ଟିକେ ହସିଲେ—କିଛି ନୁହେଁ.........ଗୋଟିଏ.. ......କଳ ଯୋଗ......

ସାଗରର ତରଙ୍ଗାୟିତ ବକ୍ଷକୁ ଚାହିଁ ନରମା ବାଲୁକାରାଶି ଉପରେ ବସିଛନ୍ତି ସତ୍ୟଜିତ୍ ଆଉ ଅରୁନ୍ଧତୀ। କେତେ ଶୀଘ୍ର ଚକ୍ରବାଳ ପାଖରେ ଲୁଚିଗଲେ ରକ୍ତିମ ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଉଭେଇଗଲା ରକ୍ତିମ ଆକାଶ। ତା'ର ବଦଳରେ ସୃଷ୍ଟି ହେଲା ନୀଳ ଆକାଶ, ଆଉ ଅଗଣିତ ତାରକା, ନକ୍ଷତ୍ରଙ୍କ ଗହଣରେ ଉଠି ଆସିଲେ ପୂର୍ଣ୍ଣିମାର ଚନ୍ଦ୍ର। କେତେ ଶୀଘ୍ର ଉଷ୍ମ ବାଲୁକା ରାଶି ଉପରେ ଚନ୍ଦ୍ର ତାଙ୍କର କିରଣ ବିସ୍ତାର କଲେ ଆଉ ସେଇ ଶୀତଳ ଚନ୍ଦ୍ରିକାର ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସି ବାଲୁକାରାଶି ହୋଇ ପଡ଼ିଲା

ଶୀତଳ । ଇସ୍, ଚନ୍ଦ୍ର କି ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଛି । କି ନରମ ଲାଗୁଛି ଏଇ ବାଲୁକା । ବାଲୁକା କି ଏତେ ନରମ ଲାଗେ ।

ହୋଇଛି, ଯେପରି ଅସଂଖ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ନକ୍ଷତ୍ରମାନଙ୍କ ସହ ସେଇ ଢେଉ ଉପରେ ବସି ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ଏଇ ଅଳ୍ପ ଦୂରରେ ଖଣ୍ଡ - ବିଖଣ୍ଡ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତ ପୁଣି ଆସୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ବୋଧହୁଏ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛନ୍ତି ଜୀବନ ବିନିମୟରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପାଳନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ ।

ଏତିକିବେଳେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ତାଙ୍କର କେଶ ପ୍ରାନ୍ତରେ ପାଇଲେ କାହାର ଧୀର ପରଶ । ପଛକୁ ବୁଲିଲେ । ଗୀତା ବସିଛି ତାଙ୍କର ପଶ୍ଚାଦଭାଗରେ । ସତ୍ୟଜିତ୍ ବୁଲିବାରୁ ସେ ତାର ନରମ ହାତ ଦୁଇଟି ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ କାନ୍ଧରେ ଦେଇ ମୁହଁଟାକୁ ଅଜାଣତରେ ଲଗାଇ ଦେଲା ତାଙ୍କର ପିଠିରେ । ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ମୁହଁରୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା ଏକ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଶବ୍ଦ—

ଗୀତା !

ହଁ, ମୁଁ…ଚିହ୍ନି ପାରୁନା ? ହିଁ…ମୋର ହୃଦୟକୁ ଯେ ନ ଚିହ୍ନିଛି, ମୋତେ ବା ସେ କିପରି ଚିହ୍ନିବ ! କହିଁ କହିଁ ହୋଇ କହିଲା ଗୀତା ।

ଗୀତା !…ତୁମେ କାନ୍ଦୁଛ ଗୀତା ।

ନ କାନ୍ଦି ଆଉ ଉପାୟ କ'ଣ ? ତୁମେ ତ…ମୋତେ କେବେ ହସିବାକୁ ସୁଯୋଗ ଦେଇ ନା…… ।

ମୁଁ ତୁମକୁ ହସିବାକୁ ସୁଯୋଗ ଦେଇନି ଗୀତା ! ସତ୍ୟଜିତ୍ ଉଦ୍‌ଭ୍ରାନ୍ତ ପରି କହି ଉଠିଲେ ।

ଗ୍ରନ୍ଥ ମନ୍ଦିର

ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟରେ କି ନିଜର ଅବିଶ୍ୱାସ ! ଗୋଟିଏ ତରୁଣୀର ଶତ ଆଶାକୁ ପଦ ଦଳିତ କରି ବର୍ତ୍ତମାନ ତା' କଥାରେ ଅଶ୍ରଦ୍ଧା ହେଉଛ ! ଅଭିନୟ କରୁଛ !······ଛଳନାର କଳା ଛାଇ ତୁମକୁ ଡାକି ରଖିଛି ·····ତୁମେ କେଉଁଠୁ ବୁଝିବ ନାରୀର ହୃଦୟ ?······ ପୁଣି କାନ୍ଦି ଉଠିଲା ଗୀତା ।

ଗୀତା ! ତୁମେ ମୋତେ ଭଲପାଅ ? ଯେପରି ସେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରୁ ନଥିଲେ ଗୀତା କଥାରେ ।

ତଥାପି ସନ୍ଦେହ !······ ··

ଗୀତା ! ତୁମେ କାନ୍ଦନା ଗୀତା······ଜାଣନା ମୁଁ ତୁମକୁ କେତେ ଭଲପାଏ······

ଗୀତାକୁ ନିଜ କୋଳକୁ ଟାଣି ନେଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ଅନୁଭବ କଲେ—ସତେ ଯେପରି ଗୀତା ସୋଲଠାରୁ ବି ହାଲୁକା । କୋଟ୍ ପକେଟରୁ ଗୋଟାଏ ରୁମାଲ କାଢ଼ି ତା'ର ଲୁହ ପୋଛିଦେଲେ ସେ । ତଥାପି ବନ୍ଦ ହେଲନି ଲୁହବୁହା । ଅଭିମାନର ଲୁହ, ସେ କଣ ମଣିଷ ତଆରି ରୁମାଲର କଥା ମାନିବ ?

ସତ୍ୟଜିତ୍ ଗୋଟାଏ ଉଷ୍ଣ ଚୁମ୍ବନ ଆଙ୍କି ଦେଲେ ଗୀତାର ରଙ୍ଗୀନ ଓଷ୍ଠରେ·········

କ୍ରିଂ···କ୍ରିଂ···କ୍ରିଂ·······

ସ୍ୱପ୍ନ ଭାଙ୍ଗିଲା । ଆଖି ଖୋଲି ଚାହିଁଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ଝରକା ବାଟ ଦେଇ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ କିରଣ ପଡ଼ୁଛି ତାଙ୍କର ଉପରେ । ଓ୍ୱାଲ୍ କ୍ଲକ୍‌ଟାକୁ ଚାହିଁଲେ । ଛ'ଟା ପଇଁତିରିଶ । ଇସ୍ କି ସୁନ୍ଦର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଥିଲେ ସେ । ଗୀତା ! ତାଙ୍କୁ ଭଲପାଏ ? ସ୍ୱପ୍ନ କ'ଣ ସତ୍ୟ ହୁଏ ! ହଁ, ପାହାନ୍ତି ସ୍ୱପ୍ନ······

କ୍ରିଂ···କ୍ରିଂ··· କ୍ରିଂ······

ଏଁ ! କଲିଂ ବେଲ୍ ବାଜୁଛି ! ଚଞ୍ଚଳ ପଦ କ୍ଷେପରେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ଦୌଡ଼ିଲେ ତାହାର ଘରର ଦ୍ୱାର ନିକଟକୁ । ଦ୍ୱାର ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହେଲା ।

ସମ୍ମୁଖରେ ତାଙ୍କର ଛିଡ଼ା ହୋଇଛନ୍ତି ଜଣେ ପ୍ରୌଢ଼—ନନ୍ଦ-କୁମାର ମହାନ୍ତି, ଚିତ୍ରାଳୟ (Chitralaya Production) ର ପ୍ରଯୋଜକ । ନ ଚିହ୍ନେ କିଏ ? ଚକ୍ଷୁରେ ତାଙ୍କର ବ୍ୟପଦର ଛାୟା ପ୍ରତିଫଳିତ ! ମୁଖରେ ତାଙ୍କର ଭୟର ସ୍ପଷ୍ଟ ସୂଚନା ।

ଆପେ ଆପେ ସତ୍ୟଜିତ୍‌ଙ୍କର ହାତ ଉଠିଗଲା—

ନମସ୍କାର ।

ନମସ୍କାର ।

ଆପଣ ! ସକାଳୁ···କୁଆଡ଼େ ?

ବହୁତ ଜରୁରୀ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଅଛି······ଆପଣ ବୋଧହୁଏ ବର୍ତ୍ତମାନ ଉଠୁଛନ୍ତି ····ଯାଁନ୍ତୁ ମୁହଁ ଧୋଇ ଆସିବେ······

ତାହାହେଲେ···ଭିତରକୁ···ଆସନ୍ତୁ······

ଡ୍ରଇଂ ରୁମ୍‌ରେ ବସିଲେ ନନ୍ଦକୁମାର ମହାନ୍ତି । ମୁହଁ ଧୋଇ-ବାକୁ ଗଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । କିଛି ସମୟ ପରେ ହଠାତ୍ ପଶ୍ଚାଦ୍‌ଭାଗରୁ ଶୁଣି ପାରିଲେ ତାହାର କର୍କଶ କଣ୍ଠସ୍ୱର—

Send your hands up······ସାବଧାନ, ବାଘ ପିଲାଟି ଭଳି ହାତ ଉପରକୁ ଟେକି ଛିଡ଼ାହୁଅ, ନଚେତ ମୋର ରିଭଲଭରର ଦୁଇ ଗୁଳି ତୁମର ପିଠିବାଟେ ପ୍ରବେଶ କରି ତାଁର କୃପା ମେଣ୍ଟାଇବା ପାଇଁ ବକ୍ଷରୁ ଖୋଜି ବୁଲିବ ରଙ୍ଗୀନ ଜଳ···ହାଃ···ହାଃ ··

ମିଷ୍ଟର ମହାନ୍ତି ଭୟ ପାଇ ଯାଇଥିଲେ । ଥର ଥର ହାତ ଉପରକୁ ଟେକି ଛିଡ଼ାହେଲେ ସେ । ପଶ୍ଚାଦଭାଗକୁ ଚାହିଁବାକୁ ତାଙ୍କର ସାହସ ନ ଥିଲା ।

ବିଶ୍ୱାସ ଘାତକ, ଚୋଏଢା ନିଜେଟକୁ ଅସିଛ ? ଭାବିଛ ସେ ତୁମକୁ ବଞ୍ଚାଇବ ବୋଲି । ବାଃ,·· କି ଚମତ୍କାର କଳ୍ପନା···ହାଃ ···ହାଃ··· । ପୁଣି ଶୁଭିଲା ସେହି କଣ୍ଠସ୍ୱର ।

ନା···ନା···ମୁଁ ··ମୁଁ ···ମୁଁ ···କି··କି ··କିଛି କ···ହିବ ···ନା···ନା···ନାହିଁ । ମୋତେ···କ୍ଷ···ମା···ଦ—ଅ—କହି କହି ନନ୍ଦକୁମାର ଥରି ଥରି କମେ କମେ ଅଗକୁ ଯିବାକୁ ଲାଗିଲେ । କିନ୍ତୁ ହଠାତ୍ ଧକ୍କା ଖାଇଲେ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖା ଯାଇଥିବା ଟେବୁଲ ଦେହରେ ।

ଏହି ସମୟରେ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲେ ରିଭଲ୍‌ଭର୍‌ର ଫାୟାରିଂ ଶବ୍ଦ । ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ସେ । କେତୋଟି ମୂହୂର୍ତ୍ତି ପରେ ଅନୁଭବ କଲେ ଯେ ଦେହରେ ତାଙ୍କର ବୁ୍ୟଲେଟ୍ ବାଜିନି । ବୋଧହୁଏ ଲକ୍ଷ୍ୟ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଛି ।

କିନ୍ତୁ ଟେବୁଲ୍‌କୁ ବୁଲି ଅନ୍ୟବାଟେ ଯିବାକୁ ତାଙ୍କର ଧୈର୍ଯ୍ୟ କିମ୍ବା ସାହସ ନଥିଲା । ସେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବସି ପଡ଼ି ଗୁରୁଣ୍ଡି ଗୁରୁଣ୍ଡି ଟେବୁଲ୍ ତଳକୁ ଯିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ଅରେ । ଏ କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି ଅପଣ ?

ଫେରି ଚାହିଁଲେ ନନ୍ଦ କୁମାର । ତୁରନ୍ତ ରୁମ୍‌କୁ ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି ସତ୍ୟଜିତ୍ ଦାସ । ଟିକିଏ ସାହସ ପାଇଲେ ସେ ।

ଭୂତାତ୍ମା······ଭୂତା···ତ୍ମ···ା । ପାଗଳଙ୍କ ଭଳି କହିବାକୁ ଲାଗିଲେ ନନ୍ଦ କୁମାର ।

ଭୂତାତ୍ମା । ଅଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ହଁ ···ହଁ ··ବର୍ତ୍ତମାନ·· ···ଅସିଥିଲା ।

କେଉଁ ବାଟେ ?

ମୋର ଚୌକିର ପଛ ପଟୁ ଶୁଣି ପାରିଲି ତା'ର ପାଟି । ଛୁଟା ହେଇ ହେଇ କହିଲେ ନନ୍ଦ କୁମାର ମହାନ୍ତି ।

କ'ଣ କହିଲା ସେ ଅପଣଙ୍କୁ ? ସନ୍ଧାନୀ ଚକ୍ଷୁ ତାଙ୍କର ଘୂରି ଅସିଲା ଘରର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରୁ ।

କହିଲା ··କହିଲା···ହାତ ଉପରକୁ ଟେକି ଛିଡ଼ା ହେବାକୁ ······ମୁଁ ଛିଡ଼ା ହେଲି ।

ତା'ପରେ ?

ତା'ପରେ କହିଲା··· · ବିଶ୍ୱାସ ଘାତକ, ଗୋଏନ୍ଦା ନିକଟକୁ ଅସିଛ · ଭାବିଛ ସେ ତୁମକୁ ବଞ୍ଚାଇବ ବୋଲି । ତା'ପରେ ମୁଁ ଶୁଣିଲି ଏକ ଅଟ୍ଟହାସ୍ୟ । ମୁଁ ପଳାଇ ଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲି । କିନ୍ତୁ ପାରିଲି ନାହିଁ, ଟେବୁଲ୍‌ରେ ଧକ୍‌କା ଖାଇଲି । ତା'ପରେ ସେ ଫାୟାର କଲା······

ତା'ପରେ ?–କପାଳ ଏକ ରହସ୍ୟଭରା ଗୁହାଣୀ ଦେଇ ପଚାରିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ତା'ପରେ···ତା'ପରେ···ନନ୍ଦ କୁମାର ନିଜ ଦେହର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ ଭଲ ଭାବେ ନିରେଖି ଦେଖି କହିଲେ —ମୋ ଦେହରେ ବାଜିନି···ବାଜିନି···ସେ ବୋଧହୁଏ ଫେରି ଯାଇଛି···। ଖର ନିଶ୍ୱାସ ବାହାରୁ ଥିଲା ନନ୍ଦ କୁମାରଙ୍କ ନାକରୁ ।

ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଅପଣଙ୍କର ସନ୍ଦେହଥିଲା ? ହଠାତ୍ ହସି ଉଠିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ସେ ହସରୁ କିଛି ବୁଝି ପାରିଲେନି ନନ୍ଦ କୁମାର । ଅଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଚାହିଁ ରହିଲେ ସେ ।

ସେତେବେଳେ ଠିକ୍ ଏ ଯଦି ଅପଣ ପଛକୁ ଚାହିଁ ଥା'ନ୍ତେ ତେବେ ଏତେ ଦୂରକୁ କଥାଟା ଯାଇ ପାରି ନଥାନ୍ତା । ଜାଣି ପାରି ଥା'ନ୍ତେ ଯେ ରେଡ଼ିଓରୁ ସେ ଶବ୍ଦ ବାହାରୁଛି ।

ସାବଧାନ। ପୋଲିସର କୌଣସି ସାହାଯ୍ୟ ନେଲେ ତାହା ଅମଙ୍କୁ ଅବାଧିତ ରହିବ ନାହିଁ । ଆପଣ ଯଦି ପୋଲିସ୍ ସାହାଯ୍ୟରେ ଆମକୁ ଧରିବାର ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି କିମ୍ବା ଟଙ୍କା ନ ଦିଅନ୍ତି, ତେବେ 'ଶିବାଳୟ' ସିନେମା ଷ୍ଟୁଡ଼ିଓରେ 'ମିଷ୍ଟର୍ ଫୁଟ୍ ପାଥ୍' ଛବିର ସୁଟିଂ ସମୟରେ ଆପଣ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲାବେଳେ ଆପଣଙ୍କୁ ଧନ ଗୋଟାଏ ବେଳେ ହତ୍ୟା କରାଯିବ। ପୋଲିସର ଶତ ଚେଷ୍ଟା ବ୍ୟର୍ଥ ହେବ ।

ବନ୍ଦେଗୀ ।

ଆପଣଙ୍କର—

ତେବେ ? ଆପଣ କ'ଣ ଚାହାନ୍ତି ? ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ମୁଁ ? ମୁଁ ଚାହେଁ ଆପଣଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ, ପୋଲିସର ସାହାଯ୍ୟ । ଏତେ ବୁଦ୍ଧି ବିବେକ ଏବଂ ମୂଳଧନ ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ଆମ୍ଭେମାନେ ଫିଲ୍ମ ପ୍ରଡ୍ୟୁସ୍ କରିବା ଆଉ ଏତେ ସହଜରେ ସେ ଆମଠାରୁ ଟଙ୍କା ନେବ ? କଣ୍ଠ ଥର ଉଠୁଥିଲା ନନ୍ଦ କୁମାରଙ୍କର ।

ତେବେ, ପୋଲିସ୍ ଡିପାର୍ଟମେଣ୍ଟ ଆପଣଙ୍କୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ ଆଉ ମୁଁ ମଧ୍ୟ । ଆପଣ ମୋଟେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ହରାନ୍ତୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ଦେଖିବି, ଆମେ ସମସ୍ତେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲାବେଳେ ସେ କିପରି ଆପଣଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବ । ମୁଁ କାଲି ଏଗାରଟା ବେଳେ ଆପଣଙ୍କ ଷ୍ଟୁଡିଓରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେବି । ଆପଣ ଯାନ୍ତୁ । ଖବର ଦେଇ କହିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ଆପଣ ଦୟା କରି ନିଶ୍ଚେ ଯିବେ । ଦେଖନ୍ତୁ, ମୋର ଜୀବନ......

ହଁ ହଁ......ତା' ମୁଁ ବୁଝୁଛି । ମୋର ତାହା କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।

ତାର୍ ପଠାଇ ଦେବି କାଲି ।

କିଛି ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ମୁଁ ପୋଲିସ୍ ଜିପ୍ କ୍ୟାମ୍ପ ପୋର ମଠର ସାଇକେଲରେ ଯିବି । ଅଚ୍ଛା, ଆପଣଙ୍କର 'ମିଷ୍ଟର୍ ଫୁଟ ପାଥ୍' ଫିଲ୍ମର କାଲି କେଉଁ ସିକ୍ୟୁଏନ୍ସ ସୁଟିଂ ହେବାର ଅଛି ?

ଅଭିନେତ୍ରୀ ଇନ୍ଦ୍ରା ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କର ଗୋଟାଏ ଇଂଲିଶ୍ ଗୀତର ଡ୍ୟାନ୍ସ ଆପଣତ ଜାଣନ୍ତି—ସେପରି ଡ୍ୟାନ୍ସ ଦେବାରେ ଇନ୍ଦ୍ରାହିଁ ଓଡ଼ିଶାରେ ସର୍ବ ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ହଉ ତେବେ···ମୁଁ ଆସୁଛି । ରୌଙ୍କ ଛୁଡ଼ିଲେ ନନ୍ଦ କୁମାର ।

ହଁ—ଚାଲନ୍ତୁ । ଗେଟ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଳାଇ ଦେଇ ଆସିବା ପାଇଁ ସତ୍ୟଜିତ୍ ଉଠିଲେ ।

ନନ୍ଦକୁମାର ଗେଟ୍ ନିକଟରେ ରଖା ଯାଇଥିବା ତାଙ୍କ କାର୍‌ରେ ବସି ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଇ କହିଲେ—ଦେଖନ୍ତୁ, ଭୁଲିବେ ନାହିଁ ।

ନା···ନା·· ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମୁଁ କେବେ ଭୁଲେ ନାହିଁ । ଦୃଢ଼ତାର ସହିତ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ଏତିକିବେଳେ, ପାଖ ଜଙ୍ଗଲ ଗୋଟାଏ ଚକୋଲେଟ୍ ରଙ୍ଗର ଆମ୍ବାସଡର୍ କାର୍ । ଆରୋହଣକାରୀ ଜଣେ । ସେଇ ଚାଳକ । ଚାଳକ ଜଣକ କେତେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପାଇଁ କପଟ ଏକ ସନ୍ଧାନୀ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁଲା ନନ୍ଦକୁମାରଙ୍କର କାର୍ ମଧ୍ୟକୁ । ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ହୃଦରେ ଖେଳିଗଲା ସନ୍ଦେହର ଢେଉ, ଯେପରି ସେ ଏକ ଲୋକକୁ କାର୍ ମଧ୍ୟରେ ଏଠାରେ ଏଭଳି ଭାବରେ ପିବାକୁ ଆଶା କରି ନ ଥିଲେ । ନମ୍ବରଟା ମନେ ରଖିଲେ । ଏଗାର ଶହ ସତାଅଶି ।

ନମସ୍କାରର ଆଦାନ ପ୍ରଦାନ ପରେ ନନ୍ଦକୁମାର ତାଙ୍କ କାର୍‌କୁ ଛୁଟାଇ ଦେଲେ । ସତ୍ୟଜିତ୍ ଫେରି ଆସିଲେ ଡ୍ରଇଂ ରୁମ୍‌କୁ ।

ଏଗାର ଶହ ସତାଅଣି ନମ୍ବର ର ଟେଲିଫୋନ୍ ଅମ୍ବାସଡ଼ର୍ କାହାର ? ନିଜର ଡାଇରୀରେ ନମ୍ବର ଟିପ ଦଣ୍ଡେ ରିସିଭର ଉଠାଇଲେ ସେ ।

ଓଅନ୍ ଫୋର୍ ସିକ୍ସ ପ୍ଲିଜ୍..... ...

ଅନ୍ୟ ପ୍ରାନ୍ତରୁ ଭାସି ଆସିଲା ଏକ ନାରୀର ସୁମଧୁର କଣ୍ଠସ୍ୱର—

କିଏ କହୁଛନ୍ତି ?

ମୁଁ ...ସତ୍ୟଜିତ୍ ଦାସ...ଆପଣ ଗୀତା ଦେବୀ ବୋଧହୁଏ ଫୋନ୍ ରିସିଭ୍ କରୁଛନ୍ତି ? ବାପା ଉଠିଲେଣି ?

କେତେବେଳୁ ଉଠିଲେଣି ସେ । ଡାକି ଦେବି ?

ହଁ.....ଦୟାକରି ଡାକି ଦିଅନ୍ତୁ ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ଏସ୍. ପି. ଅର୍ଡର ରିସିଭ୍ କଲେ—

ସତ୍ୟଜିତ୍ ବାବୁ ? କଣ ଆବଶ୍ୟକ ପଡ଼ିଲା ?

ସାର୍, କାଲି ଦିନ ଏଗାରଟା ବେଳେ ମୋର କୋଡ଼ିଏ ଜଣ କନ୍‌ଷ୍ଟେବଲ୍ ଦରକାର ।

କାହିଁକି ।

କାଲିଦିନ ଗୋଟାଏବେଳେ ଚନ୍ଦନପୁର ପ୍ରତ୍ୟୁଷର୍ ମିଷ୍ଟର୍ ନନ୍ଦ କୁମାର ମହାନ୍ତିଙ୍କ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଛୁରିରେ ହତ୍ୟା କରିଯିବାକୁ ଧମକ ଦିଆ ଯାଇଛି ।

କିଏ ଦେଇଛି ? କାହିଁକି ? ଏସ୍. ପି. ପେପର ଗୁଡ଼ି ଯାଇଛନ୍ତି ।

ଦେବ ଅଜ କିଏ ? ଅଜ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ଯାହାର ସନ୍ଧାନ ପାଇବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛୁ, ସେ । କଥା କ'ଣକି, ସେ ଚିଠି ଦ୍ୱାରା ଜଣାଇଛି—ଦୁଇଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଦେବା ପାଇଁ, ତା'ର ଆଦେଶ

ଅମାନ୍ୟ କଲେ, କାଲି ସେ ମିଷ୍ଟର ମହାନ୍ତିଙ୍କୁ ସୁଟିଂ ସମୟରେ ହତ୍ୟା କରିବ । ନିଶ୍ଚିତ—ପୋଲିସ୍‌ର ଚେଷ୍ଟା ବ୍ୟର୍ଥ ହେବ ।

ଏଁ... ..ଏତେ ସାହସ ତାର୍ ! ଅଚ୍ଛା, କାଲି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଉପସ୍ଥିତ ରହିବି ଷ୍ଟୁଡ଼ିଓରେ ସେହି ସମୟରେ । ଦେଖିବି—ତାର କେତେ ବୁଦ୍ଧି । ଆପଣ କୋଡ଼ିଏ ଜଣ କନଷ୍ଟେବଲ୍ ପାଇ ପାରିବେ, ଅଜ ନୀହାର ରଞ୍ଜନ ଓ ସୁନୀଲ୍ ଗୁହଙ୍କି ମଧ୍ୟ ଉପସ୍ଥିତ ରହିବେ ଘଟଣା ସ୍ଥଳରେ । **I will see—how he murders a man in front of police in broad day light.**-ଏସ୍: ପି: ଅତ୍ୟଧିକ ପରିମାଣରେ ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ ।

ହଇ...ମୁଁ ରହିଲି...। ଅନ୍ୟ ପ୍ରାନ୍ତରୁ ରିସିଭର୍ ରଖିବାର ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲା ।

ଯଥା ସ୍ଥାନରେ ରିସିଭର୍ ରଖିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ଗୋଟାଏ ମଟର ବାଇକ୍ ବ୍ରେକ୍ ଦେଇ ଥାନା ହତା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କଲା । ତାହାରୁ ଓହ୍ଲାଇଲେ ସୁନୀଲ୍ ଗୁହଙ୍କି । ସତ୍ୟଜିତ୍ ଦାସ ପ୍ରବେଶ କରୁ କରୁ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ—

ବୁଝିଲେ ? କାହାର କାର୍ ?

ଏଗାରଶହ ସତାଅଶି ନା ?

ହୁଁ ।

ଡିଲକ୍ସ ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ ୱାର୍କସର ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କର । କିନ୍ତୁ ଚକୋ-ଲେଟ୍ ଆମ୍ବାସଡର୍ ନୁହେଁ ବ୍ଲାକ୍ ଅଷ୍ଟିନ୍ ।

ହଁ । ଅତଏବ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ସେ ତ ନିଜେ ଦେଖିଛନ୍ତି ଅମ୍ବାସଡ଼ର୍ କାରଟିର ନମ୍ବର । ନମ୍ବ-ରରେ ମଧ୍ୟ ଜାଲ୍ ହୋଇଛି । ସେ ତ ଏହା କେବେ କଳ୍ପନା କରି ନଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଉଇଲକ୍ସ ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ ୱାର୍କସର ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କର କାର୍ ନମ୍ବର କାହିଁକି ? ନିଜ କାର୍‌ର ନମ୍ବରକୁ ପୋଲିସ ଠାରୁ ଲୁଚାଇ ରଖିବାକୁ ? ନା ପ୍ରେସ୍‌ର ମ୍ୟାନେଜରର ଏହା ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ।

ହଠାତ୍ ଏକ ଭାବନାର ତରଙ୍ଗ ଖେଳିଗଲା ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ମସ୍ତିଷ୍କରେ । ଜାଲ୍ ସିନେମା ଟିକେଟ କେଉଁଠାରେ ଛପା ଯାଇ-ଥିଲା ? ସେ ତ ବୁଝିଛନ୍ତି ଯେ କଟକର ସମସ୍ତ ସିନେମାର ଟିକେଟ୍ ସେହିଠାରେ ଛପାଯାଏ । ତେବେ ? ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତ ସେ ଏ ବିଷ-ୟରେ କେବେ ଭାବି ନାହାନ୍ତି !

ସର୍, ଆପଣଙ୍କର ଏ ସବୁ ଆସି ଯାଇଛି । କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଯୋତା ଚିହ୍ନର ଫଟୋ ଆଉ ଗୋଟାଏ ପୋଷ୍ଟମାର୍ଟମ୍ ରିପୋର୍ଟ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ ଦେଇ ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ଭାବନାରେ ବାଧା ଦେଇ କହିଲେ ସୁନୀଲ ଗୃଷ୍ଟାଙ୍ଗି ।

ମୋହନ ବାବୁଙ୍କର ହତ୍ୟାର ପୋଷ୍ଟମାର୍ଟମ୍ ରିପୋର୍ଟ କ'ଣ ହେବ ତା'ତ ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ଜାଣିଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେ ତା ଚିହ୍ନ-ଗୁଡ଼ିକ ଦେଖିବା କଥା । ଫଟୋଗୁଡ଼ିକ ଦେଖି ଦେଖି କହିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

କ'ଣ ଜାଣିଲେ ? ସୁନୀଲ ଗୃଷ୍ଟାଙ୍ଗି ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ କିଛି ସମୟ ପରେ ।

ଯାହା ଆପଣ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ପାର ଥା'ନ୍ତେ । ଜାଣିହି— ଏସ୍.ପିଙ୍କ ଘରର ପଛବାଟେ ଯେଉଁମାନେ ମୋହନ ବାବୁଙ୍କର କଟା ମୁଣ୍ଡ ଟଙ୍ଗାଇବା ପାଇଁ ଯାଇଥିଲେ, ସେହିମାନେ ଜଜ୍ ସାହେବଙ୍କ ସମ୍ମୁଖ-

ଭିତରେ ଗେଟ୍ ବାଟେ ପ୍ରବେଶ କରି କଣ୍ଟାକ୍ଟ୍ସ୍‌ଙ୍କୁ ଝଙ୍ଗାଇ ଥିଲେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ।

କିଛି ସମୟ ନୀରବ ରହିବାପରେ ପୁଣି କହିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ —କିନ୍ତୁ ଏସ୍. ପି ଙ୍କର ଦରୱାନ୍ ଉପରେ ଜାଣିପାରିଲନି ? ଗେଟ୍ ନିକଟରେ ରହିଲା ବୋଲି କ'ଣ......

ଶୋଇ ପଡ଼ିଥିବ । କିଛି କ୍ଷଣ ଚିନ୍ତା କରି କହିଲେ ସୁନୀଲ ଗୁହଠାକିଁ ।

ହେ ଇଶାରେ । କିଏ କହିବ ? ମୋର ଅନୁମାନ କ'ଣ ଜାଣନ୍ତି ? ସତ୍ୟଜିତ୍ ସିଗାରେଟ୍‌ରେ ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗ କଲେ ।

କ'ଣ ? ଅଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରି ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ସୁନୀଲ ।

ଦରୱାନ୍ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ । ଅବଶ୍ୟ କଥାଟା ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନ୍ୟ କାହା ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ବୁଝିଲେ ?

ବୁଝିଛି ।

ଆପଣ କାଲି ଏଗାରଟା ବେଳେ ବୋଧହୁଏ 'ଶିବାଳୟ' ଷ୍ଟୁଡ଼ିଓକୁ ଯିବେ ? ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ମୁହଁ ବାଟେ ବାହାରି ସିଗାରେଟ୍ ଧୂଆଁ କୁଣ୍ଡଳୀ ଉପରକୁ ଉପରକୁ ଉଠିଗଲା ।

ନୀହାର ବାବୁ ମଧ୍ୟ । ଏସ୍. ପି. ନିଜେ କହି ଯାଇଛନ୍ତି ।

ହଁ । ତେବେ ମୁଁ ଆସୁଛି । ପୁଣି ଯାଇ କାଲି ସକାଳ ଏଗାରଟାରେ ସାକ୍ଷାତ । ଚୌକୀ ଛାଡ଼ି ଛିଡ଼ା ହେଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ଓ ପୁଣି କହିଲେ—ଆପଣ ବି ଯିବେ ?

ହଁ ଯିବି ଯେ । କିନ୍ତୁ ନୀହାର ବାବୁ ଆସିଲେ । ମହାନଦୀ କୂଳକୁ ବୁଲି ବୁଲି ଯିବାଟା ମୋର ନିତ୍ୟକର୍ମ ଲିଷ୍ଟରେ ଲେଖା ହୋଇ ସାରିଲାଣି । ଟିକିଏ ହସି ଦେଲେ ସୁନୀଲ୍ ।

ଓ୍ୱାଚ୍‌କୁ ଚାହିଁଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ଓମେଗା ଅଟୋମେଟିକ୍ ତାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପଥରେ ଚାଲିଛି । ଛ'ଟା ବାଜିବାକୁ ଦଶ ମିନିଟ୍ । ମିନିଟ୍ କଣ୍ଟାଟା ଦୌଡ଼ୁଛି ଅତୁର ଆଗକୁ ।

ତେବେ ମୁଁ ଚାଲିଲି··· ··· । ମଟର ବାଇକ୍‌ରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଲେ ସେ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାଙ୍କୁ ବହନ କରି ବାଇକ୍‌ଟି ପ୍ରଖର ବେଗରେ ଛୁଟି ଚାଲିଲା କ୍ୟାଣ୍ଟନ୍‌ମେଣ୍ଟରୋଡ଼ ଦେଇ ।

ଅଜି କାହିଁକି ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡଟା ଗୋଳମାଳିଆ ହୋଇ ଯାଉଛି । ଏଗାରଶହ ସତାଅଶୀ ନମ୍ବରର ଆମ୍ବାସଡ଼ରଟାକୁ ତ ସେ ସ୍ୱଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖିଛନ୍ତି ! ଯଦି ନମ୍ବର ଜାଲ୍ କରାଯାଇଥାଏ, ତେବେ କାହିଁକି ? ଜାଲ୍ ନମ୍ବରର କାର୍‌ଟା ସେବାଗେଟ ପାଖ୍ କଣ କାହିଁକି ? ସେ କଣ ନନ୍ଦ କୁମାରଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରୁଥିଲା ? ଆମ୍ବାସଡରର୍ କାର୍‌ଟା କାହାର ? ଏହିପରି ବହୁତ ଗୁଡ଼ିଏ ପ୍ରଶ୍ନର ଘନୀଭୂତ କଳା ବଉଦ ତାଙ୍କ ମସ୍ତିଷ୍କରେ ଖେଳି ବୁଲିଲା । କିନ୍ତୁ ଯାହା'ର କୌଣସି ଉତ୍ତର ପାଇଲେନି ସେ । ଅବଶେଷରେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ କଲେ— ମହାନଦୀ କୂଳର ଶୀତଳ ବାୟୁର ବାତାବରଣରେ ସେ ଭାବିବେ ପୁଣି ସେହି ବିଷୟ ।

× × ×

ସନ୍ଧ୍ୟା ଅଗତ ପ୍ରାୟ ।

ସତ୍ୟଜିତ୍ ଶିବ ମନ୍ଦିରଠାରୁ ଅଳ୍ପ କିଛି ଦୂରକୁ ଯାଇ ମଟର ବାଇକ୍‌ଟା ରଖି ଦେଇ ବସିବାକୁ ଗୋଟାଏ ସିମେଣ୍ଟ ବେଞ୍ଚ୍ ଅଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହେଲେ । ଏହି ସମୟରେ ତାଙ୍କ ପଶ୍ଚାଦଭାଗରୁ ଶୁଣି ପାରିଲେ ଏକ ମଟର ହର୍ଣ୍ଣ । ଫେରି ଚାହିଁଲେ ସେ । ଗୋଟାଏ ଚକୋଲେଟ୍ ରଙ୍ଗର ଆମ୍ବାସଡର୍ କିଛି ଦୂରରେ ବ୍ରେକ୍ କରିଛି ।

ନମ୍ବର ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କଲେ । ଅଠର ଶହ ଏକାନବେ । ଏ ତ' ଜଜ୍ ସାହେବଙ୍କର । ବୋଧହୁଏ ବୁଲି ଅସିଛନ୍ତି ।

ଜଜ୍ ସାହେବ୍ ଓହ୍ଲାଇ ଅସିଲେ କାର୍‌ରୁ । ପଛେ ପଛେ ତାଙ୍କର ଡ୍ରାଇଭର୍ । ଚମକି ଉଠିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ମନେ ପଡ଼ିଲା ତାଙ୍କର ଝୁମର କେନା କଥା —......ଅଜ୍ଞା, ଅପଣଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରାୟ ଛ'ଇଞ୍ଚ ଉଚ୍ଚାରେ ସାନ ହେବ......ସାବଳା ରଙ୍ଗ...କୁଞ୍ଚ କୁଞ୍ଚିଆ ବାଳ...ନାକ ତଳେ ତଲୱାର କଟିଂ ନିଶ...ଓଠ ତଳକୁ ଗୋଟାଏ କଳା ଦାଗ... । ଜଜ୍ ସାହେବଙ୍କ ଡ୍ରାଇଭର୍ ନୁହେଁ ତ ? ଠିକ୍ ସେଇ ଚେହେରା । ଜଜ୍ ସାହେବ୍ କ'ଣ ସହରରେ ଘଟୁଥିବା ସମସ୍ତ ଘଟଣାର ନାୟକ !' ସେ ପୋଲିସ୍‌ର ସନ୍ଦେହ ଚକ୍ଷୁରେ ପଡ଼ିବ ବୋଲି କ'ଣ ଜାଲ୍ ନମ୍ବର ବ୍ୟବହାର କରି କାର୍ ପଠାଉଛନ୍ତି । ସେ ଧନ ସେ ତାହାହେଲେ ଭୟ ପାଇଛନ୍ତି ବୋଲି ଗୋଟାଏ ଅଭିନୟ କରୁଥିଲେ !

ସତ୍ୟଜିତ୍ ସିମେଣ୍ଟ ବେଞ୍ଚ୍‌ଟା ଉପରେ ବସି ସେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ କଳାପ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ । ସେମାନେ ବୋଧହୁଏ ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ନାହାନ୍ତି । ଗୋଟାଏ ସିମେଣ୍ଟ ବେଞ୍ଚ୍ ଉପରେ ବସି ଦୁଇଜଣ ଯାକ କ'ଣ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲେ । ପୁଣି କିଛି ସମୟ ପରେ ଦୂରରେ ଦିଶୁଥିବା ପର୍ବତମାଳା ଆଡ଼େ ଚାହିଁ ରହିଲେ । ଜଜ୍ ସାହେବ୍ ମଝିରେ ମଝିରେ ପର୍ବତମାଳାଆଡ଼କୁ ହାତ ଦେଖାଇ କ'ଣ କହୁ ଥା'ନ୍ତି । ଏହାପରେ ପ୍ରାୟ କୋଡ଼ିଏ ମିନିଟ୍ ବସି ରହି ସେମାନେ ଫେରି ଅସିଲେ କାର୍ ନିକଟକୁ ।

ସତ୍ୟଜିତ୍ ଅସିଲେ ତାଙ୍କ ମଟର ସାଇକେଲ ଅଡ଼କୁ । ଭାବିଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କର ଅନୁସରଣ କରିବେ । କିନ୍ତୁ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପାଶ୍ କରିଗଲା ଏସ୍. ପି. ଙ୍କର କଳା ପ୍ଲାଇମାଉଥ୍‌ଟା । ଡ୍ରାଇଭ୍

କରୁଛି ଗୀତା । ତାର୍ ମଧ୍ୟରେ ଅଉ କେହି ନାହାନ୍ତି । ଗୀତାର ମୁଖ ମଣ୍ଡଳରେ ପଡ଼ିଲା ସତ୍ୟଜିତଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି । ଚ ଙ୍କି ଉଠିଲେ ସେ । ଏ କ'ଣ ଗୀତାର ମୁଖ ମଣ୍ଡଳ । ସରଳ, ଶାନ୍ତ, ନିଷ୍କପଟ ମୁହଁଟାରେ ତାର ଅଜ୍ଞ ଝଡ଼ର ମୂର୍ଚ୍ଛନା କାହିଁକି ? କ'ଣ ହୋଇଛି ତା'ର ! କିଛି ଦୂର ଯାଇ ଗୋଟାଏ ଗଛତଳେ ବ୍ରେକ୍ ଦେଲା ପ୍ଲାଇମାଉଥ୍‌ଟା । ଓହ୍ଲାଇ ପଡ଼ିଲା ଗୀତା ।

ସତ୍ୟଜିତ୍ ଚାହିଁ ଥା'ନ୍ତି ତାକୁ । ଗୋଟାଏ ସିମେଣ୍ଟ ବେଞ୍ଚ ଉପରେ ବସିଲା ସେ । ଦିଗ୍‌ବଳୟରେ ଦିଶୁଥିବା ଜଉଙ୍ଗ ପର୍ବତ ମାଳାକୁ ଚାହିଁ । ଅଳକ କେଶରାଶି ତା'ର ମୁକ୍ତ ବାୟୁର ହିଲ୍ଲୋଳ ଦ୍ୱାରା ଉଡୁଥାଏ ଫୁର୍ ଫୁର୍ ହୋଇ । କେତୋଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପରେ ପୁଣି ସେ ବେଞ୍ଚଟାରୁ ଉଠି ସେହିଠାରେ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ମହାନଦୀର ଅସ୍ଥିର ବକ୍ଷକୁ ଚାହିଁ ରହିଲା । ଏବଂ ସେଠାରୁ ଫେରି ଯାଇ ତୁଳସୀପୁର ଅଡ଼କୁ ଯାଉଥିବା ପିଚ୍ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ଏପରି ଅସ୍ଥିରତା କାହିଁକି । ସତ୍ୟଜିତ୍ ଚାହିଁଲେ ଜଜ୍ ସାହେବଙ୍କ ଆମ୍ବସଡ଼ର୍ ଯେଉଁଠି ରଖା ଯାଇଥିଲା ସେହିଠାକୁ । ସେ ସ୍ଥାନ ଖାଲି ପଡ଼ିଛି । ଅଉ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହି ପାରିଲେନି ସେ । ଗୀତାର ଅନୁସରଣ କରି ଚାଲିଲେ ସେ ସେଇ ରାସ୍ତାରେ । କିଛି ବାଟ ଅଗ୍ରସର କରି ଗୀତା ପୁଣି କୂଳକୁ ଆସିଲା ଏବଂ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ଲାଗିଲା ବାଲୁକା ପ୍ରାନ୍ତର ମଧ୍ୟକୁ । ପରିଶେଷରେ ସେ ବସିଲା ପ୍ରାନ୍ତରର ଶେଷଭାଗରେ, ଯେଉଁଠି ପ୍ରବାହିତ ହେଉଛି ମହାନଦୀର ଜଳରାଶି । ସତ୍ୟଜିତ୍ କୂଳ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ଏକ ଗଛ ତଳେ ଗୋଡ଼କୁ ଗୋଡ଼ ଛନ୍ଦି ଚାହିଁଲେ ଗୀତାକୁ । ସେତେବେଳକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ସନ୍ଧ୍ୟା ହୋଇ ଆସିଥିଲା ।

ଅଠଟା ବାଜିଲା । ତଥାପି ଗୀତା ଉଠିଲାନି । ସନ୍ଦେହ ଭରି ଉଠିଲା ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ହୃଦୟରେ । ସେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଯିବାକୁ ଲାଗିଲେ ସେଇ ବାଲୁକା ପ୍ରାନ୍ତର ମଧ୍ୟକୁ ଓ ଗୀତାର ପଶ୍ଚାଦଭାଗରେ କିଛି ଦୂରକୁ ପଡ଼ିଥିବା ଗୋଟିଏ ଭଙ୍ଗା ନୌକା ପଛରେ ଲୁଚି ରହିଲେ ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ଗୀତା ଉଠି ଛିଡ଼ା ହେଲା ଏବଂ କ'ଣ ଭାବି ଚାହିଁ ରହିଲା ନୀଳ ଆକାଶକୁ । ପରଶେଷରେ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ହାତ ଯୋଡ଼ି ନମସ୍କାର ହେଲା । ତା'ପରେ କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଜଳ ମଧ୍ୟକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଗୀତାର କଟି ଦେଶକୁ ସ୍ପର୍ଶକଲା ମହାନଦୀର ଶୀତଳ ଜଳ ।

ଗୀତା ! ! ! ପଶ୍ଚାଦଭାଗରୁ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । କିନ୍ତୁ ଫେରି ଚାହିଁଲାନି ଗୀତା । ଫେରି ଆସିଲା ପ୍ରତିଧ୍ୱନି । ଗୀତା ଝାଂପଦେଲା ଜଳରାଶି ମଧ୍ୟକୁ । ସୃଷ୍ଟି ହେଲା କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଭଉଁରୀ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ପରିଧି ବୃଦ୍ଧିପାଇ ମିଳାଇ ଯିବାକୁ ଲାଗିଲା ଦୂରରେ···ଅହୁରି ଦୂରରେ ।

ଠିକ୍ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଭୁସ୍ କରି ଏକ ଶବ୍ଦ ହେଲା ସେହି ଜଳ ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ଅହୁରି କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଭଉଁରୀ ଖେଳିଗଲା ସ୍ରୋତସ୍ୱିନୀ ମହାନଦୀର ବକ୍ଷରେ ।

କେତୋଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପରେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ଗୀତାର ଶରୀରଟାକୁ ବହନ କରି ଫେରି ଆସିଲେ କୂଳକୁ । ଗୀତା କିନ୍ତୁ ଖୁବ୍ ଛଟପିଟ ହେଉଥିଲା ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ସବଳ ହସ୍ତରୁ ଖସି ଯିବାପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ପାରିଲା ନା । ସତ୍ୟଜିତ୍ ପାଟିକରି ଉଠିଲେ—

ଗୀତା ! ଏ କଣ କରୁଛ ତୁମେ······

ମୋତେ ଛାଡ଼ ଦିଅନ୍ତୁ···ମୋତେ ଛାଡ଼ ଦିଅନ୍ତୁ···ମୁଁ ଚାହେଁ ମୋର ମୃତ୍ୟୁ·········

ଗୀତା ! ଶୁଣ ତୁମେ·········

ନା ନା···ମୁଁ···କୌଣସି କଥା ଆପଣଙ୍କର····· ଶୁଣିବାକୁ ଚାହେଁ ନା·········ଆପଣ କାହିଁକି ମୋତେ ବଞ୍ଚାଇଲେ······ ମୋତେ ଛାଡ଼ ଦିଅନ୍ତୁ·········ମୋତେ ଛାଡ଼ ଦିଅନ୍ତୁ ·······। ଅତ୍ୟଧିକ ଶକ୍ତି ବ୍ୟୟକରି ଗୀତା ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ହସ୍ତରୁ ଖସି ଚାଲି ଯିବାପାଇଁ ଚେଷ୍ଟାକଲା ।

ସତ୍ୟଜିତ୍ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ଗୀତାର ଔଦ୍ଧତ୍ୟ ତାଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା ଅସହ୍ୟ । କେତେ ସମୟ ଧରି ସେ ଆଉ ଛଟପିଟ ହେଉଥିବା ଗୋଟାଏ ଅବୁଝା ତରୁଣୀକୁ ଧରି ବସିବେ ।

ଚୁପ୍ କର ଗୀତା··· । ହଠାତ୍ ଗୀତାର କଅଁଳଗଣ୍ଡ ଦେଶରେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ଚପେଟାଘାତ୍ କଲେ । ଚୁପ ହୋଇଗଲା ସେ । କିନ୍ତୁ ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ବିକଳ ଭାବେ ନିଶବ୍ଦରେ କ୍ରନ୍ଦନ କରି ଉଠିଲା ।

ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଫେରି ଆସିଲା । କ'ଣ ସେ କଲେ ! ସେ ତ ତାଙ୍କ ଜୀବନରେ ଏପରି କାହାକୁ ମାରି ନାହାନ୍ତି । ଦୁଃଖ ଏବଂ ଅନୁଶୋଚନାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା ତାଙ୍କର ହୃଦୟ । ହୃଦୟର କେଉଁ ଏକ ଗୁପ୍ତ କୋଣରେ ଗୀତାକୁ ସ୍ଥାନ ଦେଇଥିଲେ ସେ ତାକୁ ଭଲ ପାଇ । କିନ୍ତୁ ଆଜି ତା'ର ଗଣ୍ଡ ଦେଶରେ ନିଷ୍ଠୁର ଭାବରେ ସେ ଚପେଟାଘାତ କରିଛନ୍ତି । ଗୀତା କିପରି ପୁଣି ଏହାକୁ ସହ୍ୟକରି ପାରିବ ! ଗୀତାର ସୁଡୌଲ ମୁହଁଟିକୁ ସେ ଚାପି ଧରିଲେ ନିଜର ପ୍ରଶସ୍ତ ବକ୍ଷଦେଶରେ । ବାଧା ଦେଲାନି ଗୀତା । ସତ୍ୟଜିତ୍ ଧୀରେ ଧୀରେ କହିବାକୁ ଲାଗିଲେ—

ମୁଁ··· ··ମୁଁ·····ଭୁଲ୍ କରୁଛି ଗୀତା·········ମୋତେ କ୍ଷମାଦିଅ ।

ଗୀତା କାନ୍ଦୁ କ୍ରନ୍ଦନ କରୁଥିଲା ତାଙ୍କର ବକ୍ଷ ଉପରେ । ପୁଣି କହିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍—

ଶିକ୍ଷିତା ତୁମେ । ···ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବାକୁ ଯାଉଛ ।

ତା'···ନକର···ମୋର···ଉପାୟ ନାହିଁ । ·· । କଇଁ କଇଁ ହୋଇ କହିଲା ଗୀତା ।

କାହିଁକି ? କ'ଣ ହୋଇଛି ତୁମର ?

ଲୋକାପବାଦ ମୁଁ ସହ୍ୟ କରିବି କେତେ ଦିନ ?

ଲୋକାପବାଦ !

ହିଁ···ମା'···ମା' ପାଇଁ·····ମା'ର ଚରିତ୍ରହୀନ ବିଷୟରେ କେତେ ଲୋକ କେତେ କଥା କହୁଛନ୍ତି ·····ମୋର କଲେଜ ସାଥୀମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ମୁଁ ଆଉ ମୁହଁ ଟେକି ଚାଲି ପାରୁନି···

ଓ···ଏଇଥି ପାଇଁ ? ଯୁଗ ଯୁଗ ଧରି ଲୋକାପବାଦ ରହି ଆସିଛି·····ଆଜି ରହିବ ମଧ୍ୟ । ଲୋକାପବାଦକୁ ଭୟକରି ସତୀ ସୀତାଙ୍କୁ ଅସହାୟ । ଅବସ୍ଥାରେ ବନବାସ ଦେବା ପରେ ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ହୃଦୟରେ ପ୍ରବାହିତ ହୋଇଥିଲା ଦୁଃଖ ଆଉ ଅନୁତାପର ଝଞ୍ଜା । ତା'କଣ ତୁମେ ଜାଣି ନାହଁ ? ଏତିକି ତୁମେ ସହ୍ୟ କରି ପାରୁ ନାହଁ ! ବିଶେଷତଃ ତୁମର ମା'ଙ୍କର ଚରିତ୍ର ମୋ ଅପେକ୍ଷା ତୁମେ ଅଧିକ ଭଲ ଭାବେ ଜାଣିଥିବ ? ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ ତୁମର ନାହିଁ ? ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଇ କହିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ସହ୍ୟ କରିବାର········ ଗୋଟାଏ······ସୀମା···ଅଛି ·· ମା' ମରିଛି···କି···ବଞ୍ଚିଛି···ମୁଁ···ଜାଣେନା ··· ଯଦି···ଦସ୍ୟୁ

ଦଳ···ତାଙ୍କୁ···ହତ୍ୟା କରିଥିବେ···ତେବେ ତ···ସେ···ଅଜ ··ଫେରିବ······ନାହିଁ······ମୁଁ···କଂଣ···ଚିର ଧନ······ପାଇଁ ···ସହ୍ୟ କରିବ ।

ମୁଁ ତୁମକୁ ଅଭୟ ଦେଇ କହୁଚି, ମା' ତୁମର ବଞ୍ଚିଛନ୍ତି··· ଅଜ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବି ଅଳ୍ପଦିନ ମଧ୍ୟରେ । ଅପରାଧୀ ଯେତେ ପରାକ୍ରମଶାଳୀ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟଜିତ୍ ଦାସ ସମ୍ମୁଖରୁ ବର୍ତ୍ତୀ ଯିବନି । କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ କଥା ଅଜ ମୁଁ ତୁମକୁ ଖୋଲି କହୁଚି ଗୀତା······ତୁମେହିଁ ମୋର ମେରୁଦଣ୍ଡ······ତୁମେ ଯଦି ନିଜର ଦୁର୍ବଳ ହୃଦୟ ପାଇଁ ଏପରି କୌଶିସି କ ର୍ଯ୍ୟ କରି ବସ··· ତେବେ ମୁଁ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିବି······ ···ତୁମ ବିନା ମୁଁ ପାଦେ ମାତ୍ର ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ପାରିବିନି·········ମୁଁ ଯେଉଁ ଦୁଃସାଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ···କରିବାକୁ ଯାଉଛି······ତା' ମୂଳରେ ରହୁଚି ତୁମରି ପ୍ରେରଣା ········

ଗୀତା ନୀରବ ।

ଅସ, ଫେରି ଚାଲ··· । ଟାଣି ଟାଣି ଅଣିଲେ ସେ ଗୀତାକୁ ! ପହଞ୍ଚିଲେ ତାଙ୍କ ମଟର ସାଇକଲ୍ ନିକଟରେ । ଏଁ ! କିଏ ବସିଛି ତାଙ୍କ ମଟର ସାଇକଲ୍‌ରେ ! ଅବେହଣକାରୀଟି ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଲା ସତ୍ୟଜିତ୍‌ଙ୍କ ମଟରବାଇକ୍‌ଟିରେ । ଦୌଡ଼ ଯାଇ ତା'ର ସାର୍ଟଟାକୁ ପଛପଟୁ ଟିକି ଧରିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ଅବେହଣକାରୀ ଫେରି ଚାହିଁଲା ।

ହାଓ୍ୟା ନିକଲ୍ ଗୟି !

ଅରେ ! ସୁନୀଲ ବାବୁ ଯେ !

ଆପଣ···ଏଠାରେ ଏକାକୀ ଆପଣଙ୍କ ମଟର ବାଇକକୁ ଦେଖି ସନ୍ଦେହରେ ପଡ଼ିଲି । ଭାବିଲି, ଆଖ ପାଖରେ କେଉଁଠି ଆପଣ ଥିବେ । କିନ୍ତୁ ପାଇଲିନି । ବହୁ ସମୟ ଅପେକ୍ଷା କରିବା ପରେ ଆପଣଙ୍କ ଅମଙ୍ଗଳ ଆଶଙ୍କା କରି ଥାନାକୁ ମଟର୍‌ସାଇକଲ୍‌ଟାକୁ ନେଇ ଯାଉଥିଲି । ଆରେ । ଓଦା ହୋଇଛନ୍ତି ଯେ । ଅସ୍ତ୍ରସ୍ତ ହେଲେ ସୁନୀଲ୍ ଗୃଠାଙ୍ଗିଁ ।

ଏକା ମୁଁ ନୁହେଁ·· ଗୀତାଦେବୀ ମଧ୍ୟ । କିଛି ଦୂରରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିବା ଗୀତାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରି କହିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ଏଁ । ଗୀତା ଦେବୀ । ହାଓ୍ୱା ନିକଲ ଗିୟା । କାହିଁକି ? କଥା କ'ଣ ? ଜଳ କ୍ରୀଡ଼ା ନୁହେଁ ତ । ନିମ୍ନ ସ୍ୱରରେ କହିଲେ ସୁନୀଲ ।

ସବୁ —ବୁଝିଁ ପାରିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୟାକରି ମଟର ସାଇ-କଲ୍‌ଟାକୁ ନେଇ ଆସନ୍ତୁ ଏସ୍. ପି. ଙ୍କ ଘର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ମୁଁ ଗୀତାଙ୍କ ସହିତ କାର୍‌ରେ ଯାଉଛୁ । ହସିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ଈଶ୍ୱର ଯାହା କରନ୍ତି, ପ୍ରାଣୀର ମଙ୍ଗଳ ପାଇଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋତେ ଗୁଲି କରି ଯିବାକୁ ପଡ଼ିଥାନ୍ତା । ତାହାହେଲେ ମୁଁ ଗୁଲିଲି ···ଠା···ଠା··· । ସୁନୀଲ ଗୃଠାଙ୍ଗିଙ୍କୁ ନେଇ ମଟର ବାଇକ୍ ଛୁଟିଲା କ୍ୟାଣ୍ଟନ୍‌ମେଣ୍ଟ ରୋଡ଼ରେ ।

ଗୀତାକୁ ସାଇଡ଼୍‌ରେ ବସାଇ ସତ୍ୟଜିତ୍ ଡ୍ରାଇଭ୍ କରି ନେଲେ ପ୍ଲାଇମାଉଥ୍‌ଟାକୁ ।

କ୍ରିଂ...କ୍ରିଂ...କ୍ରିଂ......

କ୍ରିଂ......କ୍ରିଂ...କ୍ରିଂ... ..

ସତ୍ୟଜିତ୍ ଏସ୍. ପି. ଙ୍କ ଘରୁ ଫେରି ବଦଳୁଥିଲେ ଓଦା ପ୍ୟାଣ୍ଟ, ସାର୍ଟ ଓ ସିଲ୍କ ଜର୍କିନ୍ । ଲୁଙ୍ଗିଟା ପିନ୍ଧି ଡ୍ରଇଂ ରୁମ୍‌କୁ ଆସି ଫୋନ୍ ରିସିଭ୍ କଲେ—

ହ୍ୟାଲୋ.....କିଏ କହୁଛନ୍ତି ?

ଅନ୍ୟ ପ୍ରାନ୍ତରୁ ଭାସି ଆସିଲା ଏକ ନାରୀର ବୀଣାଜିଣା କଣ୍ଠ ସ୍ୱର—

ଆପଣ.......ମିଷ୍ଟର ସତ୍ୟଜିତ୍ ଦାସ.........ସି.ଆଇ.ଡ଼ି ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର ?

ହଁ...ହଁ...ଆପଣ କିଏ ? କେଉଁଠାରୁ କହୁଛନ୍ତି ?

ମୁଁ...ମୁଁ...କେଉଁଠାରୁ ଆଉ କିଏ କହୁଚି କିଛି ଜାଣିବା ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ମୁଁ...ଘଟିଥିବା ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡ ଆଉ ତା'ର ନାୟକ ବିଷୟରେ ବହୁତ କିଛି ଜାଣେ । କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇ ପାରିବି ନାହିଁ...ମୁଁ ଘରୁ ଗୋଡ଼...କାଢ଼ିବା ମାତ୍ରେ...ରିଭଲ୍‌ଭର୍‌ର ବୁଲେଟ୍ ଭେଦ...କରିବ...ମୋର...ବକ୍ଷକୁ । ବରଂ.. ଆପଣ ଗୁପ୍ତଭାବେ...ଏଠାକୁ...ଆସି ପାରନ୍ତି...। ସ୍ୱରରୁ ଜଣା ପଡୁଥିଲା ସତେ ଯେପରି ନାରୀଟି ଭୟ ପାଇଛି ।

ଆପଣ...ତାହାହେଲେ ଫୋନ୍‌ରେ କହୁ ନାହାନ୍ତି ।

ନା...ନା...ମୁଁ ଏଭଳି କହି...ପାରିବି...ନାହିଁ । ତା'ର ଯଥେଷ୍ଟ କାରଣ ଅଛି । ଆପଣ...ଆସନ୍ତୁ.....

କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯେ ଆପଣଙ୍କ ଆଡ୍ରେସ୍ ଜାଣିନି ।

ଅଡ୍ରେସ ଜାଣିବା ଉଚିତ ଅବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ଅପଣ ଡ୍ରେସିଂ ହୋଇ ଘରୁ ବାହାର ଅସନ୍ତୁ...ଅପଣଙ୍କ ଘରର ଗେଟ୍ ସମ୍ମୁଖରେ ...ମୁଁ ପଠାଇଥିବା...ଗୋଟାଏ କଳା......ପ୍ଲାଇମାଉଥ୍ ରଖା ଯାଇଥିବ... । ନମ୍ବର... ପନ୍ଦରଶହ ବାଇଶ... । ବାସ୍...... ସେଇଥିରେ ନିର୍ଭୟରେ ବସି ଯା'ନ୍ତୁ... ମୋ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚି... ପାରିବେ । ସାବଧାନ...ଅନ୍ୟ କାହାକୁ...କିମ୍ବା ପୋଲିସ୍‌କୁ... ସାଙ୍ଗରେ ଅଣି... ନିଜର ବୀରତ୍ୱ...ପ୍ରଦର୍ଶନ...କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା ...କରିବେ ନି... । ଅଣିଲେ ଅପରାଧୀକୁ ଅରେଷ୍ଟ କରିବା ତ ଦୂରର କଥା... ...ମୋ'ର ଜୀବନର ସତ୍ତା.. ଦେଖିବାକୁ...ପାଇ-ବେନି...ଦେଖିବେ ମୋର ମୃତ ଶରୀରଟାକୁ... ।

ହଠାତ୍ କିଏ ଯେପରି ନାଗ୍ରଷ୍ଟିର ପାଣ୍ଟି ବନ୍ଦ କରି'ଦେଲା । ତା'ପରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଶୁଭି ହେଲା ରସିଭର ରଖିବାର ଶବ୍ଦ ।

ହ୍ୟାଲୋ - ହ୍ୟାଲୋ... । ସତ୍ୟଜିତ୍ ଦାସଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଖେଳିଗଲା ସଂଦେହର ତରଙ୍ଗ । କ'ଣ କରିବେ ? ସେ ଯିବେ କି ନାହିଁ ? ତାଙ୍କୁ ହସ୍ତଗତ କରିବାର ଏ ଗୋଟାଏ ଜାଲ ନୁହେଁ ତ । ତଥାପି ସେ ଯିବେ । ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସାଧନ କରିବେ ସେ । ସଫଳତା କରିବା ଅଦୃଷ୍ଟର ଇଙ୍ଗିତ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ ।

ଡ୍ରେସିଂ ରୁମ୍ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ସେ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପିନ୍ଧି ପକାଇଲେ ଗୋଟାଏ ଗାଢ଼ କଳା ରଙ୍ଗର ସିଲ୍‌କ୍ ସାର୍ଟ । ତା'ପରେ ପିନ୍ଧିଲେ ଧଳା ଗୋଅଲ୍‌ସ୍ପର୍ ବେସ୍ପନ୍‌ର ପ୍ୟାଣ୍ଟ । ତା'ପରେ ସେହି ଧଳା ରଙ୍ଗର ଫେଲ୍ଟ ହ୍ୟାଟ ଗୋଟାଏ ଜବର୍କିନ୍‌ଟାକୁ ଅଧା ବଟନ ଲଗାଇ ପିନ୍ଧି ନିକଟରେ ରଖା ଯାଇଥିବା ଗୋଟାଏ ବେଲ୍‌ଜିୟମ୍ ମିରର୍ ସମ୍ମୁଖରେ ଛିଡ଼ା ହେଲେ । ଶୀଘ୍ର ମୁଣ୍ଡଟା କୁଣ୍ଡାଇ ଦେଇ ବାହାର ଅସିଲେ ବାହାରକୁ । ଦ୍ୱାରରେ ତାଙ୍କ

ହେଲ ଗେଟ୍ ନିକଟକୁ ଗଲେ । ଦେଖିଲେ, ଗେଟ୍ ବାହାରେ ରଖା ଯାଇଛି ଗୋଟାଏ କଳା ପ୍ଲାଇମାଉଥ୍ । ନିକଟକୁ ଯାଇ ନମ୍ବର ଦେଖିଲେ—1522... । ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ଡ୍ରାଇଭର ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଲା କାର୍ ମଧ୍ୟରୁ । ପଛ ପାଖର ଦ୍ୱାରଟା ଖୋଲି ଦେଇ ସେ ବସିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲା ସତ୍ୟଜିତଙ୍କୁ । ବିନା ବାକ୍ୟ ବ୍ୟୟରେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ବସି ପଡ଼ିଲେ ପଛ ସିଟ୍‌ରେ । ପୂର୍ବରୁ ପଛ ସିଟ୍‌ରେ ବସିଥିଲା ଆଉ ଜଣେ ଲୋକ । ଟିକିଏ ଘୁଞ୍ଚିଗଲା ସେ । ଡ୍ରାଇଭର୍ କାର୍‌ର ଦୁଇ ପାର୍ଶ୍ୱଦେଶରେ କଳା ରଙ୍ଗର ସ୍କ୍ରିନ୍ ଟାଣି ଦେଲା । ତା'ପରେ ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ବସିଥିବା ଲୋକଟି ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ଗୋଟାଏ କଳା ସ୍କ୍ରିନ୍ ଟାଣି ଦେଲା । ବହିର୍ଜଗତର ସମସ୍ତ ଦୃଶ୍ୟ ରହିଗଲା ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିର ଅନ୍ତରାଳରେ । କାର୍‌ଟି ପ୍ରଖର ବେଗରେ ଛୁଟି ଚାଲିଲା ।

କେଉଁ ଆଡ଼କୁ ଯାଉଛନ୍ତି କିଛି ଜାଣି ପାରିଲେନି ସେ । କେବଳ ଅନୁମାନ କରି ପାରିଲେ—କଟକ ସହରର କେଉଁ ଏକ ରାସ୍ତାରେ ଦେଇ ବଡିଥିବା କାର୍‌ଟି ଅଗେଇ ଯାଉଛି । କାରଣ ଜନ କୋଳାହଳ, ମଟର୍ ହର୍ଣ୍ଣ ଓ ରିକ୍‌ସାର ଠନ୍ ଠନ୍ ପ୍ରଭୃତି ସେ ବେଶ୍ ଶୁଣି ପାରୁଥିଲେ । ପ୍ରାୟ ପନ୍ଦର ମିନିଟ୍ ପରେ କାର୍ ବ୍ରେକ୍ ଦେଲା । ବ୍ରେକ୍ ଦେବା ପୂର୍ବରୁ ପାର୍ଶ୍ୱଭାଗରେ ବସିଥିବା ଲୋକଟି ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ଦୁଇ ଚକ୍ଷୁ ଦେଇ ବାନ୍ଧି ଦେଇ ଥିଲା ଗୋଟିଏ କଳା କନାର ପଟି, ଯେପରି ବାହାରକୁ ଆସିଲେ କିଛି ଦେଖି ପାରିବେନି ସେ । ସତ୍ୟଜିତ୍ ବାଧା ଦେଇ ନଥିଲେ । କେବଳ ସନ୍ଦେହ କରିଥିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ବାଧା ଦେଇ ନଥିଲେ । କେବଳ ସନ୍ଦେହ କରିଥିଲେ—ଅପରାଧୀ ବାହିନୀରେ ଯାଉଥିବା ଲୋକର ଏ ପ୍ରକାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଚାହିଁବ ।

କାର୍ ବ୍ରେକ୍ ହେବା ପରେ ଲୋକଟି ତାଙ୍କୁ ଧରି ବାହାର କଢ଼ାଇ ଆଣିଲା । ଚେଷ୍ଟାହୀନ ମନୁଷ୍ୟ ଭଳି ଚାଲିବାକୁ ଲାଗିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ଅନୁମାନ କଲେ କୌଣସି ହୋଟେଲ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି ସେ । ଦୂରରୁ ଆସୁଥିବା ଅର୍କେଷ୍ଟ୍ରାର ମୃଦୁ ସଙ୍ଗୀତ ଧ୍ୱନି ପ୍ରବେଶ କରୁଥାଏ ତାଙ୍କ କର୍ଣ୍ଣ କୁହରରେ । କ୍ରମେ କ୍ରମେ ମିଳାଇ ଯିବାକୁ ଲାଗିଲା ସେହି ସଙ୍ଗୀତ ଧ୍ୱନି । ସେହି ଲୋକଟି ସାହାଯ୍ୟରେ ସୋପାନ ପରେ ସୋପାନ ଉପରକୁ ଉପରକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । କିଛି ସମୟ ପରେ ସମାପ୍ତି ଘଟିଲା ସୋପାନ ଶ୍ରେଣୀର । ସମତଳ ଚଟାଣ ଉପରେ ଯିବାକୁ ଲାଗିଲେ ସେ । ଦୁଇ ଚାରିଟା ମୋଡ଼ ବୁଲିବା ପରେ ଗୋଟାଏ ସ୍ଥାନରେ ଛିଡ଼ା କରାଗଲା ତାଙ୍କୁ । ତା'ପରେ ଫିଟାଇ ଦିଆଗଲା କଳା ପଟିଟି ।

ଚମକି ଗଲେ ସେ । ସମ୍ମୁଖରେ ତାଙ୍କର ପଡ଼ିଛି ଗୋଟାଏ କାରୁକାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୂଲ୍ୟବାନ ପଲଙ୍କ । ତା' ଉପରେ ସଜ୍ଜିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି ଏକ ଗାଢ଼ ସବୁଜ ରଙ୍ଗର ମୂଲ୍ୟବାନ ଭେଲ୍ଭେଟ୍ ଗଦି, ଗୋଟାଏ ପ୍ରାନ୍ତରେ ସେହି ରଙ୍ଗର ଭେଲଭେଟ୍ ତକିଆ । ତା'ରି ଉପରେ କହୁଣୀ ଭରା ଦେଇ ପାଦ ଦୁଇଟି ଅନ୍ୟ ପ୍ରାନ୍ତକୁ ଲମ୍ବାଇ ଦେଇ ପଲଙ୍କର ଗୋଟାଏ ବାଡ଼ାକୁ ଆଉଜି ପଡ଼ିଛି ଗୋଟିଏ ଅପରୂପା ଯୁବତୀ । ପିନ୍ଧିଛି ଗୋଟାଏ ଧଳା ରଙ୍ଗର ସିଲ୍କ ଘାଘରା । ଉନ୍ନତ ବକ୍ଷ ଦେଶ ଦେଇ ଋଷି କନ୍ୟାମାନଙ୍କ ଭଳି ବାନ୍ଧି ଦେଇଛି ଗୋଟାଏ ଗାଢ଼ କଳା ରଙ୍ଗର ସିଲ୍କ କନା । ଲଜ୍ଜା ନିବାରଣ ପାଇଁ ବେଶ୍ ସେତିକି । ବକ୍ଷ ଦେଶରେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣାଭରଣର ଅପୂର୍ବ ଝଲକ । କେଶରାଶି ତା'ର ଅପୂର୍ବ ଭାବେ ସଜ୍ଜିତ । ସାରଟା ଘର ମୂଲ୍ୟବାନ ଏସେନ୍ସ ଦ୍ୱାରା ସୁଗନ୍ଧିତ ଏବଂ ଈଷତ ନୀଳ ବର୍ଣ୍ଣାଭାଲୋକ ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍ଭାସିତ ।

ସତ୍ୟଜିତ୍‌ଙ୍କୁ ଚାହିଁ ଏକ ଅପୂର୍ବ ଭଙ୍ଗୀମାରେ ହସି ଉଠିଲା ଲାସ୍ୟମୟୀ ଯୁବତୀଟି । ଶୁଭ୍ର ଦନ୍ତ ପଂକ୍ତି ତା'ର ମୁକ୍ତାମାଳା ଭଳି ଝଟକି ଉଠିଲା । କେତୋଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପାଇଁ ଅଳ୍ପ ବିଭୋର ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ମନେ କରୁଥିଲେ, ସତେ ଯେପରି ଅପସରା ଭୁବନରେ ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି ସେ । ହଠାତ୍ ତାଙ୍କର ବାହୁଲତା ଭାଙ୍ଗିଲା ଯୁବତୀଟିର ମଧୁର କଣ୍ଠ ସ୍ୱରରେ—

ବସନ୍ତୁ……

ଲଜ୍ଜିତ ହେଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ପଶ୍ଚାଦଭାଗକୁ ଚାହିଁଲେ ସେ । ଗୋଟାଏ ସ୍ପ୍ରିଂ ଦିଆ ମୂଲ୍ୟବାନ୍ ଚୌକି ଚେଡ଼ରୁ । ବସି ପଡ଼ିଲେ ! ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱକୁ ସେ ଚାହିଁଲେ । ଅନୁମାନ କଲେ, ଗୋଟାଏ ସୁସଜ୍ଜିତ ହଲ୍ ମଧ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି ସେ ଓ ଯୁବତୀଟି । ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି । ପଶ୍ଚାଦଭାଗରେ ତାଙ୍କର ବହୁ ଦୂରକୁ କାନ୍ଥ ବଦଳରେ ଝୁଲୁଥାଇଛି ଗୋଟାଏ ଲାଲ୍ ରଙ୍ଗର ଦାମିକା ସ୍କ୍ରିନ୍ । ବାହାରକୁ ଯିବାକୁ ଗୋଟିଏ ଦ୍ୱାର । ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ଲାଲ୍ ସ୍କ୍ରିନ୍ । ଦୁଇ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଝାଙ୍କର ଛ'ଟି ଝରକା । ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ସେଇ ଲାଲ୍ ସ୍କ୍ରିନ୍ । ପୁଣି ଶୁଣି ପାରିଲେ ସେଇ ନାରୀର ସୁମଧୁର ସ୍ୱର—

କ'ଣ ଦେଖୁଛନ୍ତି ? ପୁଣି ନିଃଶବ୍ଦରେ ହସି ଉଠିଲା ସେ ।

ଏଥର ଚମକି ଉଠିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ଏଇ କଣ୍ଠସ୍ୱର ଯେପରି ତାଙ୍କର ପରିଚିତ । କିନ୍ତୁ, କାହାର ମନେ ପଡ଼ୁଲାନି । ଯୁବତୀଟିକୁ ତ କେଉଁଠି ଦେଖିଛନ୍ତି ବୋଲି ମନେ ହେଉନି । ସମ୍ଭବତଃ ଅତି ଚତୁରତା ସହିତ ମେକ୍—ଅପ୍ ହୋଇଛି ସେ । ପୁଣି କହିଲା ସେ-

ଏଥର କୁହନ୍ତୁ କେତେ ଦୂର ଆଗେଇଛନ୍ତି ?

ମାନେ ! ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ମାନେ—ଅପରାଧୀକୁ ଆରେଷ୍ଟ କରିବା ପଥରେ..........। ପୁଣି ହସି ଉଠିଲ ଏକ ଅପୂର୍ବ ଭଙ୍ଗୀରେ ।

ମୁଁ ....ମୁଁ ତ କିଛି ଅଟେଇ ପାରୁନି । ଆଶାକରେ ଅପଣ ମୋ ଦିଗରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ ! ସନ୍ଦେହ ଦୋଳାରେ ଝୁଲୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଗୋଟାଏ ବଙ୍କ କଟାକ୍ଷ ପାତ କରି ସତ୍ୟଜିତ୍ କହିବାକୁ କୁଣ୍ଠା ବୋଧ କଲେନି ।

ସାହାଯ୍ୟ ?...... ପୁଣି ହସି ଉଠିଲ ସେ, ଏକ ଅପୂର୍ବ ବଙ୍କ କଟାକ୍ଷ ପାତ କରି ସେ ମଧ୍ୟ କହିଲ—ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ତ ଅପଣଙ୍କୁ ଡକାଇଛି । ଅପଣଙ୍କ ଜୀବନ ଯେତେବେଳେ ବିପଦ ଗ୍ରସ୍ତ ହେବ ସେତେବେଳେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ମୋ' ଉପଦେଶ ମାନିବେ ତ? ପୁଣି ନିଃଶବ୍ଦରେ ହସି ଉଠିଲ ସେ । ସତ୍ୟଜିତ୍ଙ୍କ ରକ୍ତ ସହିତ ରକ୍ତ ମିଳଇ ।

ଅପଣ କଣ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ବୁଝିପାରୁନି ।

ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି ? ତେବେ ବୁଝନ୍ତୁ—ଅପଣ ଅପରାଧୀର ଅନୁସନ୍ଧାନରୁ କ୍ଷାନ୍ତ ନ ହେଲେ ଅପଣଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରାଯିବ । ଅନ୍ୟ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲ ସେ ।

ସତ୍ୟଜିତ୍ ଏଥର ସ୍ପଷ୍ଟ ବୁଝି ପାରିଲେ—ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଉଚାଯୁତମାନଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କବଳିତ । ତଥାପି ଭୟ ନ କରି ସେ ସାହସର ସହିତ ଗୁହିଁ ରହିଲେ ଯୁବତୀଟିକୁ । ମୁହଁ ବୁଲାଇ ପୁଣି କହିଲ ସେ—

ଅନୁସନ୍ଧାନରୁ କ୍ଷାନ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଅବଶ୍ୟ ଅପଣଙ୍କୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଧନ ଦିଆଯିବ । କେତେ ନେବେ ? ଦଶ ହଜାର ? ପନ୍ଦର ହଜାର ? ତିରିଶ ହଜାର ? ପଚାଶ ହଜାର ?...

ମୁଁ ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ଶାନ୍ତମରେ ବନ୍ଦୀ କରିବାକୁ ଆସିଛି ଏଠାକୁ । ସହଜ ସ୍ୱରରେ କହିଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ।

ଓଃ.. ଏପରି କଥା ? ପଶ୍ଚାଦ୍‌ଭାଗରୁ ତାହାର କର୍କଶ କଣ୍ଠର ବ୍ୟଙ୍ଗୋକ୍ତି ଶୁଣାଗଲା । ମୁହଁ ବୁଲାଇଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । ଗ୍ଲାସ୍ ସ୍କ୍ରିନର ସମ୍ମୁଖରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି ଏକ କଳା ପୋଷାକଧାରୀ ନର ମୂର୍ତ୍ତି । ଆଖିଠାରୁ ତଳକୁ ତାର ବନ୍ଧାଯାଇଛି ଗୋଟାଏ କଳା ରୁମାଲ୍ । ମସ୍ତକରେ ଗୋଟାଏ ଫେଲ୍ଟ କ୍ୟାପ୍ । ପୁଣି ସେ କହିଲା—

ତେବେ ମନେ ରଖନ୍ତୁ ମିଷ୍ଟର ସତ୍ୟଜିତ୍ ଦାସ— ଆପଣଙ୍କୁ ଏକମାସ ସମୟ ଦିଆଗଲା । ଯଦି ଏହି ଏକମାସ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣ ଆମର ଅନୁସନ୍ଧାନରୁ ବିରତ ନ ରହନ୍ତି, ତେବେ ଆଜିଠାରୁ ଏକ ମାସ ଯେଉଁଦିନ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ, ଠିକ୍ ତାର ପରଦିନ ଆପଣଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରାଯିବ ।

ସତ୍ୟଜିତ୍ ଚୌକୀ ଛାଡ଼ି ଛିଡ଼ା ହେଲେ ଏବଂ କହିଲେ— ତେବେ ଆଜି ମୁଁ ଆସୁଚି ?

ଉଁ ହୁଁ...ସେପରି ନୁହେଁ ବନ୍ଧୁ । ସବୁର୍ ଟିକିଏ ଘ' କରି ଯା'ନ୍ତୁ । ଭୟ ନାହିଁ—ମୃତ୍ୟୁ ହେବ ନାହିଁ ।

ତା'ପରେ ଦୁଇଟି ତାଳି ମାରିଲା ସେ ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପୂର୍ବୋକ୍ତ ଯୁବତୀଟି ପଲଙ୍କ ଉପରୁ ଉଠି ଆସି ସତ୍ୟଜିତଙ୍କ ଦୁଇ ହାତକୁ ନିଜର ଦୁଇ ହାତରେ ଧରି ପକାଇ ତାଙ୍କୁ ଚାହିଁ ହସିଲା । ଏହି ସମୟରେ ପଶ୍ଚାଦ୍‌ଭାଗରୁ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଇଂଲିଶ ଅର୍କେଷ୍ଟ୍ରା'ର ମଧୁର ସଙ୍ଗୀତ ଧ୍ୱନି । କେବଳ ଇଂଲିଶ୍ କହିଲେ ଟିକିଏ ଭୁଲ ହେବ, କାରଣ ଭାରତୀୟ ଏବଂ ଇଂଲିଶ୍ ମ୍ୟୁଜିକ୍ ମିଶ୍ରିତ ହୋଇ ଗଢ଼ି ଉଠୁଥିଲା ତାର ସ୍ୱର । ପଛକୁ ଚାହିଁଲେ ସତ୍ୟଜିତ୍ । କଳା ପୋଷାକଧାରୀ ନର ମୂର୍ତ୍ତି ଅଭ

ସେଠାରେ ନାହିଁ । ସ୍କ୍ରିନ୍‌ର ପଶ୍ଚାଦ୍‌ଭାଗରୁ ଅସୁଛି ଅର୍କେଷ୍ଟ୍ରାର ସଙ୍ଗୀତ ଧ୍ୱନୀ । ଏହି ସମୟରେ, ତାଙ୍କ ଟିକିଏ ହଲାଇ ଦେଲା ଯୁବତୀଟି ଓ ହସି ଦେଇ ସଙ୍ଗୀତର ତାଳେ ତାଳେ ଗୀତ ଗାଇ ତାଙ୍କର ନିକଟରେ ନୃତ୍ୟ ରଚନା କଲା—

ରହିବା ଟିକେ ରହି ଯାଅ ଗୋ,
ତୁମେ ଯେତେ ଦୂରେ ଗଲେ ବି ତୁମର ସାଥେ ମୁଁ ଥିବି,

କହିବ ଟିକେ, କହି ଯାଅଗୋ,
ତୁମେ ଯେତେ ଭୁଲିଲେ ବି ତୁମର ହୃଦୟେ ମୁଁ ଥିବି ।
କ୍ଷଣ କ୍ଷଣ ମୋ ହୃଦୟ ଦୁଆରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଜାଗେ ପରା ଗୋ,
ଅଳ୍ପ ମିଳନର ଘଡିରେ ଏ ବିଚ୍ଛେଦ କାହିଁ ଗୋ ?
ଶୁଣ ମୋର
ହେ ପ୍ରିୟ,
ରହି ଯାଅ ବାରେ ଗୋ । ରହିବ ଟିକେ.........
ମୁଁ ତ ହସୁଚି ତୁମର ମିଳନେ ତୁମେ ହସ ପ୍ରଣୟୀ;
ଗୁହିଁ ଟିକେ ବି ପ୍ରଣୟ ନୟନେ ସ୍ନେହ ସଙ୍କେତ ଦେଇ ।
"ପ୍ରେୟସୀ
ଆସଗୋ"

ଡାକି ଯାଅ ବାରେ ଗୋ । ରହିବ ଟିକେ
ତୁମର ପରଶେ ମଜ୍ଜି ଯାଏ ମୁଁ ବିତୁ ଏହି ରଜନୀ,
ମାନିବନି ମୁଁ ଆଜ ସେ ବାହାନା, ଦେଖ—ମୁଁ ତ ମାନିନି ।
ଆସଗୋ
ରଚିବା
ପ୍ରେମ ସୃତି ବାରେ ଗୋ । ରହିବ ଟିକେ......

ଗୀତଟି ଠିକ୍ ସମାପ୍ତ ହେଲାବେଳକୁ ଗୋଟାଏ କଳା ପୋଷାକଧାରୀ ଶୀର୍ଣ୍ଣକାୟ ବ୍ୟକ୍ତି ମଦର ଗ୍ଲାସେ ଆଣି ପ୍ରବେଶ କଲା ଦ୍ଵାର ବାଟେ । ଯୁବତୀଙ୍କ ତା'ଠାରୁ ମଦର ନେଇ ସତ୍ୟଜିତଙ୍କୁ ପି'ବାକୁ ଦେଲା ଏବଂ ସେଠାରୁ ଚାଲିଯିବା ପାଇଁ ଲୋକଟିକୁ ଇଙ୍ଗିତ ଦେଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲା ସେ । ଇଚ୍ଛା ବିରୁଦ୍ଧରେ ସତ୍ୟଜିତ୍ ମଦର ପିଇବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲେ । ପିଇ ସାରିବାର କିଛିକ୍ଷଣ ପରେ କପରି ଅସ୍ଵସ୍ଥତା ବୋଧକଲେ ସେ । ମସ୍ତିଷ୍କରେ ଅନୁଭବ କଲେ ତୀବ୍ର ଯନ୍ତ୍ରଣା । ତା'ପରେ ଯୁବତୀଟି ତାଙ୍କୁ ଟାଣିନେଲା ପଲଙ୍କ ଉପରକୁ । ବସିଯାଇ ତାଙ୍କ ମସ୍ତକକୁ ନିଜ କୋଳରେ ସ୍ଥାପନ କରି ମୃଦୁ କର ସଞ୍ଚାଳନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ସେ । ଇଚ୍ଛା ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତା'ର କୋଳରେ ପଡ଼ି ରହିଲେ ସତ୍ୟଜିତ । କିଛି ସମୟ ପରେ ହସିଦେଇ କହିଲା ସେ—

ଆପଣଙ୍କ ଉପରେ ଯିଏ ଯେତେ ରାଗି ଥାଉ ନା କାହିଁକି, ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ସେ ସବୁ ଭୁଲିଯିବ ।

ଏତେ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ବି ଟିକିଏ ହସି ଦେଲେ ସତ୍ୟଜିତ । ପୁଣି ଅତି ନରମ କଣ୍ଠରେ ଯୁବତୀଟି କହିଲା—

ଶୋଇ ପଡ଼ନ୍ତୁ ।

(ଅଗାମୀ ସଂଖ୍ୟା ପଢ଼ନ୍ତୁ)

Edited by Anilkumar & Kanhucharan
Printed & Published by Kanhu Charan Pattnaik
Pramarthi Printing works, oriya bazar, cuttack-1

ସ୍ୱାଧୀନତା ବିଶେଷାଙ୍କ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ
ରୋମାଞ୍ଚକର କାହାଣୀ

ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର

ଲେ – ଶଶୀକାନ୍ତ

ସମ୍ବାଦ ପାଇବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଲୁଟ୍ ହୋଇଥିବା ବ୍ୟାଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଡିଟେକ୍ଟିଭ ସୌମେନ୍ଦ୍ର ବର୍ମ୍ମା । ଅଜ ସୁରେଶ ନାଗ । ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇ ଉଠିଥିଲା ତାଙ୍କର ମନ । ଖୁବ୍ ଅଦ୍ଭୁତ ଭାବରେ ଘଟି ଯାଇଛି ଏଇ ବିଚିତ୍ର ଧରଣର ଚୋରିଟା ? କୋଟି କୋଟି ଟଙ୍କା ହରଣ ଗୂଳ । ତା ସହ ଦରକାରୀ କାଗଜପତ୍ର ମଧ୍ୟ ଚୋରି ଯାଇଛି ବୋଲି ବ୍ୟାଙ୍କର ମ୍ୟାନେଜର ଫୋନ୍ କରିଛନ୍ତି···

ବ୍ୟାଙ୍କରେ ପହଞ୍ଚି ସିଧା ଅଗେଇଲେ ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କ କୋଠରୀକୁ । ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ହୃଦୟ ନେଇ ବସିଥିଲେ ମ୍ୟାନେଜର । ଚିନ୍ତାର ଗୁପାରେ କୁଞ୍ଚିତ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ତାଙ୍କର ଭ୍ରୂ । ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କ ଟେବୁଲ୍ ସମ୍ମୁଖରୁ ଚେୟାର ଦୁଇଟି ଟାଣି ନେଇ ଦୁହେଁ ବସିଲେ । ଏମାନଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତି ସତ୍ତ୍ୱେ ମଧ୍ୟ ନିର୍ବାକ୍ ଓ ସ୍ଥାଣୁ ହୋଇ ବସି ରହିଥିଲେ ସେ । ସତେ ଯେମିତି ଗୋଟାଏ ପଥର ମାର୍ବଲ୍ର ମୂର୍ତ୍ତି, ବିସ୍ଫାରିତ ନୟନରେ ତାଙ୍କର ପଲକ ପଡ଼ୁ ନଥିଲା ।

"ହ୍ୟାଟଲ୍ସ ଅପଣ ଯେ ଏତେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ? ଶିକ୍ଷିତଲୋକ ଅପଣ, ଏପରି ଧୈର୍ଯ୍ୟଚ୍ୟୁତ ହେଲେ ଚଳିବ ? ଅସନ୍ତୁ ଟିକିଏ ଟ୍ରେଜେରୀ ଘରଟା ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଘରସବୁ ପରୀକ୍ଷା କରି ଦେଖି ଅସିବା । ଅମର ଅଶା ଚୋରର କିଛିସୂତ୍ର ଧରାପଡ଼ିଯିବ ।"

ସ୍ୱନାମଧନ୍ୟ ତରୁଣ ଡିଟେକ୍ଟିଭ୍ ସୌମେନ୍ଦ୍ର ଓ ସୁରେଶଙ୍କ ଠାରୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ପାଇ ନୀରବରେ ଉଠି ଠିଅହେଲେ ମ୍ୟାନେଜର । ଅଗେଇ ଯାଉ ଯାଉ ସୌମେନ୍ଦ୍ର ପଚାରିଲେ, "କାଲି ରାତିରେ କ'ଣ ବ୍ୟାଙ୍କ ଗାର୍ଡ଼ ଡିଉଟିରେ ନଥିଲେ ?"

"ହିଁ ଥିଲେ ଅଜ୍ଞା", ଉତ୍ତର ଦେଲେ ମ୍ୟାନେଜର ।

"କେତେଜଣ ଡିଉଟିରେ ଥିଲେ ?"

-"ଦୁଇଜଣ"

"ସେମାନଙ୍କୁ ଟିକିଏ ଡକାନ୍ତୁ । ହୁଏତ ତାଙ୍କଠାରୁ କିଛି ତଥ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର କରାଯାଇ ପାରେ ।" ଚୁରୁଟ୍‌ରେ ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗ କରୁ କରୁ କହିଲେ ସୌମେନ୍ଦ୍ର ।

ହଠାତ୍ କାହିଁକି ନାଲି ପଡ଼ିଗଲା ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କ ଗୋରା ତକ୍‌ତକ୍ ମୁହଁଟା । ଚଳଚଳ ଅଖି ଦୁଇଟା ନିଷ୍ପ୍ରଭ ହୋଇଗଲା ଯେମିତି । ବାଷ୍ପରୁଦ୍ଧ କଣ୍ଠରେ ସେ କହିଲେ, "ସେମାନେ ଯେ ଫେରାର" "ଫେରାର ?......ଅଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁଲେ ସୁରେଶ ।

"ହଁ ଅଜ୍ଞା ଫେରାର୍ ।" ଉତ୍ତର ଦେଲେ ମ୍ୟାନେଜର୍ ।

"କେବେ ଏଇ ଡକାୟତ ମୁକେଶ ସେ ଦୁହେଁ ଜଣନ୍ତି ?"

"ମୋର ସେଇଆ ସଂଦେହ ହେଉଛି, ହେଲେ ଶେଖର ଅଉ ସମରସିଂ ଭଳିଆ ବିଶ୍ବସ୍ତ ଲୋକ ଯେ ଏଭଳି ଧରଣର କାମ କରି ପାରନ୍ତି ତା' ମୋର ବିଶ୍ବାସ ହେଉନି ।

ମଣିଷକୁ ଚିହ୍ନିବା ଖୁବ୍ କଷ୍ଟ...ଅଛି । ସାଧୁତାର ଆବରଣ ତଳେ କେତେ ଯେ ଛଦ୍ମବେଶୀ ଡକାୟତ ପ୍ରତିମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ନିଜର ସ୍ବାର୍ଥ ସାଧନ ଲାଗି ସୁବିଧା ଖୋଜି ବୁଲୁଛନ୍ତି ତା'ର କଳନା ନାହିଁ । ସୁଯୋଗ ମିଳିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଥାନ୍ତି ସେମାନେ । ସୁଯୋଗ ମିଳିଲେ ନିଜ ପ୍ରକୃତିର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ଭୁଲନ୍ତିନି ।

"—ହଁ ତା' ସତକଥା", ସୁରେଶଙ୍କ ମନ୍ତବ୍ୟକୁ ସମର୍ଥନ ଜଣାଇଲେ ମ୍ୟାନେଜର ।

ଏ ଭିତରେ ସେମାନେ ଆସି ଅଇରନ୍‌ଚେଷ୍ଟ୍ ଥିବା କୋଠରୀ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଥିଲେ । ସାଙ୍ଗରେ ଆଣିଥିବା ଅଟାଚିବ୍ୟାଗ୍‌ରୁ ଗ୍ଲୋବ୍‌ସ ବାହାର କରି ପିନ୍ଧିଲେ ସୌମେନ୍ଦ୍ର ଓ ସୁରେଶ୍ । ସେମାନେ ଘର ସବୁ ପରୀକ୍ଷା କରି ଫେରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଫିସ୍ ରୁମ୍‌ରେ ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ କହି ବିଦାୟ ଦେଲେ ତାଙ୍କୁ ।

ତା' ପରେ ।

ସେଇ କୋଠରୀଟିର ଦରଜା ଭିତର ପାଖରୁ ବନ୍ଦ କରିଦେଇ ଘରଟିକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାରେ ଲାଗିପଡିଲେ ଦୁଇ ତରୁଣ ବନ୍ଧୁ । ତନ୍ନତନ୍ନ କରି ସମସ୍ତ ଅଂଶ ପରୀକ୍ଷା କଲେ । ହେଲେ କୌଣସି ତଥ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର କରି ପାରିଲେନି । ଅଇରନ୍ ଚେଷ୍ଟ୍ ନିକଟକୁ ଯାଇ ପରୀକ୍ଷା କଲେ । —ଏସିଡ୍ ସାହାଯ୍ୟରେ ତାଲାଟିକୁ ଖୋଲି ଦିଆ ଯାଇଛି । ଟଙ୍କା ଲୁଟ୍ କରି ନେବା ସମୟରେ ହୁଏତ ଡକାୟତ-

ମାନଙ୍କ ହାତର ଛାପ ଚେଷ୍ଟ ଦେହରେ ରହିଯାଇ ଥିବ ଭାବି ସାଙ୍ଗରେ ନେଇଥିବା ବ୍ୟାଗରୁ ପାଉଡ଼ର ସ୍ପ୍ରେୟର ବାହାର କରି ଚେଷ୍ଟ ଉପରେ ସ୍ପ୍ରେ କଲେ । କାରଣ ପାଉଡ଼ର ପଡ଼ିଲେ ହାତର ଛାପ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖାଯାଏ । ······କିନ୍ତୁ ଚେଷ୍ଟ ଦେହରେ ଡକାୟତମାନଙ୍କର ଅଙ୍ଗୁଳିର ଛାପ ସୁଦ୍ଧା ନପାଇ ଧର୍ଯ୍ୟଚ୍ୟୁତ ହେଲେନି ସେମାନେ । ଚଟାଣ ଉପରେ ଡକାୟତମାନଙ୍କର ପାଦଚିହ୍ନ ପଡ଼ିଥିବ ଭାବି ଚଟାଣ ସାରା ପାଉଡ଼ର ସ୍ପ୍ରେ କଲେ । ହେଲେ ଫଳ କିଛି ହେଲାନି । ନିରାଶ ହୋଇ ସେ ଘରଟି ତାଲା ପକାଇ ବାହାରି ଆସିବାବେଳେ ସୌମେନ୍ଦ୍ର କହିଲେ ।

"ସୁରେଶ ବାବୁ; ଡକାୟତମାନେ ଯେ ଖୁବ୍ ଚତୁର ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । କାରଣ ମୋର ମନେହୁଏ ଯେ ଆଇରନ୍‌ଚେଷ୍ଟରୁ ଟଙ୍କା ଲୁଟିକରି ନେବା ପରେ କୌଣସି ପଦାର୍ଥର ସହାୟତାରେ ସମସ୍ତ ହ୍ୟାଣ୍ଡ ପ୍ରିଣ୍ଟ ଓ ଫୁଟ୍‌ପ୍ରିଣ୍ଟ ପୋଛି ଲିଭାଇ ପକାଇଛନ୍ତି । ବାଂଶ ଗଡାଙ୍କର ଟେ୍ରର କି ଚତୁର କହିଲେ । ପୋଲିସ୍‌ର ବୁଦ୍ଧିକୁ ଫାରୁ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନେ କୌଣସି ଚିହ୍ନଟିଏ ସୁଦ୍ଧା ଛାଡ଼ିଯାଇ ନାହାନ୍ତି । ହତାଶ ମିଶା ସ୍ୱରରେ କହି ଚାଲିଥିଲେ ସେ, "ଗ୍ରତର ଗାର୍ଡ଼ ଦୁଇଜଣ ଏମାନଙ୍କ ସହ ସଂପୃକ୍ତ ନିଶ୍ଚୟ । ଅସନ୍ତୁ ଗୃହଥାଡ଼ ଟିକିଏ ଭଲକରି ଦେଖିନେଇ ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କୁ କେତୋଟି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରି ଫେରିଯିବା ।"

ଦୁଇବନ୍ଧୁ ଅଗ୍ରେଇଲେ । ଟିକିଏ ସୁସ୍ଥତା ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ଦୁହେଁ ଚୁରୁଟ୍‌ରେ ନିଆଁ ଲଗାଇଲେ ।

କୋଠରି ପରେ କୋଠରି ତନ୍ନ ତନ୍ନ କରି ପରୀକ୍ଷା କରିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲେ ସୌମେନ୍ଦ୍ର ଓ ସୁରେଶ । ହେଲେ କୌଣସି ଠାରୁ କିଛି ସନ୍ଧାନ ନପାଇ ହତାଶାର ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ପକାଇ ଫେରିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ

ହେଲେ···ଦୁଇ ତିନି ପାହୁଣ୍ଡ ଅଡେଇଛନ୍ତି ହଠାତ୍ ସୌମେନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଆଖି ପଡ଼ିଲା ଗୋଟାଏ ଆକାଶ ରଙ୍ଗର କନା ଉପରେ । ବାରଣ୍ଡାର ଗୋଟିଏ କଡ଼ରେ ପଡ଼ିଥିଲା କନାଟି । ସୌମେନ୍ଦ୍ର ଆଗ୍ରହରେ ଉଠାଇ ନେଲେ କନାଟି । କନାଟାର ଲମ୍ବ ପ୍ରାୟ ଦୁଇଫୁଟ୍ ଏବଂ ପ୍ରସ୍ଥ ଥିଲା ଦେଢ଼ଫୁଟ୍ । ଖୁବ୍ ପାଲିସ ଆଉ ଗଫ୍ ବୁଣା କନାଟା, ଠିକ୍ ଗୋଟାଏ ଚେମେଟା ପାତଳା ଚମଡ଼ା ଭଳି ଜଣାଯାଉ ଥିଲା ହାତକୁ ।...

ବ୍ୟାଗ୍ ଭିତରୁ ମ୍ୟାଗ୍ନିଫାଇଙ୍ଗ୍ ଗ୍ଲାସ୍ ବାହାରକରି ଦୁଇବନ୍ଧୁ କନାଟିକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାରେ ଲାଗିପଡିଲେ । "ଖୁବ୍ ସରୁ ମସୃଣ ଆଉ ଦାମୀ ସୂତାରେ କନାଟା ବୁଣାଯାଇଛି ନିଶ୍ଚୟ" କନାଟିକୁ ପରୀକ୍ଷା କରୁ କରୁ କହିଲେ ସୁରେଶ ।

"ତା'ତ ନିଶ୍ଚୟ । ହେଲେ କନାଟା ଚୋରମାନେ କାହିଁକି ଆଣିଥିଲେ ସାଙ୍ଗରେ ?"

—ହ୍ୟାଣ୍ଡ ପ୍ରିଣ୍ଟ ଅଣ୍ଡ ଫୁଟ୍ ପ୍ରିଣ୍ଟକୁ ହୁଏତ ଏଇ କନା ସାହାଯ୍ୟରେ ପୋଛି ଲିଭାଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ।"

—ନିଶ୍ଚୟ ସେମାନେ ଏସବୁ ଲିଭାଇବା ପାଇଁ କନାଟି ଆଣିଥିଲେ ।"

—କିନ୍ତୁ ସୌମେନ୍ଦ୍ରବାବୁ ମୋର ଯେତେଦୂର ବିଶ୍ୱାସ ଏଇଟା ଆମ ଭାରତୀୟ କନା ନୁହେଁ । ଇଟାଲିଅନ୍ କନା ବୋଲି ମୋର ଧାରଣା ଆପଣଙ୍କ ବନ୍ଧୁ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସିଂ ଇଟାଲିରୁ ଫେରିବାବେଳେ ଏମିତି କନା ଥାନଟେ ଆଣି ସୁଟ୍‌କୋଟ୍ ତିଆରି କରିଥିଲେ । ଆପଣ ତା'ତ ନିଶ୍ଚୟ ଦେଖିଥିବେ ?"

—ହଁ ନିଶ୍ଚୟ ଏଗୁଡ଼ା ଇଟାଲିଆନ୍ କଳା । କିନ୍ତୁ ଇଟାଲି-ଦେଶର ଲୋକମାନଙ୍କ ସହ ଆମ ଦେଶର କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ......ଯେଉଁମାନେ କେବେ ଇଟାଲି ଯାଆନ୍ତି, ସେମାନେ ସହଜରେ ସୁଟ୍‌କେଶ୍ ଭର୍ତ୍ତି କରିବା ପାଇଁ କଳା ଆଣିଥାନ୍ତି ।

—ଏ ଅଞ୍ଚଳରେ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସିଂଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ଯେ ଇଟାଲି ଯାଇ ନାହାନ୍ତି ।

—କିନ୍ତୁ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସିଂଙ୍କ ଭଳି ଜଣେ ଲକ୍ଷପତି ବ୍ୟବସାୟୀ ଏଭଳି ନୀଚଧରଣର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲିପ୍ତ ଥିବେ ବୋଲି ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ହୁଏନା,—ଅନ୍ୟ କେହି ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସିଂଙ୍କ ଠାରୁ କଳାଟି ଚୋରାଇ ଆଣି ଆମକୁ ଭୁଲ ପଥରେ ପରିଚାଳିତ କରାଇବା ପାଇଁ ଏପରି କରିଛି ବୋଲି ମୋର ବିଶ୍ୱାସ,—ହଁ ତା ହୋଇ ପାରିଥାଏ ।

—ତେବେ ଶୀଘ୍ର ଚାଲନ୍ତୁ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସିଂଙ୍କ ଠାରୁ ଏହି କଳାର ଇତିହାସ ସଂଗ୍ରହ କରି ଫେରିବା.......

ଦୁଇବନ୍ଧୁ ମଟର ବାଇକ୍‌ଟିକୁ ଛୁଟାଇ ଦେଲେ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସିଂଙ୍କ ଗୃହ ଅଭିମୁଖେ । କଳା ରିବନ୍ ଭଳି ଆଗକୁ ଲମ୍ବି ଯାଇଥିବା ବଙ୍କା ସିଧା ପିଚ୍‌ରାସ୍ତା ଦେଇ ମଟର ବାଇକ୍‌ଟି ଗଡ଼ି ଚାଲିଲା ।

ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ବିଦେଶୀ ପୁଷ୍ପ ବୃକ୍ଷାଦିର ସୁଶୋଭିତ ଉଦ୍ୟାନ ମଝିରେ ଡିପ୍ କଲରର ଦ୍ୱିତଳ ପ୍ରାସାଦଟି । ସମ୍ମୁଖରେ ଅଟକି ଗଲା ମଟର ବାଇକ୍‌ଟି । ଗେଟ୍ ନିକଟରେ ସୁନେଲି ରଙ୍ଗର ନେମ୍‌ପ୍ଲେଟ୍‌ରେ ସୁନାର ଅକ୍ଷର ଗୁଡ଼ାକ ଝଟକି ଉଠୁଛି ଯେମିତି, "ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସିଂ-ଭିଲ୍" ସୁରେଶ ଓ ସୌମେନ୍ଦ୍ର ସିଧା ଅଗେଇ ଯାଇ ବସିଲେ

ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସିଂଙ୍କ ଡ୍ରଇଂରୁମ୍‌ରେ । ଦରୱାନ୍ ସଲାମ୍ ଠୁକି ଠିଆହେଲା ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ।

"ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସିଂଙ୍କୁ ଟିକିଏ ଡାକି ଦଅନ୍ତୁ । କହିବ ସି.ଆଇ.ଡ଼ି. ଇନ୍‌ସପେକ୍‌ଟର ସୌମେନ୍ଦ୍ର ବର୍ମା ଓ ସୁରେଶ ନାଗ ଆପଣଙ୍କ ଅପେକ୍ଷାରେ ଅଛନ୍ତି," କହିଲେ ସୌମେନ୍ଦ୍ର ।

କେଜାଣି କାହିଁକି ଦରୱାନ୍ ଆଗକୁ ପଛକୁ ଚାହିଁ ଛେପ ଢୋକିଲା, "ହଜ ଆଜ୍ଞା ଉନ୍ତୁ ଶୀଘ୍ର ପଦକ୍ଷେପରେ ଆଗେଇ ଗଲା ସେ………

ଦରୱାନ୍‌ର ହାବ ଭାବ ଦେଖି ସନ୍ଦେହ ଜାତ ହେଲା ସୁରେଶଙ୍କ ମନରେ । ସେ ନୀରବରେ ଉଠିଯାଇ ନିଃଶବ୍ଦ ଚରଣରେ ତା'ର ପିଛା ଧରିଲେ ।

ଦରୱାନ୍‌ଟି ସିଧା ଆଗେଇ ଚଳେ କୋଠା ପଛ ପ୍ରାନ୍ତରେ ଥିବା ବାଦାମ୍ ଅଳ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ାର ଉଦ୍ୟାନ ମଧ୍ୟକୁ । ହଠାତ୍ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ଗୋଟିଏ ଗାତ ଭିତରେ ପଶିଗଲା ସେ । ସୁରେଶ ମଧ୍ୟ ତା'ପିଛା ନେଇ ଗାତ ଭିତରେ ପଶିଗଲେ । ତା'ଭିତରର ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖି ଭୟରେ ଶିହରି ଉଠିଲେ ସେ—

ସୁପ୍ରଶସ୍ତ କୋଠରୀଟିଏ । ବିଦେଶିନୀଟିର ଲିପ୍‌ଷ୍ଟିକ୍‌ର ଦାଗ-ଦାଗ ଜଳନ୍ତା ନାଲି ଓଠଟିକୁ ଚୁମା ଦେଇ ଦେଇ ତା'ହାତକୁ ବଡ଼ା ବଡ଼ା ଶହେ ଟଙ୍କିଆ ନୋଟ୍ ବଢ଼ାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ସୁରେନ୍ଦ୍ର ବାଙ୍କେ କାଗଜ ଭଳି ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ଗଦା ହୋଇଛି ଗଦାଏ ନୋଟ୍—ବୋତଲ୍ ଭିତରେ ଟଳଟଳ ଚହଲି ଉଠୁଛି ରକ୍ତିମ

ସ୍ୱଦେଶୀ ମଞ୍ଚ—କୋଠରୀର ଗୋଟାଏ କଡ଼କୁ ଖାକୀ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧା ଦୁଇଟା ଲୋକର ମୃତଦେହ ରକ୍ତରେ ଭାସୁଛି । ଶବ ଦୁଇଟିରୁ ମୁଣ୍ଡ କାଟି ନିଆ ଯାଇଛି ....

ଏ ସବୁ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖି ଉତ୍ତେଜନାରେ ଥରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ସୁରେଶ୍ । ହେଲେ କାଳ ବିଳମ୍ବ ନ କରି ଗୁଳିଭର୍ତ୍ତି ରିଭଲ୍ଭରଟିକୁ ସୁରେନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଜାନୁକୁ ଲକ୍ଷକରି ଫାୟାର କଲେ । ଗୋଟାଏ ବିରାଟ ଚିତ୍କାର କରି ଜ୍ଞାନ ଶୂନ୍ୟ ହୋଇ ଭୂଇଁ ଉପରେ ଲୋଟି ପଡ଼ିଲା ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସିଂ । ଦରୱାନ୍ ଓ ସ୍ୱଦେଶିନୀ ଟି ହାତ ଟେକି ଠିଆହୋଇ ଭୟରେ ଥରୁଥିଲେ । ସତେ ଯେମିତି ଦୁଇଟା ଶୁଖିଲା ଅଶ୍ୱତ୍ଥ ପତ୍ର ପବନରେ ଠକ୍ ଠକ୍ ଥରୁଛନ୍ତି ।

ଗୁଳିଶବ୍ଦ ଶୁଣି କିଛି ଗୋଟାଏ ଘଟିଲା ବୋଲି ଥାନାକୁ ଫୋର୍ସ ପାଇଁ ଫୋନ୍ କରି ଦେଇ ଶବ୍ଦ ଆସିଥିବା ଦିଗକୁ ଲକ୍ଷ କରି ଘଟଣା ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ସୌମେନ୍ଦ୍ର । ସିଂହ ଭଳି ହିଂସ୍ର ଜଳନ୍ତା ଆଖି ନେଇ ଦୃଢ଼ ହସ୍ତରେ ଠିଆ ହୋଇ ଥିଲା ସୁରେଶ୍ । ଏ ସବୁ ଘଟଣା ଦେଖି ସୌମେନ୍ଦ୍ର ବୋକାଙ୍କ ଭଳି ଚାହିଁ ରହିଥିଲେ ସୁରେଶ୍ଙ୍କର ମୁହଁକୁ ।

ଖୁବ୍ ଆକସ୍ମିକ ଭାବରେ ଏତେ ବିରାଟ ଧରଣର ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ରଟାକୁ ଏକାକୀ ସମାଧି ଦେଇ ପାରି ଥିବାରୁ ଆନନ୍ଦ ଆଉ ଗର୍ବରେ ଫୁଲି ଉଠୁଥିଲା ସୁରେଶଙ୍କର ଛାତି ।

ଲାଇବ୍ରେରୀ
ନଂ..........
ତା..........
ରାଉରକେଲା

ସି· ଆଇ· ଡ଼ି· ଇନ୍‌ସପେକ୍‌ଟର

ସତ୍ୟଜିତ୍ ଦାସ

ତାଙ୍କର ଜୀବନ୍ତ ଅଥବା ମୃତ ଶରୀର ପାଇଁ ସରକାରଙ୍କ
ତରଫରୁ ଦଶ ପଚାଶ ହଜାର ଟଙ୍କା ପୁରସ୍କାର ଘୋଷଣା
ଏସ୍‌. ପି. ଶ୍ରୀ ପ୍ରମାଂଶୁ ମୋହନ ମିଶ୍ରଙ୍କର ଏକମାତ୍ର
କନ୍ୟା ଶ୍ରୀମତୀ ଗୀତା ମିଶ୍ରଙ୍କର ମୃତ ଦେହ
ସତ୍ୟଜିତ୍ ଦାସଙ୍କ ଘରୁ ପୋଲିସ ପାଇ—
ଛନ୍ତି । ଏହା ପୂର୍ବରୁ ସହରରେ
ଘଟିଥିବା ସମସ୍ତ ଦୁଃସାହସୀକ
ଡାକିର ମୂଳରେ ତାଙ୍କର
ହାତ ଅଛି ବୋଲି ପୋଲିସ୍‌ର
ଦୃଢ଼ ସନ୍ଦେହ ।
(ନିଜ ପ୍ରତିନିଧିଙ୍କଠାରୁ)

... ...

... ...

ତେବେ ? ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ଗୀତାକୁ ହତ୍ୟା କରାଯାଇଛି ଏବଂ ହତ୍ୟାକାରୀ ସତ୍ୟଜିତ୍ ! ଯଦି, ସେ ହତ୍ୟାକାରୀ ନୁହେଁ ତେବେ ନିରୁଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଲେ କାହିଁକି ? ପୋଲିସର ସମସ୍ତ ସନ୍ଦେହ କଣ ସତ୍ୟ ? ପ୍ରଣୀତ ଦେବୀଙ୍କ ହରଣଶୃଙ୍ଗ ସହିତ ଏ ଅପରାଧ ଗୁଡ଼ିକର କି ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି ? ନନ୍ଦ କୁମାରଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିଚନ୍ତି କିଏ ? ଫୋନ୍ କରି ସତ୍ୟଜିତ୍‌ଙ୍କୁ ଡାକି ନେଇଥିବା ଅଜଣା ଯୁବତୀଟି କିଏ ? ପ୍ରକୃତ ଅପରାଧୀ କିଏ ?—ଏ ସବୁ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ପାଇବା ନିମିତ୍ତ ଅଗାମୀ ସଂଖ୍ୟାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତୁ—**ଜାଲି**

'ମାସିକ ଡିଟେକ୍ଟିଭ୍' ପ୍ରତି ଯୋଗୀତା,

ସଫଳତା ଲାଭ କରିଥିବା ପ୍ରତିଯୋଗୀଙ୍କୁ ଟ ୨୦୲ (କୋଡ଼ିଏ ଟଙ୍କା) ପୁରସ୍କାର ଦିଆଯିବ ।

'ଜାଲ୍'ର ଅପରାଧୀ କିଏ ? ଘଟିଥିବା ଅପରାଧଗୁଡ଼ିକ ମୂଳରେ କାହାର ହାତ ଅଛି ବୋଲି ଆପଣ ସ୍ଥିର କରିଛନ୍ତି ? ଯାହାକୁ ଅପରାଧୀ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି, ଉତ୍ତରରେ ତାହାର ନାମ ଲେଖି ନିଜର ଠିକଣା ସହ ସମ୍ପାଦକ, ମାସିକ ଡିଟେକ୍ଟିଭ୍ ହାଉସ୍, ତିନିକୋଣିଆ ବଗିଚା, କଟକ—୧, ଠିକଣାରେ ପଠାନ୍ତୁ । ଆପଣଙ୍କ ଉତ୍ତର ଠିକ୍ ହେଲେ ଆପଣ ଟ ୨୦୲ ପୁରସ୍କାର ପାଇବେ ।

ଉତ୍ତର ପଠାଉଥିବା ପ୍ରତି ପ୍ରତିଯୋଗୀ ମାନଙ୍କର ନିମ୍ନରେ ଦିଆ ଯାଇଥିବା ଗୋଟିଏ କୁପନ୍ ଆବଶ୍ୟକ । କୌଣସି ପ୍ରତିଯୋଗୀ ଦୁଇଟି କୁପନ୍‌ରୁ ଅଧିକା ପଠାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଗୋଟିଏ କୁପନ୍‌ରେ ଏକାଧିକ ଅପରାଧୀର ନାମ ଲେଖିଲେ ତାହା ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ନାହିଁ । ଏକାଧିକ ପ୍ରତିଯୋଗୀଙ୍କ ଉତ୍ତର ଠିକ୍ ବୋଲି ବିବେଚିତ ହେଲେ ଘୋଷିତ ପୁରସ୍କାର ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମାନ ଭାବରେ ବାଣ୍ଟି ଦିଆଯିବ ।

କୁପନ୍ ସହ ଉତ୍ତରଗୁଡ଼ିକ ଅଗଷ୍ଟ ମାସ ତା ୨୫-ଖରେ କିମ୍ବା ତାହା ପୂର୍ବରୁ ଉପର ଲିଖିତ ଠିକଣାରେ ପହଞ୍ଚିବା ଉଚିତ ।

କୁପନ୍

'ମାସିକ ଡିଟେକ୍ଟିଭ୍' ପ୍ରତିଯୋଗୀତା, ନମ୍ବର—୧

ପ୍ରତିଯୋଗୀଙ୍କ ନାମ ....

ପୁରା ଠିକଣା ....

... ...

... .

ଅପରାଧୀ (ଦଳପତି) କିଏ ? ....